

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

12

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

ЛАЙЗА ХЕЛ

БОЛМЪЛБЕТ

ЛАЙЗА ХЕЛ ЕЛИЗАБЕТ

Превод: Кирил Петков

chitanka.info

Един коралов риф край остров Сейнт Томас в Карибско море слага преждевременно край на увеселителното пътешествие на кораба „Куин Калипсо“. Всички пътници се отнасят с разбиране към проблемите на компанията собственик на кораба и подписват декларации, че няма да подават жалби за обезщетение. Всички, с изключение на една тайнствена непозната.

Елизабет има своите основания за това.

I

Телефонът извънтя и Самуел Джонсън вдигна слушалката.

— Капитан Блубърд би искал да говори с вас, сър — беше секретарката му. — Изглежда много възбуден и трудно разбирах думите. Разговорът е някъде от Карибските острови. Да ви свържа ли?

— Разбира се! Свържете ме незабавно.

По линията трещеше и пукаше и Самуел Джонсън уплътни времето, като подписа още няколко от листите на бюрото си. Беше известен със способността си да използва всяка секунда.

Самуел Джонсън притежаваше едно от най-големите параходни дружества в Съединените щати. Печелеше много пари от чартърни туристически плавания през Карибите до Мексико и Венецуела. Една ваканция на някой от луксозните му лайнери за много американци бе осъществяване на лелеяна мечта за отпуски.

Самият Самуел Джонсън рядко се сещаше за отпуски. В живота му съществуваше само работа, работа и пак работа. Той нямаше личен живот. Беше така претоварен, че понякога минаваха дни, без да успее да хвърли дори и един поглед през огромния си остъклен прозорец, откриващ целия Манхатън за елегантния му офис. Ню Йорк пъплеше под него, но това не го интересуваше. Амбицията го разяждаше, а и конкурентите не спяха.

— Ало! — викна той накрая в слушалката. — Ало! Ало!

Пощата беше разписана. Той хлопна папката и забарабани нервно с пръсти по черната кожа. Блуждаещият му поглед се разходи из стаята и се спря на снимката на къдраво кестеняво момиче, което му се усмихваше от позлатената рамка. Тъмните и малко презрителни очи го гледаха така живо, че той неволно отвърна на усмивката. Момичето беше дъщеря му Тери.

Тери беше единственото му дете и единственото занимание, което си позволяваше извън службата.

Майка ѝ бе починала при раждането. Джонсън я бе възпитавал в детството ѝ и сега тя се бе научила да гледа на мъжете като на свои

роби. Беше на двадесет и пет; нежна, гъвкава, красива, своенравна и безпричинно капризна, често надменна и най-вече — непредсказуема.

— Мистър Джонсън? — чу той накрая дрезгавия глас на капитана си. — Чувате ли ме, сър?

— Чувам ви отлично, капитане. Какво има? Защо ме търсите?

Беше доста необичайно да го търси някой от капитаните му по време на плаване. Едва ли щеше да го направи, ако всичко бе наред.

— На Сейнт Томас съм, сър. Първата ни спирка на Карибите. Сигурно си спомняте, че при това плаване трябваше да обиколим пет острова. Обаждам се от Шарлот Амали^[1]... Сър? Случи се ужасно нещастие!

Самуел Джонсън притисна слушалката по-силно към ухото си. Очите му се свиха в тесни, искрящи цепки. Лицето му се изкриви в мъчителна гримаса. Това бе обичайното му изражение, когато се подготвяше да чуе неприятности.

— Нещастие? Какво нещастие? Нещастие с кораба? Говори, човече!

— Да, нещастие с кораба, сър! И още по-лошо... Катастрофа!

— Каква катастрофа?

Капитан Блубърд беше хладнокръвен човек, и ако той говореше за катастрофа, тогава...

— Изплюй камъчето най-последно! — заповяда Джонсън.

— „Куин Калипсо“ налетя на коралов риф при Сейнт Томас, сър! Целият остров е така възбуден и...

Самуел Джонсън го прекъсна остро.

— За бога! Това изобщо не ме интересува! Какво става с кораба, с пасажерите и екипажа? Има ли пострадали? Кой се грижи за всичко? Говорете най-последно, нещастен червей такъв!

— Няма пострадали, сър. Корабът засега се държи и няма да потъне, рифът го държи здраво. Ще евакуираме всички пътници, от острова ни помагат. Десетина моторни лодки вече превозват тях и багажа им от „Калипсо“ до сушата. Аз съм в Шарлот Амали под полицейски надзор. Ще има разследване, сър!... Чувате ли ме, мистър Джонсън?

— Да, капитане, чувам, и ако... — лицето на Джонсън се изкриви още повече.

Този... некадърник, този... изкуфял идиот! Да хвърли кораба на рифа! Със стотици пасажери! Каква радост за конкуренцията! Всички вестници в света ще съобщят за катастрофата. Репортерите ще си изпотрошат пръстите от драсканици. И колко ще му струва всичко това! Направо му се завъртя главата от всички тези мрачни мисли.

— И как се случи? — запита той вбесен. Една малка вена на дясното му слепоочие набъбна и запулсира така, като че ли искаше да изскочи изпод кожата му. — Сляп ли сте, капитан Блубърд? Или сте бил пиан? По дяволите, много добре знаете, че около Сейнт Томас има маса коралови рифове! Не сте начинаещ! Колко време вече работите за мен? Пет години, шест, или седем?

От другата страна на линията на капитана му ставаше ясно, че се задава неминуемо уволнение. Самуел Джонсън изобщо нямаше да се церемони с него. Преди десет години се бе случило нещастие с един от увеселителните му кораби и капитанът беше изхвърлен заедно с целия екипаж. При това нещастieto беше пожар на борда и се бе наложило евакуирането на пътниците. Пожарът беше причинен от един от невнимателните пътници; екипажът нямаше абсолютно никаква вина. На капитан Блубърд му прималяваше под лъжичката, като си помислеше какво ще стане, ако Самуел Джонсън разбере къде е бил по време на катастрофата...

— Случи се в шест часа сутринта, сър — уведоми го капитанът смутено. — Пасажерите все още спяха. Усетихме едва доловимо разтърсване и корабът спря. По мистериозен начин рифът се оказа пред остров Хасел, сър! Сейнт Томас се виждаше съвсем ясно оттам.

— Да, виждал се! — отвърна Джонсън хапливо. — И как бихте ми обяснили внезапната поява на рифа на този натоварен морски път? Остров Сейнт Томас е открит, ако не се лъжа, преди четири столетия, капитан Блубърд, и оттогава всяко кътче на Карибите е картографирано отлично! Има карти, капитане! Или сега го научавате?

Джонсън изрева така последните думи, че на хиляди мили от него капитанът подскочи ужасен и отдръпна слушалката от ухото си. Тъмнокожите полицаи в униформа в цвят каки, наобиколили любопитно капитана в будката, се изхилиха развеселени.

На улицата пред едноетажната бяла постройка на „Ветеране Драйв“, луксозен хотел, се бяха събрали на групи пътниците от кораба и оживено дискутираха около бъдещето на така приключенски

започналата обиколка. Капитанът ги наблюдаваше през прозорчето на будката, докато приближи отново слушалката до ухото си и изслуша разпорежданията на шефа си.

— Най-важно от всичко са пасажерите, капитане. Никаква паника! Настанете хората в най-добрия хотел за сметка на компанията. Трябва да ядат, пият и се забавляват, за да нямат повод да се оплакват от нас. Изпращам ви един от най-добрите си хора, мистър Гилинхаус. До довечера всичко да е изяснено! Вие — той направи застрашителна пауза — вие ще ми се представите в Ню Йорк. Надявам се да не ви окошарят на Сейнт Томас. Разследването на злополуката трябва да стане в Ню Йорк. Мистър Гилинхаус идва с личния ми самолет, а вас пилотът да вземе обратно.

Самуел Джонсън тръшна слушалката върху апарата. Разговорът беше приключен. На другия край капитана затвори с облекчение телефона.

В Ню Йорк Джонсън изскочи като гумена топка от коженото си кресло, профуча през просторния офис, дръпна рязко вратата към приемната и изкрещя:

— Мистър Гилинхаус! Веднага ми намерете мистър Гилинхаус! Къде е той?

Секретарката, привикнала на резкия му тон от години, го погледна невъзмутимо и само кимна.

— И повече не ме свързвайте с никого. Осигурете ми спокойствие! „Куин Калипсо“ е заседнал на риф в Карибите и репортерите ще се нахвърлят върху нас. Разкарайте ги! Не искам да говоря с никого!

Той изчезна обратно в офиса си и секретарката затвори грижливо дебело изолираната врата след него.

Франк Гилинхаус бе един от топмениджърите на компанията. Бе обиграна стара лисица и не по-малко работоспособен от шефа си. След два месеца щеше да навърши седемдесет и да напусне фирмата. Самуел Джонсън често си мислеше с опасение за този момент. Старият, изпечен сътрудник щеше да му липсва. И дали Питър щеше да успее...?

Питър Фостър беше годеникът на дъщеря му Тери, интелигентен, изключително амбициозен — но за тридесетте си години твърде млад, за да замести Франк Гилинхаус, а един ден и самия Самуел Джонсън.

Франк Гилинхаус бе открит скоро в обширната сграда на компанията и се яви незабавно при шефа си.

— Пълна тревога! — усмихна му се секретарката. — Шефът иска да говори веднага с вас.

Франк Гилинхаус кимна безмълвно и изчезна зад вратата на шефския офис. Двамата мъже обсъдиха накратко случилото се и мерките срещу предстоящите загуби, които неминуемо щяха да възникнат от очакваните оплаквания.

Час по-късно личният самолет на Джонсън отвеждаше Франк към Маями. Той си припомни разпорежданията на шефа: „Никой от пасажерите не трябва да се оплаква официално от компанията! Никой! Да подпишат, че няма да правят жалби! Компанията не може да си позволи да я съдят за щети! На «Калипсо» има петстотин души и това ще е финансова катастрофа!“

С измъчена усмивка Самуел Джонсън му бе припомнил: „Спомнете си само за пожара преди десет години, който ни струва милиони! И при това имахме само двадесет пътници, които заведоха дело срещу нас. Само двадесет, Франк! Но имаха супер адвокати! Не, не, това не бива да се повтори в никакъв случай! Бъдете възможно най-тактичен и им обещавайте нова обиколка за сметка на провалената. На всеки по една седмица! Какво значение има това в сравнение с възможните ни загуби! Уредете обратните им полети и ги настанете в най-добрите хотели в Сейнт Томас. Имам ви пълно доверие, Франк!“

Франк му бе обещал да го държи в течение на всичко от хотела в Шарлот Амали.

Така премина разговорът им. Джонсън го бе съпроводил до вратата и му бе прошепнал още веднъж: „Декларациите, декларациите, че нямат оплаквания срещу компанията! Те са най-важното сега! Всички трябва да подпишат! Знаете с какво удоволствие съдиите се захващат с такива случаи. Капитанът, разбира се, ще бъде привлечен под отговорност, това е естествено. Обяснете го на пасажерите. А сега тръгвайте. Добър път! Да се надяваме, че гостите ни все още не са се разговорили помежду си, защото реши ли един да се оплаче,

останалите ще се поведат по него. Както се казва... успокойте всички! Уредете им превъзходна храна и изобилни питиета. Ромът на Сейнт Томас трябва да бъде най-добрият в света!“

При тези думи Самуел Джонсън се бе усмихнал леко и бе потупал мениджъра си по гърба. После се бяха разделили.

Франк Гилинхаус разгръщаше документите, лежащи на коленете му. Вече бяха прелетели над Вашингтон, Атланта и Маями. Далеч под тях проблясваше сивата повърхност на Атлантика. Пуерто Рико изплува смътно и тъмнозелено в дълбочина, заобиколено от бляскаво белите си пясъчни плажове. Самолетът се снижи. Сейнт Томас бе наблизил, скоро щяха да се приземят. Водата на Карибите сияеше в тюркоазно и разкошно синьо в лъчите на следобедното слънце, а в подълбоките участъци преминаваше в кобалтовосиньо. Дори и закоравял бизнесмен като Франк Гилинхаус бе впечатлен от играта на отблясъците и цветовете, когато хвърли случаен поглед през прозореца, уморен от преглеждането на документите. Той се загледа в завладяващата картина за няколко секунди, преди отново да потъне в листите пред себе си. Малко по-късно пилотът приземи безпрепятствено самолета на пистата на малкото летище.

Същата вечер Гилинхаус уреди среща на всички участници в пътешествието на терасата на „Яхтклуб Хотел“, един от най-големите и известни хотели на острова. За негова огромна изненада не се оказа никак трудно да убеди пътниците да подпишат декларации, че няма да се оплакват. Никой от тях не желаше да повдига жалба. Всички бяха в превъзходно настроение. Необичайното и почти приключенско начало на пътуването им беше въздействало добре и те бързо се бяха сприятелили помежду си. Чувстваха се като ученици, на които предстоят куп авантюри! Всички съчувстваха на капитана. Франк Гилинхаус беше направо замаян от толкова щастливия изход на заплашителната финансова ситуация. Беше очаквал оплаквания, нападки, гневни изблици, а вместо това срещна пълно разбиране.

На всеки половин час той съобщаваше на шефа си в Ню Йорк за развоя на събитията.

— Няма никакви проблем! — увери Самуел Джонсън той. — Можете ли да си го представите, мистър Джонсън? Нито един от гостите не е отказал да подпише декларация досега. Никога не съм виждал толкова разбрани и готови да съчувстват хора на едно място!

Може би е от добрия ром или от топлия въздух. Направо е чудо, след половин час ще получа подписите на всички. Можете да си отдъхнете, мистър Джонсън, няма да има оплаквания. Що се отнася до другите щети, мисля, че застраховките ще ги покрият. Повечето от пасажерите желаят да продължат круиза^[2] си на някой от другите ни кораби, които акостират тук всеки втори ден. Няколко ще останат един ден на острова, за да си отдъхнат, и после ще им уредя полета до Щатите, а пътуването ще направят следващата година. Не се безпокойте, мистър Джонсън, всичко върви много добре.

Джонсън въздъхна така облекчено в слушалката от офиса си в Ню Йорк, та Франк имаше чувството, че шефът му е до него.

— Работата е почти приключена — увери го Франк успокоително. — Предлагам да се чуем отново утре заранта.

Самуел Джонсън забави отговора си и накрая каза:

— Ще се успокоя напълно, когато получите всички подписи, Франк! Колко от гостите ще трябва да подпишат още?

— Около двадесет, а може би и по-малко. Би трябвало да се уреди за няколко минути. Искате ли да ви се обадя, като приключим?

— Да, ще ви чакам, Франк!

След разговора Самуел Джонсън си позволи малка почивка, първата за деня. Погледът му се плъзна по аленеещото небе над Ню Йорк и блестящите небостъргачи. Далеч се мержелееше тъмното течение на Хъдзън — гледка, която го успокояваше винаги. Харесваше мощния поток. Той го вглъбяваше в нови мисли. Времето минаваше. Колко ли вече бе чакал обнадеждаващото последно повикване на Франк? Десет минути, двадесет? Половин час? Гилинхаус не се обаждаше. Може би се бе сблъскал със съпротивата на някой от последните пасажери?

Елизабет МакКръти си играеше с дългата си руса коса и сините ѝ очи гледаха невинно Франк Гилинхаус. Знаеше, че в този си вид изглежда особено наивна и детински, и се забавляваше вътрешно. Да си мисли за нея каквото си иска! Тя му обясни с усмивка:

— Не! Съвсем не съм подготвена да подпиша този документ, мистър Гилинхаус! — и ухапа по детски долната си устна. — Не бих

искала да се задължа за нещо чрез подписа си. По принцип не обичам да се задължавам за нищо!

Гилинхаус я гледаше внимателно и се опитваше да установи доколко сериозно е изявлението ѝ.

— Не, не! — тя поклати енергично глава и русите ѝ коси закриха дребното ѝ лице. — Дори се учудвам, че ми го предлагате. Учудвам се също и на другите пасажери, които подписаха така безпрекословно.

— Учудвате се? — повтори Франк. — По-добре би било и вие да постъпите по същия начин. Когато почти петстотин души казват „да“, изглежда доста странно един да каже „не“. Не сте ли съгласна с мен?

— Изобщо не съм съгласна! Целият свят може да каже „да“, но аз ще направя това, което искам! И в случая казвам „не“!

— Мисля, че не разбирате за какво всъщност става дума — Франк се учудваше на собственото си търпение. — И бих желал да ви обясня още веднъж. Вашият подпис ще означава, само че се отказвате от евентуална жалба, като всичко останало, разбира се, ще бъде уредено от нас. Ще бъдете напълно обезщетена за прекъсването на обиколката. Бихте ли желала да продължите пътуването на някой от другите кораби от флотилията ни? Можете да останете на някой от Карибските острови, ако искате. Моля ви, не ни отказвайте съдействие, мис МакКръти!

Той вдигна листа хартия от масата. Елизабет почука с тънките си пръсти по него и замълча.

Франк Гилинхаус се бе оттеглил заедно с упоритата блондинка в един от тихите ъгли на салона на „Яхтклуб Хотел“. Тя беше последната пасажерка, от която очакваше подпис, и беше много озадачен от нейния отказ. Беше способна да го изкара от кожата му! Точно последният пътник да се откаже! Дали Елизабет мислеше да го изнудва, или просто беше своенравна? Не успя да измъкне нищо смислено от нея. При всичките му аргументи тя беше отговаряла:

— Ще подпиша в края на пътуването, но не и сега, разберете ме. Едва когато пътуването завърши, ще знам дали очакванията, които имам за този круиз, са изпълнени или не! И моля ви, не се опитвайте да ме убеждавате повече. Няма смисъл! Няма да подпиша, дори на главата си да се изправите!

Франк дори се бе усмихнал на тази бележка, но му идваше да извие очарователната ѝ шия. „Боже в небесата! Защо не каже в края на

краищата «да»! Джонсън чака да му се обадя! Какво да му кажа? Че една малка хитра блондинка се опитва да ме преметне!»

Известно време той я гледа мълчаливо.

— Бяхте се записала за двуседмичен круиз на „Калипсо“, нали?
— запита той накрая.

— За две седмици, да — потвърди тя и разбърка със сламката третата „Пина Колада“, която Франк Гилинхаус бе поръчал за нея. Напитката имаше приятния вкус на ананас, ром и кокосово мляко и Елизабет вече бе решила да я включи в листата на предпочитаните си питиета. Но вече започваше да усеща и въздействието на алкохола. Кискаше се глупаво.

— Ще ви направя следното предложение — заяви отчаяният Франк. — Ще удвоим времето, ще ви добавим нови две седмици. Не е ли това щедро от наша страна? Или дори три седмици? — беше интересно да чуе мнението ѝ сега. — Хващам се на бас — продължи гордо той, — че няма друга компания в Америка, която да е така склонна да отговори на желанията ви.

— Е, не се знае! — отвърна Елизабет с тънка усмивка. — Но това няма нищо общо с подписването.

Тя го гледаше невинно с големите си сини очи и Франк изпита неприятното чувство, че му се подиграва. Беше лукава или просто наивна. Жените винаги бяха загадка за него. С удоволствие би приел разговор с група твърдоглави бизнесмени, но една-единствена госпожичка го изваждаше от релси. При жените просто не намираше за какво да се захване.

— Защо? — запита той тъй високо, че някои от гостите в салона обърнаха глави към него и хубавичката блондинка. Той продължи потихо. — Защо сте така твърдоглава? Не сте ми назовала нито една приемлива причина за отказа си. Не разбирате ли какво ви предлагам? Не разбирате ли, че ще ви обезщетим възможно най-щедро за прекъсването на пътуването ви, като продължим круиза ви и поемем всички разноски за това? Можете да летите от остров на остров! — и добави наум: „А най-добре вземи полет за луната!“ — Да се излежавате до плувните басейни на най-скъпите хотели в Ямайка, Антигуа, Гваделупа или Мартиника! За нас ще бъде удоволствие да плащаме сметките ви, но не бъдете така твърдоглава! Наистина ли смятате да заведете дело срещу нас?

— Но за това не може да става и дума! — отклони съмненията му Елизабет в най-добро настроение. Усмивката ѝ бе почти любвеобилна.

Гилинхаус притисна пръстите на ръцете си, докато изпукаха — признак на значителното му изнервяне. Беше стигнал почти до ръба на раздразнението си. Много му се искаше да просне събеседничката си на коленете си и да наложи здраво добре закръглените ѝ задни части!

— Нямам никакво намерение да се оплаквам от вас — или по-точно от компанията ви, мистър Гилинхаус — продължи спокойно Елизабет, — най-малкото, докато...

Франк я прекъсна напрегнато.

— Какво означава „най-малкото, докато...“? Мисля, че знам? И вие го знаете! Но защо сте такъв инат!

Последната дума се изплъзна неволно от устата му и той изпита желание да си прехапе езика. Със сигурност я беше засегнал и сега нямаше начин да се споразумеят.

За негово учудване тя отново се усмихна. И как само се усмихна! Изглеждаше така доброжелателна и приятелски настроена, че Франк Гилинхаус за момент изумя. Вече реши да се откаже и да стане, когато тя го помоли:

— Не го приемайте лично, мистър Гилинхаус, и ме оставете още веднъж да ви обясня как се чувствам. Предприех това пътуване, за да се отпусна и да се забавлявам. Платих добре и искам онова, което ми беше обещано: четиринадесет почивни дни! Откъде да съм сигурна, че ще изпълните всичките си допълнителни обещания? Далеч от очите, далеч от ума! След като завърши отпуската си, ще подпиша вашата хартийка — и нито ден по-рано! Изглеждате обигран бизнесмен, мистър Гилинхаус, който не би купил котка в чувал. Защо го предлагате на мен? Знаете ли колко съм спестявала за това пътешествие? Изкарвам си хляба като продавачка на обувки в Ню Йорк и е дяволски трудно дори когато работиш в прочут магазин като „Мейси“. Не искам да залагам нито парите, нито времето си, и се придържам към вечния девиз на търговците: дай парите — ето ти стоката! Вие взехте парите ми, мистър Гилинхаус, а стоката — или плаването, все още ми дължите, и затова... — тя му се усмихна приятелски — затова не желая да подпиша декларацията ви! Бих желала да си оставя точно възможността да подам жалба срещу вас, в

случай че отпуската ми съвсем не се окаже такава, каквато ми я обещавахте в рекламните си проспекти! Това не ви харесва, виждам от израза на лицето ви, но не ме интересува!

Тя се опитваше да изглежда спокойна, но бляскавите ѝ очи издаваха определена възбуда.

— Дайте ми моите четиринадесет дни отпуск и ще сме квит. Според мен това е честно. И още нещо...

Тя понижи глас и заговори толкова тихо, че Франк Гилянхаус трябваше да се наведе през масата, за да я чува.

— Вашата компания трябва да си подбира по-добре персонала в бъдеще, мистър Гилянхаус!

— Да си подбираме персонала? — повтори той, без да разбира. — Какво имате предвид?

— Точно каквото казах! И ако например разкажа при едно разследване, че по време на катастрофата капитанът на „Калипсо“ не е бил на командния мостик, а... — зашепна тя тайнствено.

— А...? — повтори Гилянхаус също тъй тихо.

— Хм... може би изобщо не трябва да ви го казвам!

Краката на Гилянхаус се подкосиха и той седна отново.

— Моля ви! — почти умолително каза той. — Какво знаете за капитана? Искате да ни изнудвате ли?

— Да ви изнудвам? — Елизабет повдигна изненадано рамене и го погледна с обезоръжаваща невинност. — Господине! Как бихте могъл да го помислите за мен!

— Тогава ми кажете каквото знаете или само блъфирате? Къде беше капитан Блубърд, когато стана злополуката?

— Наистина ли искате да знаете, мистър Гилянхаус?

— И питате!

— В кабината ми, сър!

Гилянхаус зяпна в почуда и измина немалко време, докато успее да затвори устата си. После продължи да гледа Елизабет с нямо недоумение.

— Да, в кабината ми! — потвърди тя и потисна усмивката, която държането му предизвика у нея. — Разбира се, не аз го бях поканила, искам да подчертая това. Имаше навика всяка сутрин в шест часа да чука на вратата ми, и когато аз отварях — нали той е капитанът —

заставаше пред мен като обзет от любовна страст котарак с бутилка шампанско под мишница!

Тя се изкиска. Но на въпросната сутрин съвсем не ѝ беше до смях. Отначало сънена, с навлечен набързо пенъоар и с разрошени коси, съвсем не бе разбрала какво иска капитанът. Едва когато бе видяла бутилката шампанско, нещата ѝ се бяха изяснили.

— Знаех, че ме е харесал — продължи тя. — Няколко пъти ме бе проследил на горната палуба, но нямах представа, че може да отиде чак дотам! И после той се облегна на рамката на вратата, в натруфената си бяла униформа, и ме загледа с такъв страстен поглед! Посегнах към вратата и исках да го изхвърля, но точно тогава корабът изскърца и с едва доловим тласък просто застана на място! Разбира се, веднага разбрах, че нещо се е случило, но не ми беше ясно какво. А капитанът... Трябваше да го видите в този момент, мистър Гилянхаус! Изглеждаше като че ли току-що го е поразил гръм! Беше толкова смешен! — тя се разсмя тихо. — Никога няма да забравя лицето му! Много съжалявам все пак, мистър Гилянхаус. Какво ще стане с него? Ще го привлечете ли под отговорност в съда, или само ще го уволните?

— Естествено ще го уволним, а ако историята, която ми разказахте, е вярна, не му мърдат и най-малко две години затвор.

— Вярна е, сър! Но където няма оплакване, няма и съд! Предполагам, че ще си държите устата затворена, тъй като един ненадежден капитан не е добра реклама за компанията ви, нали, мистър Гилянхаус? А мен какво ме засяга! Аз ще си мълча — обеща тя. — А капитанът беше твърде разстроен душевно. Това трябва да му признаете. Влюбените не могат да се мерят с обичайните мерки, а той си беше влюбен в мен! Желанията му са го объркали. Чувствам се дори поласкана от вниманието му. И после, цялата тази дандания със заседналия кораб — всичко заради мен!

По лицето на Гилянхаус човек можеше да предположи, че го боли зъб. Беше му дошло много. Той се изправи, взе декларацията и я пъкна в джоба на самото си.

— Приятна вечер! — сбогува се набързо той и леко се поклони. — Ще поддържам връзка с вас. Премислете как желаете да изглежда пътуването ви отгук нататък, и ми съобщете решението на сутринта. Можете да не се съмнявате, че ще откликна на всяко ваше желание.

Той вече ѝ бе обърнал гръб, но се завъртя още веднъж и добави:

— Макар че сте най-твърдоглавото създание, което съм срещал някога! — и изчезна.

Елизабет изкриви красивото си лице зад гръба му, после стана и премина през салона на хотела, в който се тълпяха много от пасажерите на „Калипсо“. Взе асансьора до третия етаж, където бе разположена стаята ѝ с изглед към морето, и домъкна двата си тежки куфара в средата на стаята. От отворената врата на терасата се виждаше лекото движение на ефирната завеса, помръдвана от вечерния полъх. Елизабет пристъпи на широката веранда и се облегна на дървените перила. Огромна луна сипеше бялата си светлина над едно безбрежно море. Въздухът беше мек и дъхав, като благороден, истински парфюм. Неописуемо, грандиозно и неповторимо! Неслучайно Карибите се сочеха в туристическите проспекти като последния земен рай! Отдели се с нежелание от толкова много красота и се върна в стаята. След като се изкъпа и се загърна в огромна бяла хавлия, тя се разположи удобно по корем на леглото и поиска да я свържат с Ню Йорк.

— Татко! — извика в слушалката, когато дочу мъжки глас. — Чуваш ли ме? Имаш ли време?

— Да, чувам те добре, бейби! Чакам от часове да се обадиш! Как върви? — запита загрижен баща ѝ.

— Великолепно, татко. Можеш да бъдеш доволен от мен.

— Добре ли се държат с теб, Лиз? Проявяват ли необходимото уважение? Реши ли вече да се разкриеш, или ще продължиш малката си комедия?

— О, държат се много добре с мен, татко, със съответното поведение. Чувствам се отлично и се забавлявам страхотно. Настани се удобно, татко, за да ти разкажа какво се случи вчера!

Елизабет се завъртя по гръб, омота игриво телефонния кабел между пръстите си и започна разказа си:

— И след това всички ние...

Елизабет Уинтри — тя използваше името „МакКръти“ като псевдоним по време на пътуването, тъй като истинското ѝ име бе добре известно на много американци — не бе продала и чифт обувки през

живота си. Ако някога беше стъпвала в „Мейси“, то беше като известна, уважавана и богата клиентка. Баща ѝ, Робърт Уинтри, беше от компанията „Уинтри“, конкурентна фирма на „Джонсън“. Елизабет водеше живот, потънал в разкош и удоволствия още от детството си, но с годините откри, че това не съответства на силите и интелигентността ѝ. Завършвайки училище на осемнадесет години, тя реши да си намери достойно занимание. Беше отхвърлила мисълта за безметежно прекарване на живота си като дъщеря на един от най-богатите мъже в Америка; от тенис корт на тенис корт, от един луксозен хотел в друг. Европа я привличаше и тя завърши колеж по туристически бизнес в Австрия, после продължи специалното си обучение в Швейцария. Преди около две седмици се бе завърнала в Ню Йорк с намерение да поеме като мениджър някой от луксозните лайнери в компанията на баща си. Той нямаше да ѝ откаже. Но в радостта си от срещата след дългото отсъствие тя се застоя в Ню Йорк. Робърт Уинтри я беше пратил все пак на един дълъг круиз, за който нямаше никакво желание. От какво да си отпочива? Беше млада, здрава ѝ пращеше от енергия като състезателен кон, който не може да изчака стартовия изстрел.

Тогава ѝ дойде идеята да се качи за пътуване на един от корабите на „Джонсън“, за да разузнае силата и слабостите на конкуренцията. Робърт отначало бе отказал лудото ѝ хрумване, но накрая Елизабет успя — както винаги впрочем — да наложи желанието си.

— Много по-добре е да знаеш какво правят конкурентите ти — беше обяснила тя на баща си. — Учили сме го в училище и с удоволствие ще го проверя на живо!

— Може и така да е — беше отвърнал Робърт Уинтри, — но защо моята собствена дъщеря трябва да се прави на копей? Ще ми бъде изключително неприятно, ако те хванат. И изобщо не искам да знам как си го представяш. Само гледай да не те хванат!

Елизабет се бе качила с удоволствие на борда в Маями и набързо разпространи версията си за отрудената продавачка на обувки, типична американка от средната класа. Разказваше на всеки срещнат как в продължение на месеци е спестявала за отпуската си. Само няколко часа след като се разположи на кораба, тя вече се бе сприятелила с един от готвачите. Кухнята я интересуваше особено много.

Елизабет не бе жена, на която някой мъж би отказал. Тя се усмихваше неотразимо и синьо-зелените ѝ очи сияеха като слънчев

лъч, пробил навъсено небе. Беше грациозна и елегантна. Чарът ѝ беше вроден и тя го използваше непринудено и без задръжки, когато можеше да постигне нещо с него. Още първата вечер, когато храненето беше приключило и пасажерите се разпръснаха по казината и баровете, увлеченият по нея готвач я бе вкарал в кухнята, където тя успя да разузнае някои от основните ѝ тайни.

Беше си поставила за задача да узнае всичко за „Куин Калипсо“ — от горния мостик до машинното отделение, и сигурно щеше да успее, ако нещастният капитан не бе се възпламенил така от погледите ѝ, че да докара кораба до катастрофа!

След евакуацията на Сейнт Томас Елизабет бе позвънила на баща си и му бе описала цялото положение. Той я бе помолил да се върне незабавно в Ню Йорк.

— В следващите дни на острова ще бъде голяма блъсканица — беше предрекъл той. — Няма да получиш и достатъчно сваятна хотелска стая, бейби! Самолетните линии ще са претъпкани. Да ти изпратят ли самолета си?

— В никакъв случай, татко! Кой тогава ще повярва във версията ми за „средната американка“!

— Дори и така да е, Лиз. Какво значение има вече ролята ти? Мисията ти приключи, нали? Какво все още те задържа на Сейнт Томас, дете?

— Любопитството, татко! Искам да разбера как „Джонсън“ ще обезщети пътниците си.

— Би могла да го разбереш със същия успех от вестниците, бейби!

— Да, но ще ми достави по-голямо удоволствие да го узная на място, татко. Толкова е интересно! Моля те, откажи се. Не можеш да не се съгласиш с мен. Ще остана! Планирала съм си две седмици, така и ще оставя нещата!

— Чудя се само от кого си наследила твърдата си глава? — беше промърморил Робърт Уинтри и Елизабет му бе изпратила доволна целувка по лилията, обещавайки да се обажда два пъти дневно.

— ... и аз съм единствената, която се отказа да подпише декларацията за оплакването! — приключваше тя сегашния си доклад.

— Можеш ли да си го представиш, татко? Останалите около петстотин пасажери се оказаха толкова склонни към сътрудничество с „Джонсън“. Подписаха като добри деца! Господи! Блубърд изглежда има щастието да вози на кораба си петстотинте най-мили американци! Това е почти чудо! Особено като се има предвид националната ни черта да се оплакваме и по най-малкия повод!

— Имал е щастие — отвърна Уинтри.

— Как мислиш, татко? — запита любезно Елизабет. — Дали мистър Гилинхаус утре сутринта ще се опита още веднъж да ме притисне? — тя се изкиска доволно. — За него бе от огромна важност да подпиша листчето му и, честно казано, не мога да разбера защо толкова настоява. Застраховката не покрива ли такъв вид щети?

— Естествено, но застраховките трябва да бъдат обратно подсигурени, което означава, че щом трябва да платят толкова много, се повишава значително и застрахователната премия, и може да се качи до милиони! Злополуката с „Куин Калипсо“ вече се обсъжда тук в Ню Йорк, а от няколко места подочух, че разследването трябва да се състои до осем дни. Това е дяволски прибързано! И сега най-важното: за да не отнемат лиценза на компанията, историята трябва да се изиграе така, че да изглежда като незначително произшествие. Съдът трябва да бъде убеден, че никой от пасажерите не е бил ни най-малко застрашен. И какво би могло да убеди съда така впечатляващо?

— Декларациите на пътниците, че те са напълно солидарни с компанията, не са оцетени изобщо, и дори и насън не мислят да се оплакват. Всичко ми стана ясно, татко. Разбрах цялата игра на мистър Гилинхаус!

— А с това си отговори и на въпроса дали Гилинхаус ще те притисне още веднъж утре сутринта, бейби! Ти си прът в колелата на компанията им!

Елизабет се затъркаля от удоволствие в широкото хотелско легло.

— Нямах представа колко съм радостна, че го проумях, татко! — ликуваше тя. Очите ѝ светеха в тъмнозелено. Отдавна не беше се забавлявала така добре. — Сега ще сляза отново в салона, за да проверя дали мистър Гилинхаус не е все още там. Ах, татко! Ужасно подла съм, нали? Трябва ли да се срамувам от това? — тя отметна русите коси от лицето си. В стаята беше твърде топло. Нощният въздух

не носеше прохлада. Два немирни кичура прилепваха към слепоочията ѝ.

— Засрами се! Ти си една истинска малка вещица, детето ми! Не бих искал да си ми противник! — Робърт Уинтри приключи разговора.

Почти същите думи употреби и Франк Гилинхаус в хотелската си стая на първия етаж.

— Тя е една истинска малка вещица, мистър Джонсън, по-добре би било да не я срещаш като противник! — обясни той по телефона. — Сигурно е родена с „не!“ в устата! Познавате този тип жени, които винаги противоречат. Изглежда ѝ прави голямо удоволствие — той гледаше с копнеж към леглото. Беше много уморен. Полунощ бе отминало и се нуждаеше от почивка.

— Свършили сте много добра работа — похвали го Самуел, — а що се отнася до младата дама, не се грижете повече за нея. Все нещо ще измисля, дори ако трябва да си блъскам главата цяла нощ. Вървете да си почивате, Франк. Утре сутринта ще се чуем отново.

Джонсън напусна офиса си замислен. Младата дама, за която бе докладвал Франк, изглеждаше своенравна като собствената му дъщеря Тери! И Тери би отказала да постъпи като другите. Той продължаваше да разсъждава. Всеки човек има слабо място, и ако двете момичета си приличаха толкова много... Кое бе слабото място на Тери? Отговорът дойде веднага — Питър, естествено!

Заради Питър тя би направила много неща, които иначе би отказала да приеме. Самуел Джонсън продължи комбинациите си. Ако Питър Фостър въздейства така неотразимо на дъщеря му, защо да не окаже същото влияние и на младата дама на Сейнт Томас? Поне си струваше да се опита! Той потри доволно ръце. Утре ще изпрати годеника на дъщеря си на острова. Нека момчето покаже на какво е способно. Напълно беше възможно да замае младата дама с чара си и да получи подписа ѝ. Нещата трябваше да се придвижат бързо, защото след седмица трябваше да започне следствието по злополуката — бяха го уведомили по телефона. А и Питър щеше да има личен интерес да се върне възможно най-скоро в Ню Йорк, защото след две седмици бе сватбата им с Тери!

Самуел се отпусна облекчен на седалката на мерцедеса си и шофьорът му подкара към къщи. Но докато прекосяваха моста над Бруклин, отново го налегнаха съмнения. Беше забравил Тери! Ами ако реши да съпроводи Питър? Понякога се държеше така капризно и непредсказуемо. О, да. Той познаваше много добре слабите места на дъщеря си. Беше му ясно, че с екзалтираното си държане тя смущаваше хората. С непоносимите си забележки би могла да разсърди момичето на Сейнт Томас и да провали целия план.

Но после отхвърли съмненията си. Тери бе така заета с подготовката на сватбата си, че дори и насън не би й хрумнало да напусне Ню Йорк точно сега. Да, нямаше смисъл да се безпокои повече!

---

[1] Шарлот Амали — главният град на о-в Сейнт Томас. — Б.Пр.

↑

[2] Круиз — увеселително презокеанско пътешествие. — Б.Пр. ↑

II

В кабината на малкия самолет Питър Фостър се бе съсредоточил в таблото с приборите и само случайно си позволяваше бегъл поглед към простиращото се под него безбрежно тюркоазно великолепие на Карибско море.

Бахамските острови вече бяха зад него. Наближаваше Пуерто Рико. От там до Сейнт Томас беше един хвърлей разстояние. Питър сумира мислено още веднъж задачите, поставени от бъдещия му тъст. Трябваше да пречупи упорството на една твърдоглавка. Питър си спомни не особено възхитената Тери.

— Какво? Ще летиш до Карибите? Две седмици преди сватбата ни? Да не си се побъркал! А кой ще се грижи за всичко тук? Поканите, церемонията, цветята, тоалетите на шаферите...

— Но Тери — беше я прекъснал Питър, — касае се най-много за два дни!

Тери беше изпаднала в такава истерия, че му бе станало ясно за пореден път — няма да му е никак лесно с нея!

Когато се бяха запознали преди четири години, Тери беше любвеобилна, нежна и разумна. За това сега и дума не можеше да става! Тери се държеше с него изключително дръпнато. Все още на публични места и пред приятели тя играеше всеотдайно влюбена, но щом останеха сами, му обръщаше пренебрежително гръб.

Питър оправдаваше отношението ѝ с възбудата около сватбата, но дълбоко в него се прокрадваше опасение. Ами ако си остане такава? Така безпристрастна, егоистична и студена? Беше си представял другояче бъдещата си жена. За какво му бяха богатството ѝ и многообещаващата работа, когато семейният му живот щеше да е провал?

С такива мисли в главата Питър подготвяше машината за приземяване на Сейнт Томас. За задачата, която му предстоеше, почти не се тревожеше. Един подпис — смешна дреболия, пълен фарс. Беше направо смешно, че го изпращаха на Сейнт Томас само за това! Но

моля! Внимание! Питър се откъсна от мислите си — вече се приземяваше. Машината се разтресе, премина с подскоци по неравната повърхност на пистата и спря. Беше пристигнал.

Ято миловидни тъмнокожи момичета, предлагащи сувенири от дърво на туристите пред постройката на летището, се притиснаха около него и се закискаха високо, когато той излезе от сградата. Питър вървеше с едри, сигурни крачки покрай тях и им се усмихна разсеяно. Беше сменил комбинезона си с ленен панталон и зелен памучен пуловер. Русите му коси падаха над челото и му придаваха екстравагантен вид, на който сивите, внимателни очи отиваха отлично. Беше доста висок, строен и впечатляващ — особено на този остров, чието население се състоеше от деветдесет процента мулати и цветнокожи.

Питър хлътна в едно бюро за коли под наем. Избра си отворена, червена спортна кола, скочи на седалката с умело движение, без да отваря вратичката, и изфуча навън.

Безоблачното небе над него беше великолепно и въздухът ухаеше на отпуск и блажена леност. Вече бе доволен, че е дошъл. Русите му коси се вееха на вятъра. Не се бе чувствал така добре от много време. Господи, светът бил толкова хубав! В претъпкания Ню Йорк това се забравяше бързо. А някъде все още имаше райска, неопорочена природа!

Питър спря колата на един кръстопът и се загледа в пътеуказателната табела. До Шарлот Амали имаше още три мили. Жалко, искаше му се да продължи пътуването! В далечината бе показваха няколко по-високи блока, стърчащи в синьото небе. Това трябваше да са хотелите. Франк Гилянхаус сигурно вече го очакваше нетърпеливо. Беше два часът следобед. Питър беше гладен и би се зарадвал на един хубав обяд. Минути по-късно той спря пред „Яхтклуб Хотел“, изскочи с елегантен скок от седалката и се отправи към входа на хотела.

Същата сутрин Елизабет се събуди съвсем рано. Яркото тропическо слънце светеше в лицето ѝ. Тя се измъкна бързо от леглото и, обзета от любопитство и вълнение, изтича на терасата. А там за момент дъхът ѝ спря!

Под тъмносиньото безоблачно небе спокойно се плискаха тюркоазните вълни на Карибско море, с матов блясък като скъпа

китайска коприна. В далечината водата постепенно потъмняваше до мастиленосиньо, за да се слее с небето на хоризонта. Елизабет дълго се наслаждава на това великолепиe от цветовете, на несравнимата му красота. Вече беше сигурна, че ще дойде още веднъж тук!

Тя закуси на терасата на хотела, където цареше оживление, предизвикано от тълпата гости. Повечето от пасажерите на „Куин Калипсо“ бяха пренощували в „Яхтклуб Хотел“ и сега се приличаха на слънце, преди — кой знае кога — да продължат пътуването си.

Когато Елизабет се появи на терасата в прозирна фланелка над бикините си, доста мъжки глави се завъртяха след нея.

— Появи ли се вече мистър Гилинхаус? — запита тя един от тях и се зае с плодовете в чинията пред себе си, докато чакаше отговора. Русата ѝ коса искреше на утринното слънце като чисто злато. Обожателите ѝ замълчаха благоговейно. — Е? — запита Елизабет, която почваше да се отегчава от толкова много възхищение.

Един от мъжете кимна ѝ като по чудо в същия момент измежду гостите се показа Франк Гилинхаус. В тъмния си костюм изглеждаше като черен кос сред райски птици. Елизабет му отправи усмивка.

— Добро утро, мис МакКръти! — извика ѝ той.

— Добро утро, мистър Гилинхаус! — отвърна тя и зачака той да приближи масата ѝ, но Гилинхаус премина покрай нея, без да спре.

„Значи, нищо!“ — помисли тя, изпи кафето си, изяде омлета и се изправи. После обърна гръб на обожателите си и се запъти към плувния басейн. Нямаше значение в кой край на света се намираще, винаги имаше мъже, които ѝ отправяха тези поглъщащи погледи. Само ако знаеха колко противни ѝ стават. Басейнът беше празен и тя опита предпазливо с палец водата — твърде топла и очевидно не съвсем прясна. Но малко раздвижване щеше да ѝ дойде добре.

Тя издърпа фланелката си през главата и бавно се отпусна във водата. Докато пресичаше басейна с широки загребвания, премисли отново какво да каже на Франк Гилинхаус. Все още не бе решила какво да избере за продължаване на отпуска си. Щеше да е чудесно да обиколи островите, но беше почти грях да напусне прекрасните брегове на Сейнт Томас след толкова кратък престой! При това се бе записала за едnodневна екскурзия до Сейнт Джон, малък остров близък на Сейнт Томас.

Тя стигна до края на басейна, измъкна се от водата и се огледа за Франк Гилинхаус.

— Бихте ли ми отделили няколко минути?

— С удоволствие! — съгласи се Франк. — Може би в салона?

Елизабет кимна и го последва.

По пътя тя внезапно реши. Щеше да остане още една седмица на Сейнт Томас.

— Какво ще кажете за едно питие? — запита той, след като бяха седнали на малък розов диван.

— Сутринта? — Елизабет се засмя и поклати глава. — За мен е твърде рано, дори и по време на отпуска!

— Добре, госпожице, бих желал тогава да се върнем на въпроса за подписа ви. За съжаление съм претоварен с работа и нямам много време, но очаквам помощ в това отношение. Днес следобед пристига от Ню Йорк сътрудникът ни Питър Фостър, той ще се свърже с вас. Касае се отново за декларацията ви. Знаете вече, че...

Елизабет кимна.

— Та затова бих искал да ви помоля днес следобед да останете в близост до хотела, за да ви открият, когато се появи мистър Фостър. Ще ви бъда безкрайно благодарен и се надявам да не ви затрудня.

— О, не, мистър Гилинхаус. Ще изпълня желанието ви с удоволствие.

После тя внезапно се сепна.

— Но аз се записах за екскурзията до Сейнт Джон! Нима трябва да се откажа?

— Съвсем не! — успокои я Франк Гилинхаус. — Можете да отидете на разходката с мистър Фостър. Той със сигурност ще се радва да ви съпроводи.

„На него сигурно ще му хареса — мислеше си Елизабет — но кой ти е казал, че ще хареса на мен? Ако «Джонсън» ми изпратят някое старо джудже като теб, направо се отказвам!“

— Ще си помисля — каза тя на глас. — Денят е дълъг. Зависи как ще се чувствам следобед. Но във всички случаи — тя докосна ръката на Франк — ви обещавам да съм наблизо, когато се появи мистър Фостър.

Франк Гилинхаус се сбогува с късо ръкостискане и си тръгна леко прегърбен от натрупалата се умора.

Елизабет отново излезе на обляната от слънце тераса, отпусна се на един от шезлонгите и се потопи в мислите си. После заспа.

— Мис МакКръти! Мис МакКръти! — някой викаше високо името ѝ и Елизабет се пробуди, отвори очи ѝ се огледа замаяно наоколо.

Трябваха ѝ няколко секунди, за да проумее къде се намира. Някой се беше погрижил да постави разпънат чадър срещу слънцето до шезлонга ѝ. Светлочервеният плат филтрираше горещите слънчеви лъчи и я предпазваше от изгаряне.

— Мис МакКръти! Мис МакКръти! — тъмнокожо момче от хотелската прислуга в снежнобяла униформа се суетеше с търсец поглед сред гостите.

Елизабет седна и му махна.

— Мис МакКръти? — момчето се усмихна насреща ѝ. — Чакат ви на телефона!

Елизабет прокара ръка през косите си и се изправи. Погледна ръчния си часовник — беше малко след два. Забравила беше да позвъни на баща си, макар че му бе обещала!

Наистина беше баща ѝ, който я посрещна с укорителни думи:

— Нали ми беше обещала да се обаждаш...

— Татко — прекъсна го тя, — моля те, не се сърди. Тук нищо не се е случило. Просто съм заспала на басейна, не съм те забравила!

— Говори ли вече с мистър Гилинхаус? — запита баща ѝ.

— Да, но все още не сме се споразумели. Мистър Гилинхаус чака подкрепление от Ню Йорк. Назова името Фостър. Този Фостър трябва да ме обработва...

— Елизабет, престани най-после с игрите си и се върни вкъщи!

— Моля те, татко, не започвай пак!

— Е, добре! — той въздъхна недоволно. — Искам само да знам как вървят нещата, бейби! Обади ми се тази вечер. Сега трябва да тръгвам, очаква ме важно събрание.

С това разговорът свърши.

Елизабет се задържа колебливо до телефона. Чудеше са дали да се върне на терасата, или да се качи в стаята си и да се преоблече за разходка в Сейнт Томас, но се сети за обещанието, което беше дала на

Франк Гилянхаус. Така че трябваше да се откаже от разходката. Тя се помая нерешително из салона, когато пътя ѝ внезапно пресече впечатляващ млад мъж и почти я събори. Щеше да падне, ако той не я бе задържал в ръцете си.

— Хоп! — той я гледаше с виновно изражение.

Елизабет почувства горещите му ръце през тънката си фланелка, впери поглед в мъжкото лице над себе си и установи изумено, че съвсем не ѝ беше неприятно да лежи в тези ръце.

Питър също не изглеждаше склонен да пусне непознатата млада жена, на която бе налетял. Той се вгледа с почуда в синьо-зелените ѝ очи, забеляза искрящите като въглени черни точки в тях и установи, че отдавна не бе изпитвал такова удоволствие да докосва жена. После в мислите му изплува Тери. Това го върна на земята.

— Извинете ме! — той грижливо я изправи на крака.

— Благодаря! — отвърна Елизабет наперено, но с разтуптяно сърце. — Вече мислех, че искате да танцувате танго с мен.

Беше толкова висок, че тя трябваше да повдигне главата си нагоре, за да разговаря с него. Дългите ѝ руси коси падаха зад гърба ѝ, очите ѝ светеха в тъмнозелено от възбуда и смущение, ръцете ѝ се скръстиха на гърдите. Тя бе толкова сладка и привлекателна, че той просто не можеше се да откъсне от нея.

— Танго ли? — повтори той развеселен.

Разбърканите от пътуването в откритата кола коси падаха над челото му. Сивите му очи я гледаха нежно. Дългите, гъсти ресници на Елизабет трепнаха, тя се ядоса на себе си, повдигна отново поглед и повтори:

— Да, танго! — и продължи презрително. — Надявам се знаете какво е танго.

Питър не се подведе от ядната ѝ бележка и запита на свой ред:

— Нали не ми се сърдите? Обикновено много бързам. Знам, че е опасно, някой ден сигурно ще си счупя главата.

Елизабет се засмя.

— И какво? Не се ли е случвало досега?

— Не! — той като че ли се замисли. — Не, наистина не се е случвало.

Тя го намираше за изключително привлекателен и при това неотразимо симпатичен. Не си спомняше някои мъж да я бе впечатлил

така от пръв поглед. Обичайната ѝ ленивост бе напълно изместена, бе почти увлечена по него.

— Не ви се сърдя — каза тя с лека усмивка, която разкри безупречните ѝ зъби.

Непознатият я погледна с възхита и тя се зарадва.

— Е, тогава — той потърка нервно ръце и хвърли поглед към рецепцията — радвам се, че се запознахме.

За нейно съжаление той не каза нищо повече и се отдалечи с едри крачки. Елизабет се отказа да погледне след него, но по пътя към терасата имаше възможност да наблюдава как няколко от жените салона се втрениха в рецепцията. Очевидно беше какво бе привлякло живия им интерес.

На терасата се разстилаше горещина. Шезлонгите бяха заети, басейнът препълнен. На бара — сламена къщичка, закътана в гъсталак от хибискуси — се тълпяха гости на хотела. Елизабет не харесваше подобни стълпотворения. Предпочете да вземе слънчевата баня на верандата си, а за освежаване ѝ беше достатъчен и един студен душ. Затова се върна в салона и хвърли привичен поглед към рецепцията. За съжаление привлекателният непознат бе изчезнал.

Тя се опита да не мисли повече за него, но това не ѝ се удаде нито на обляната от слънце веранда, нито под ледения душ. Беше я впечатлил твърде много.

III

Питър седеше срещу Франк Гилинхаус в хотелската му стая и го слушаше с привидно внимание. Но докато кимаше одобрително или въртеше глава с отрицателно изражение на обясненията на Франк, той бе преследван от образа на сладката блондинка, която така неочаквано се бе приземила в ръцете му. Сепна го извънмяването на телефона. Беше бъдещият му тъст.

Франк Гилинхаус му подаде слушалката.

— Настани ли се вече? — запита Самуел Джонсън. — И говори ли с тази млада дама?

— Все още не, Франк тъкмо ми обяснява ситуацията.

— Адвокатите ни напират. Нуждаем се от подписа й, Питър! Искам те най-късно утре вечер в Ню Йорк.

Това беше заповед. Питър обеща да се справи навреме и затвори.

— Искате ли да се освежите? — запита го Франк. — За днес ще трябва да се задоволите с моята стая. Хотелът е препълнен. Надявам се утре повечето от пасажерите ни да напуснат острова. Един от корабите ни, „Виктория“, ще ги вземе на борда си. Ако искате да вземете студен душ, моля! — той махна към банята, но Питър отклони поканата.

— Това може и да почака. Бих искал първо да говоря с... как беше името й?

— Елизабет МакКръти!

— Елизабет МакКръти! Е, бих искал първо да говоря с мис МакКръти. Къде мога да я открия?

— Сега ще разберем.

Франк запита на рецепцията за номера на стаята на Елизабет.

— 313 — повтори той и хвърли ироничен поглед към Питър. — Суеверен ли сте?

Питър поклати глава.

Франк Гилинхаус набра номер 313.

— Мис МакКръти? — запита той. — Мистър Фостър току-що пристигна. Дали е удобно да се отбие при вас?

Питър вече чакаше нетърпеливо до вратата.

— Да, добре, той ще дойде веднага! Да, можете да останете на балкона.

Франк кимна към Питър.

— Тя ви чака. Стая 313. Късмет!

— Влез! — извика Елизабет.

Беше се почукало енергично на вратата ѝ. Този Фостър изглежда нямаше търпение да се срещне с нея. Сигурно щеше да ѝ провали приятния следобед.

Тя чу вратата да се отваря и после да се затваря отново. Дебелият килим погълна другите шумове. Накрая Елизабет отвори очи и се завъртя към посетителя си.

Той вече бе зад шезлонга ѝ. Тя повдигна вежди и се вгледа, а очите ѝ внезапно се разшириха така, че дългите ѝ гъсти ресници докоснаха веждите. *Това ли беше мистър Фостър?*

Питър бе не по-малко изненадан от красивата млада дама по бикини. *Това ли беше Елизабет МакКръти?*

Минаха няколко секунди, преди двамата да се опомнят. Питър се окашля и попита:

— Мога ли да седна?

Тя посочи безмълвно към втория шезлонг. Докато той се настани на ръба му и разположи дългите си крака удобно помежду им, Елизабет установи с леко порозовели страни:

— Това се казва случайност! Значи вие работите за „Джонсън“? А аз очаквах някой втори мистър Гилинхаус, някой, който... — тя прекъсна изречението по средата. Почти му беше направила комплимент за изключителната външност.

Повдигна облегалката на шезлонга си по-високо, за да може да се изравни с него. После смачка нервно хавлията в скута си и зачака. Все някога той щеше да престане да я гледа втренчено и да започне разговор.

На Питър му се искаше да протегне ръка и да погали някои части от прелестното ѝ тяло. Изглеждаше умопомрачително. Имаше най-фантастичната фигура, която някога бе виждал.

„Ако продължи да ме гледа така с премрежените си сиви очи, направо ще се влюбя в него! — помисли си Елизабет, за да се поправи веднага. — Господи, та аз вече съм влюбена в него!“

— Знаете ли защо съм тук? — започна той накрая.

— Заради подписа ми, естествено! — искаше ѝ се да има и друга, много по-лична причина.

— Не ми правите впечатление на смутител на общественото спокойствие! — продължи той ласкаво. — И затова смятам, че няма да ми откажете и ще подпишете тази декларация.

Упорството на Елизабет се обади. Това последното съвсем не беше сигурно. Но въпреки това запита съвсем меко:

— Мистър Гилинхаус не ви ли обясни основанията за отказа ми?

— Нека забравим Гилинхаус и вашите основания! Просто отделете един миг и поставете подписа си под тази, за вас наистина абсолютно маловажна, хартия!

Охо! Елизабет се поизправи в шезлонга. Този наистина ли си мисли, че може да я третира като малко момиченце!

— В никакъв случай не можем да забравим основанията ми, мистър Фостър! Имала съм нещо предвид, когато съм ви отказала.

— И аз ви моля най-сърдечно да си промените мнението, скъпа мис МакКръти! Направете го заради мен!

Заради него тя би направила ред други неща!

Докато чакаше отговора ѝ, той се усмихна окуражаващо. Сърцето ѝ затупа лудо.

— Аз не съм чудовище, мистър Фостър! — промълви тя тихо.

— Знам! — той положи голямата си длан на голото ѝ коляно.

По гърба на Елизабет пробягаха тръпки.

— Разбирате ли, мис МакКръти, аз също имам своите основания да напусна острова възможно най-бързо — той ѝ подари чаровна усмивка. Ръката му остана, топла и възбуждаща, върху коляното ѝ.

— И те са...? — запита Елизабет и докато слушаше обясненията му за компанията „Джонсън“, за конкуренцията и борбата за лиценза, за задълженията му спрямо шефа му, от ума ѝ не излизаха думите „Трябва да напусна острова възможно най-бързо!“.

Не, нямаше да му позволи това! Тя мислеше трескаво. Единствената възможност да го задържи беше да откаже да подпише

декларацията. Нека си мисли, че е дебелоглава или своенравна, това все пак беше по-добре, отколкото да я остави и да си отиде!

— До една седмица в Ню Йорк ще започне разследването около причините за катастрофата — продължаваше търпеливо Питър. — Ще трябва, естествено, да се установи дали пасажерите на „Куин Калипсо“ са били застрашени в някаква степен.

„Аз съм застрашена“ — премина през главата на Елизабет, която гледеше събеседника си е широко отворени очи.

— И затова... затова — започна отново Питър, очевидно объркан от смущаващия поглед на Елизабет, — затова сме толкова благодарни на сътрудничеството на нашите пасажери. Аз наистина не мога да си представя, че вие ще бъдете изключение. Ние ще ви обезщетим щедро за всички преживяни от вас неприятности. Мистър Гилянхаус сигурно вече ви е обяснил. Знаем колко ви е струвало да отделите пари за това пътешествие! Поставете условията си! Кажете какво искате! Нов круиз? Почивка в най-скъпите хотели? Обратен полет?

Елизабет се изправи. Не издържаше да го гледа повече. Имаше особеното усещане, че сърцето ѝ се разтапя под погледа му. Облегнатата на перилата гледеше като отнесена към морето, а Питър се възхищаваше на перфектните ѝ стройни крака.

Той се чудеше дали да довери на тази малка опърничава хубавица плановете си за сватбата, за да предизвика съчувствието ѝ, но нещо в него инстинктивно се възпротиви. Вместо това я покани на вечеря.

Елизабет се обърна малко по-бързо от приетото към него и благодари малко по-припряно от допустимото за поканата. Питър трябваше да е сляп, за да не забележи възхищението, което бе предизвикал у нея. И съвсем разбираемо той бе щастлив от отговора ѝ.

След като Питър я напусна, Елизабет се хвърли с дълбока въздишка на леглото. Какъв мъж! Тя едва си спомняше какво се бе опитал да ѝ обясни. Най-важно от всичко бе поканата за вечеря. Изобщо не я интересуваше дали е богат, беден, служител на „Джонсън“, или — много вероятно — обвързан с жена в Ню Йорк! Беше я омаял и омагьосал! И то се дължеше не само на външността му; рядка топлота и любезност се излъчваше от него. Никога един мъж не я бе впечатлявал така!

Прекара целия следобед в стаята си. В девет Питър щеше да я чака в бара. В осем тя започна да се приготвя.

В салона на хотела Елизабет се появи в тясна черна копринена рокля. Светлорусите ѝ коси падаха в бляскав поток върху голите ѝ рамене. Знаеше, че е красива, но за пръв път в живота си изпита дълбоко удовлетворение от това. Щеше да ѝ помогне, за да покори Питър Фостър! Беше го решила твърдо, докато лежеше обгърната в облак ароматна пяна във ваната. Той бе мъжът, когото бе очаквала дълго и несъзнателно. Но сега той бе тук, и тя го искаше!

Барът бе препълнен, но веднага откри Питър. Ръстът му го открояваше сред другите. Русите му коси се виеха над челото му. Изглеждаше красив и отнесен. И от външната му разсеяност пролича изведнъж как светнаха очите му, когато срещна погледа ѝ. И не само неговите очи! Нямаше мъж на бара, който да не ѝ хвърли одобрителен поглед. Тя се зарадва, отметна красивата си глава и се отправи към Питър.

— Изглеждате фантастично! — той дълго задържа ръката ѝ. — Какво ще пиете?

На бара беше пълна суматоха. Телата им се докоснаха незабележимо и колената на Елизабет се разтрепериха.

— Сухо мартини, моля, и с две маслини.

— Сухо мартини с две маслини за дамата и двоен скоч без маслини за мен!

Барманът бързо напълни чашите им и ги постави на плота.

— За добрата ни съвместна работа! — Питър вдигна своята.

Елизабет не каза нищо, но изпразни чашата си с бързи малки глътки. Усети леко замайване, но се чувстваше великолепно.

Когато седнаха на масата си в ресторанта, от която можеше да се вижда добре целия салон, Питър запита:

— Вие ли ще изберете, или да поръчам за двама ни?

На Елизабет ѝ доставяше удоволствие да се представя за безпомощна личност, приемаща всяко предложение, дори какво блюдо да поръча.

— Поръчайте и за мен! — помоли тя.

По някакъв странен синхрон той поръча точно това, което тя си бе харесала. Даже и виното бе най-доброто за вкуса ѝ. Тя се шегуваше

и смееше с Питър и не след дълго той забеляза, че алкохолът започна да й действа. И когато вече премисляше дали да не я отведе до стаята й, тя внезапно запита:

— Женен ли сте?

— Не, не съм женен! — отвърна Питър напълно спокойно, но премълча, че в съвсем скоро време ще е!

— Какво мислите за някои двойки, които прекарват заедно една-две години и после се развеждат? — запита Елизабет.

С втория си въпрос искаше да повдигне темата за брака изобщо. Питър не трябваше да забележи, че се интересува от личния му живот.

Той се приведе леко към нея.

— Може да ме сметнете за старомоден, но ако някога се ожения, това ще бъде завинаги. Наистина е въпрос на късмет да попаднеш на подходяща жена.

А дали той беше попаднал на подходящата жена? Дали наистина това бе Тери? Лицето на Питър се помрачи, а Елизабет не разбра защо.

Тя смачка късче бял хляб и си каза, че в момента няма нищо пожелано за нея от това да попадне възможно най-бързо в ръцете на Питър. Копнееше за него, чувстваше го толкова близък, като че ли беше създаден да отговори на желанието й. И имаше най-привлекателната усмивка, която някога бе виждала!

Питър не се чувстваше по-различно. Ню Йорк, Тери изглеждаха недействителни. От значение бе само великолепната жена на масата срещу него, с блестящи руси коси и очи, които го гледаха така, че той...

— Сър, да ви сервирам ли кафе? — въпросът на сервитьора прекъсна мислите му.

— Не, благодаря! А вие, Елизабет?

— О, не, за мен също не!

— Тогава? — Питър се изправи и й протегна ръка.

Сервитьорът отмести стола на Елизабет от масата.

Те стояха плътно един до друг, докато асансьорът ги изкачваше до третия етаж. Не забелязаха кога спря. Ръцете на Питър обхванаха нежно талията й, а нейните легнаха на врата му и притеглиха лицето му към нейното. Устните му се долепиха топли до нейните, Елизабет ги отвори под натиска му и отвърна на възбуждащата му нежност.

Минута по-късно в нейната стая устните им напълно се сляха. Елизабет се отдаде напълно на страстта му. Любовната им игра ставаше все по-бурна. Той разтвори ципа на роклята ѝ и полека започна да я смъква. С тих стон тя се прилепи към него. Носеше само бели тесни бикини. Питър смъкна рязко ризата от тялото си, повдигна Елизабет с бързо движение и я понесе към леглото, където я положи нежно и грижливо.

Той мачкаше гърдите ѝ и тя се надигаше неспокойно срещу него.

— Аз... Питър... — желанието ѝ нарастваше така мощно, че не можеше да се удържи повече.

Питър смъкна бикините ѝ и прилепи устни към гладкия корем. Плъзна се по-надолу. Коленете му се вмъкнаха между бедрата ѝ, които с готовност се разтвориха за него. Елизабет изгаряше цялата.

— Ела в мен, Питър — простена тя. — Искам те!

Тя се впи във врата му и с дълбока въздишка той навлезе в нея. Тя го прие целия и подхвана увличащ ритъм. Бяха се вплеели така силно един в друг, страстта им се разгаряше до непоносима степен, докато стигнаха едновременно до върховен екстаз.

После Питър задържа дълго влажното ѝ от пот тяло в ръцете си, русата ѝ коса се стелеше като мек облак върху гърдите му. Сребърната светлина на луната проблесна в стаята. Хиляди шумове долитаха от парка на хотела. Хладният нощен въздух ги освежи и изсуши телата им.

Питър не знаеше какво да каже, а и Елизабет не посмя да го попита за чувствата му. Би се зарадвала да чуе от него „Обичам те!“ Но той не го каза, а и наистина беше излишно. Нима тя не чувстваше любовта му? Или това бе само желанието за физическа наслада? Тя не искаше да мисли за това. Искеше да остане вечно в ръцете на този мъж и той да я вземе и да я обича така, както никой друг мъж не я бе обичал. Потъна в неспокоен, половинчасов сън.

Питър милваше гърдите ѝ и се замисли за разговора си с бъдещия си тъст следобеда. В гърлото му веднага заседна буца.

— Успя ли най-после да убедиш момичето? — беше извикал старият мъж в слушалката.

— Не, засега все още не сме се споразумели.

— Какво става с теб, момче? Къде остана пословичният ти чар? Не й ли въздействаш?

— Може би по-късно! Уговорил съм си вечеря с нея.

— Предложи й пари! Хиляда долара, две хиляди. Ще се хване за тях като удавник, сигурен съм! И за бога, не й позволявай да каже истината! Вече знаеш, нали? Никой не трябва да узнае, че капитанът е напуснал поста си заради нея и от това е станало засядането!

А сега тя бе в ръцете му, и заради нея той бе готов да зареже по дяволите всичко друго! Питър я притисна така силно към себе си, че тя се събуди и отвори сънено очи. Изглежда не разбра веднага къде се намира. После го позна и на устните й изгря усмивка.

Такава усмивка той очакваше вече две години от Тери, но тя или се отправяше към банята, за да се изкъпе обилно, или му обръщаше гръб и включваше телевизора до леглото.

Той погъделичка лицето й с едно косъмче. Със съблазнително движение тя се изпъна срещу него. Дългият й крак лежеше на бедрото му. Той започна леко да гъделичка голия й гръб. Тя внезапно се изправи и го загледа със замислено изражение.

— През деня не бих се оставила в ръцете ти — каза тя тихо. — Ако ти дам подписа си, ще изчезнеш някъде и ще ми причиниш болка! Но през нощта...

Тя падна върху тялото му и обсипа с целувки окосмените му гърди. Питър обхвана хълбоците й и я притегли плътно към себе си. Под ласките й той се възбуждаше отново и вече бе готов за нея. Повдигна я в скута си и нахлу мощно в нея. Стонове се откъснаха от устата му. Елизабет го милваше и целуваше навсякъде и той едва се въздържаше. Тя се изтегна триумфиращо над него. Главата й се отметна назад и дългата й коса галеше хълбоците на Питър. Беше опряла ръцете си на гърдите му и само притискаше с въртеливо движение ханша си към него. В нарастваща възбуда те отново се отдадоха един на друг, за да продължат наслаждението си в любовната игра.

На сутринта, когато хоризонтът се обагреше в нежнорозово, Питър тихо напусна стаята й. Франк Гиляухаус, с когото делеше стаята, спеше дълбоко, хъркайки с отворена уста, и не забеляза безшумно вмъкналия се в леглото си Питър.

Гилинхаус го събуди в седем. Питър го чу да се плиска шумно в банята, и докато гледаше с набръчкано чело към тавана, боейки се да не издаде с лицето си преживяването от изминалата нощ, в главата му внезапно прозвуча шепотът на Елизабет: „Но ако ти дам подписа си, ти ще изчезнеш някъде.“

Беше му ясно, че ще държи на предсказанието си. Трябва да я е впечатлил много, за да му се отдаде така страстно и всеотдайно още първата вечер! И бе прозряла напълно вярно ситуацията. Само отказът ѝ го задържаше. Но дали наистина искаше тя да подпише? Той се раздираше от противоречия. Никога досега една жена не го бе очаровала така, и Питър бе обзет от паника, когато помисли за последиците...

IV

Същата вечер Питър смъкваше два тежки куфара по трапа на „Виктория“. Куфарите бяха на Елизабет. „Виктория“, кораб близък на „Куин Калипсо“, беше приел голяма част от пасажерите, и между тях Елизабет МакКръти и него, Питър. Следобед бяха напуснали Сейнт Томас и първото пристанище, на което спряха, бе Сейнт Джон. Питър и Елизабет бяха единствените пасажери, които слязоха от кораба. Всички останали вече познаваха острова от екскурзията миналия ден, която Елизабет бе пропуснала.

Питър изохка под тежестта на куфарите, и не по-малко натовареният ден премина през мислите му. Елизабет бе изпълнила закана си. Отказа да подпише декларацията. Бъдещият му тъст бе изпаднал в пристъп на бясна ярост — Питър благодареше на бога, че е на три хиляди мили от него; Франк Гилинхаус получи колики и се оттегли в леглото, а Елизабет, заради която бе цялата суматоха, надяна огромни тъмни слънчеви очила и скри хубавите си очи. Питър бе опитал да я помилва няколко пъти по ръката или шията, но тя го бе отклонила, измърморвайки:

— Да не повярваш, дяволската ми мигрена пак ме нападна!

Късно следобед, в присъствието на Франк Гилинхаус, той бе запитал нервно:

— Какви са плановете ви, мис МакКръти, или изобщо нямате планове, а искате само да ни държите на този остров!

Той знаеше, че зад тъмните очила очите ѝ бяха светнали от задоволство, защото тя действително го задържаше тук за свое удоволствие! Но гласът ѝ бе прозвучал определено съчувствено, когато отвърна:

— Бих желала да прекарам няколко дни на Сейнт Джон. Ще можете ли да ми резервирате стая там, мистър Гилинхаус? — тя се обърна за момент към Франк. — Уверявахте ме безброй пъти, че мога да прекарам остатъка от отпуската си, където и както пожелаая.

Сладките ѝ устни се бяха разтеглили в лека усмивка, показваща колко добре разбира безсилието на мъжете пред себе си.

„И сега аз ѝ мъкна куфарите!“ — мислеше Питър в не съвсем приятно разположение на духа.

Малко преди да напуснат острова, Елизабет се бе обадила на баща си, но от мигрената ѝ нямаше и помен. Напротив. Дъщеря му бе говорила с толкова доволен, дори необичайно жив и нежен глас. Той го бе забелязал и попита:

— Какво става с теб, бейби? Звъниш като камбанка, да не ни се влюбила?

— Такава съм, татко!

— О, не!

— Е, хайде, не настоявай! И не се вълнувай! Стискай палци всичко да мине благополучно!

— Стискам всичките си десет пръста, бейби! И ако негодникът те направи нещастна, ще му извия врата!

Питър бе резервирал апартамент за Елизабет в „Мулет Бей Ризорт“ — най-скъпия и най-елегантния хотел на Сейнт Джон. На същия етаж бе запазил и малка стая за себе си. Бяха го уверили по телефона, че „Мулет Бей“ отговаря напълно на райската красота на острова.

Питър остави куфарите на пристана и потърка ръцете си, почервенели от болка. Камъни ли беше напъхала Елизабет вътре? От горната палуба на „Виктория“ отпускарите му махаха. Елизабет разпозна между тях угриженото лице на Франк Гилинхаус. Той успя да привлече вниманието на Питър и направи с два от пръстите си „V“. Елизабет знаеше какво означава това: „Победа! Победа за «Джонсън» над твърдоглавата индивидуалистка!“ Да победят нея! Елизабет едва се съдържа. Обърна им разгневено гръб и зачака такси.

— Хотелът обеща да изпрати кола! — обясни Питър.

— Ще чакаш ли, или ще тръгваш?

— Ще чакам!

Елизабет можеше да наблюдава спокойно изражението на Питър иззад тъмните си очила, които все още не бе свалила. Чудеше се дали той е на острова заради нея, или заради проклетия ѝ подпис.

— Какво става с мигрената? — запита Питър с принудено съчувствие. Може би наистина я болеше глава — макар че не му се вярваше. Определено му разиграваше театър.

— Мисля, че бавно ми минава — Елизабет се направи, че се оглежда за колата от хотела, но наблюдаваше скришом мускулестото му тяло. Не можеше да повярва, че бе прекарала нощта с този мъж. И то каква нощ!

Питър се разхождаше лениво в белите си ленени панталони и тънката си тъмносиня риза пред нея. Не би могъл да знае как тупти сърцето ѝ. Тя се опита да отклони погледа си. На края на пристана няколко тъмнокожи шофьори на такси наблюдаваха Елизабет, която с белите си ленени шорти, тънка червена блуза и копринен, напръскан в бяло и червено шал на златисторусите си коси изглеждаше изключително привлекателна. Някои от мъжете подсвирнаха. Елизабет оглеждаше такситата. Никога не беше виждала толкова много стари коли на едно място. Повечето от тях изглеждат датираха от пионерските години на автомобилната индустрия.

Между старите брички внезапно се плъзна тъмносин лъскав мерцедес. На решетката му се ветрееха две флагчета, на които се четеше със златни букви „Мулет Бей Ризорт“. Питър махна и колата спря пред тях. Шофьор в тъмносиня и със златни ширити униформа изскочи навън, отвори задната врата и те се качиха. Шофьорът прибра куфарите им в багажника.

Когато колата спря пред „Мулет Бей Ризорт“ и пиколото им отвори вратата, и двамата се задържаха за секунди. Елизабет бе живяла в много първокласни хотели през живота си, но този биеше всички! Беше едно изключително архитектурно чудо, разположено сред райска природа. Снежнбялото двуетажно здание изглеждаше като индийска пагода. Високи кралски палми и пищно разцъфнали олеандрови храсти го обгръщаха.

Те прекрачиха високата стъклена врата, която се разтвори като с вълшебен махване пред тях.

На рецепцията Питър назова имената им, взе ключовете на стаите и последва момчето, което помъкна тежките куфари, без да се оплаква.

Пред вратата на Питър той остави багажа и пое с широка усмивка бакшиша, който Питър му пъкна в ръката. Елизабет все още

гледаше нерешително куфарите си, когато Питър отвори вратата и я дръпна рязко вътре. Тя понечи да отвори протестиращо уста, но страстната целувка на Питър запечата устните ѝ.

— А сега с удоволствие бих нашляпал сладкия ти задник, малка твърдоглавке! Знаеш ли всъщност в каква каша ме забъркваш? Не са ме изпратили на Карибските острови, за да прекарвам времето си с привлекателна блондинка, а да получа подписа ти! Така че подписвай най-после!

— И не мисля даже!

Тя излетя като стрела от стаята и почти се сблъска с огромните си куфари. Това я спря — а и ключът от стаята ѝ бе в джоба на Питър. Той се ухили, когато Елизабет се върна обратно в стаята му. Огледа я цялата — от сладкото малко личице до всяка извивка на грациозните ѝ бедра — сграбчи я и я вдигна във въздуха. Елизабет зарита с дългите си крака и извика:

— Пусни ме веднага долу!

Той я остави бавно и внимателно на леглото и се отпусна върху нея. Сърцата им биеха така гръмко, че и двамата го усетиха с усмивка. После станаха сериозни, погледнаха се в очите и откриха в тях магията на предишната нощ.

Елизабет усети меката пухена завивка под себе си, когато Питър се притисна към нея. Тялото му бе дълго и твърдо. Наистина беше твърде едър, тя почти се губеше под него. И когато измъкна блузата ѝ през глава и покри гърдите ѝ с целувки, гореща вълна премина през нея.

— Съвсем бавно... съвсем бавно! — шепнеше ѝ тихо Питър и галеше успокоително хълбоците ѝ.

Бавно я разсъблече, но вместо да се отпусне, тръпката ѝ се засили. Питър страстно се притисна в нея и проникна до най-съкровените ѝ дълбини. Треперенето ѝ престана и тя прие неговия постепенно учестяващ се ритъм, докато в един момент и двамата извикаха на достигнатия връх.

След като Питър можеше да я има само през нощите, тя реши да проспива или забравя дните. Нощите с него заместваха всичко останало.

Беше два след полунощ, когато тя се събуди в ръцете му. До леглото имаше телефон, който звънеше безспир, но недостатъчно

настойчиво, за да събуди веднага Питър. Накрая очите му се отвориха. Замаян, той прокара ръка през разбърканите си коси.

— Къде съм?

— На Сейнт Джон, скъпи! На Сейнт Джон с една непозната жена, с която току-що си правил любов, и изглеждаш доста увлечен по нея!

Питър се прозя и вдигна слушалката.

Елизабет бе много любопитна да разбере кой звъни на Питър в два през нощта, но не го показа и се оттегли в банята. Пусна водата да тече във ваната и се изтегна вътре. Със затворени очи размишляваше за следващата стъпка в отношенията им.

През това време Питър тихо говореше в слушалката, без да изпуска от очи вратата на банята.

V

— Слушай, Тери! Само след десет дни е сватбата ви, а годеникът ти се подвизава безгрижно някъде по света!

Тери беше твърде заета да отделя имена в един дълъг списък и изглежда в първия момент не чу приятелката си.

— Извинявай! Какво каза? — запита тя.

— Казах как ти понася това, че десет дни преди сватбата ви Питър не е в Ню Йорк?

Тери я загледа с леко раздражено изражение на големите си кафяви очи.

— Хм! — каза тя и загриза златния си молив. — Имаш право! Това си е жива наглост от негова страна.

— Наглост? Е, не го твърдя.

— Но го мислиш, скъпа!

Тя вдигна списъка пред себе си, изкриви грозно лице и сви устните си. С поглед, от който приятелката ѝ се дръпна ужасена, тя скочи на крака.

— Тази подготовка ми втръсна! До гуша ми дойде! Трябва да поговоря с татко. Той го изпрати! Всички мъже са еднакви! Изобщо не ни разбират!

Тя си наметна разкошното тъмнокафяво палто от норки и погледна посипания си с диаманти ръчен часовник гривна.

— Малко след полунощ! Трябва все още да е в офиса си! Това е любимото му време за работа, никой не го смущава.

Тя пхна листа с имената на гостите в чантичката си и изчезна.

Самуел Джонсън се бе вгълбил в документа пред себе си, когато вратата на офиса му се разтвори рязко и дъщеря му нахълта вътре.

Лицето му светна. Неговата Тери, любимката му, тираничната му дъщеря, бе намерила време да го посети!

— Каква приятна изненада, дете! Вече си мислех, че отдавна си забравила стария си татко!

— Как бих могла, татко! Не говори глупости! Но изглежда някой е забравил мен!

— Кой би могъл да те забрави, скъпа?

— Ти и Питър, ако нямаш нищо против!

— Аз и Питър! — Самуел Джонсън поклати глава. — Наистина, скъпа, не бива да казваш тези думи дори и на шега. Ние двамата сме най-големите ти обожатели.

— И защо той — един от най-големите ми обожатели — не е в Ню Йорк? Сега, почти пред сватбата ни, когато имам нужда от него!

— Той отсъства по служба, знаеш много добре!

— Вече ми го каза, но отдавна съм го забравила. Искам веднага да го върнеш обратно! Той трябва да ми помага тук. И освен това, не си ли чувал за мъже, които малко преди сватбата си изчезват завинаги? По дяволите, защо трябваше да изпращаш точно него!

Тери скочи възбудена и закръстосва из офиса.

— Тери — опита се да я успокои баща ѝ, — ръководя предприятие за милиони и искам да го ръководя още известно време! Имаме проблеми с един от пасажерите си, който не иска да ни съдейства. Сигурно вече си чула за катастрофата в Карибско море?

— Да, чух, чух! — отвърна нетърпеливо Тери. — Но това изобщо не ме интересува!

Самуел Джонсън въздъхна. Такава си беше тя, неговата малка Тери, мислеше само за себе си!

— Добре, щом не те интересува, няма да те отегчавам с подробности, бейби! Само това: изпратих Питър на Сейнт Томас, за да се справи с този пасажер.

— И защо точно Питър? — избухна отново тя. — Имаш стотици служители, не може всички да са пълни некадърници!

— Разбира се, че не, Тери! Но Питър ги превъзхожда всички по чар и жизнерадост, а и със способността си да убеждава, и това също знаеш добре!

— Знам го — потвърди тя кисело. — Не се ли е справил вече? Кога го очакваш обратно? И защо никой не ми казва нищо?

— Престани! — помоли я Самуел Джонсън. — Днес наистина си непоносима, Тери. И за да отговоря на въпросите ти: не, все още няма успех в работата си, очаквам го да се върне най-късно утре, и никой не ти казва нищо, защото никой не може да те открие, дете! Телефонът ти

или е зает, или не отговаряш, а и телефонния секретар не включваш никога!

Тери сви немирно рамене.

— Забравям, е и, какво от това? — подхвърли тя. После попита смутено: — Наистина ли си се опитвал да се свържеш с мен, татко? И мислиш, че Питър също е звънил?

— Кълна се, бейби! Знаеш как се тревожа за теб, а съм сигурен, че и Питър се е опитвал да се свърже с теб.

— Е, добре — тя седна нацупена в креслото за посетители срещу него. — Прощавам ти!

Самуел Джонсън се запита раздражено какво има да му прощава дъщеря му, но се оказа достатъчно предпазлив да не попита.

— Ще ти направя едно предложение, детето ми! — каза той добродушно. — Идваш утре сутринта в офиса ми, вземаш една от секретарките ми и заедно с нея уреждате проблемите с писмата и поканите. Смяташ ли, че това ще ти помогне?

Тери си играеше нервно с черните си кожени ръкавици. Погледна баща си с изражението на болно малко момиченце и отвърна:

— Може би! Ще си помисля до утре!

— А що се отнася до нашия Питър — продължи Самуел Джонсън, — нещата са съвсем прости, детето ми! Ако той не може да се свърже с теб, защо ти не опиташ да се свържеш с него? Той сигурно ще се зарадва на изненадата!

Тери хвърли към баща си последен нацупен поглед изпод полуспуснатите си клепачи.

— Щом искаш — каза тя дръпнато, — макар че едва ли си заслужава. Ами ако изобщо не се зарадва на обаждането ми?

— Разбира се, че ще се зарадва!

— Добре. Имаш ли номера му? Къде можем да го открием? Още ли е на Сейнт Томас?

— Не. Днес той и тази упорита персона са отпътували за Сейнт Джон — той се опитваше да не подсказе на дъщеря си, че „тази персона“ беше в женски род. Тери беше така непредсказуема. Нямаше гаранция как ще го приеме — спокойно или с ярост, а и би могла да направи на Питър гневна сцена по телефона. По-добре бе да му спести това.

Докато чакаше да го свържат с рецепцията на „Мулет Бей Ризорт“, той кимна съзаклятнически към дъщеря си.

— И се спогодете, Тери. Не бъди толкова заядлива с него. Не е за собствено удоволствие на този остров!

От рецепцията на „Мулет Бей Ризорт“ се обадиха и Самуел Джонсън попита за Питър.

— Свързвам ви! — чу се глас, и веднага след него прозвуча Питър.

— Ало?

Джонсън подаде слушалката на дъщеря си.

— Ало? — извика Питър още веднъж в слушалката, и Тери отвърна:

— Какво става с теб? Защо си се разкрещял така? Звучиш така враждебно! Аз съм, Тери!

— Тери! — Питър беше слисан.

— Да, Тери! Годеницата ти! Какво, вече си ме забравил ли? — усмивката, с която бе поела слушалката от баща си, изчезна.

Самуел Джонсън, на когото началото не се хареса, я заплаши с пръст, сви шепите си като мегафон и прошепна:

— По-мило! Бъди по-мила с него!

Тери не обърна внимание на увещанията на баща си. Тя намръщи чело и се изправи. Със слушалката на ухо започна да обикаля из офиса.

— Защо не се обаждаш, Питър? — запита заядливо тя. — Не смяташ ли, че ме обиждаш по този начин? Аз мога дори да се пръсна тук в Ню Йорк, а ти няма и да разбереш, да, дори няма и да се загрижиш изобщо! И при това все още не сме женени! Не бих могла да си представя как ще се отнасяш с мен след сватбата! Имаш ли да кажеш нещо за свое оправдание!

— Ах, Тери! — започна търпеливо Питър. — Не ти ли идва нещо друго наум, освен да ме засипваш с обвинения? Търсих те безброй пъти, но не можах да се свържа с теб! Или не си вкъщи, или телефонът ти дава заето. Защо не включваш телефонния си секретар?

— Господи, струва ми се, че чувам ехото на баща ми! Същото се опита да ме убеждава и той! Е, мразя секретаря, затова и не го използвам. Можеш ли да се закълнеш, че си ме търсил?

— Кълна се!

Питър хвърли поглед към банята. Съвсем отчетливо се чуваше плисъкът на вода. Изглежда Елизабет се къпеше. Слава богу! Това щеше да я забави известно време.

— Кога се връщаш в Ню Йорк? — запита унило Тери.

— Нямам представа, Тери. Знаеш защо съм тук.

— Знам, макар че е било чиста глупост от страна на татко да изпрати точно теб. И се опитва да ме убеждава, че ти си единственият, който може да свърши тази важна служебна работа! Намирам ви за много безотговорни, скъпи мои! Аз съм се заела тук с подготовката на сватбата, а никой не ми помага! И двамата притежавате тактичността на африкански слон, ако искаш да чуеш искреното ми мнение!

Питър обаче не се засегна особено.

— Баща ти искаше... — започна той, но Тери не го остави да продължи.

— Баща ми, баща ми! Не се крий все зад баща ми! Що за мъж си ти? Не можеш ли да поемеш собствените си отговорности! Сватбата не е детски рожден ден. Една сватба коства маса нерви, и то мои нерви! Търча като кон!

Тук Питър ѝ вярваше. Той придърпа чаршафа над голото си тяло и въздъхна леко. През отворената врата на терасата нахлу нежен, топъл тропически въздух, а от терасата под апартамента му долиташе лек смях и звън на чаши. В банята бе утихнало.

Тери говореше високо, бързо и без да има намерение да спре, но той вече почти не я слушаше. Само след секунди щеше да държи в ръцете си малкото, хубаво личице на любимата си, пълна с желание да му дари всичко, което не бе срещал у никоя друга! Русите ѝ коси ще блестят като сребро на светлината на луната, дълбоките ѝ очи ще го гледат така всеотдайно! Нежният ѝ глас ще му шепти думи... думи, които Тери никога не използваше.

— Чуваш ли ме все още, Питър? Питам за трети път, защо този тип те разиграва толкова дълго време?

— Какъв тип?

— Този, който отказва да подпише!

— Но това не е мъж, Тери. Това е жена.

— Жена? — Питър можеше да си представи как в кафявите очи на Тери се разгаря опасна искра.

Самуел Джонсън, който отново се бе задълбочил в документите си, повдигна глава. Познаваше гласа на дъщеря си. В момента тонът ѝ не обещаваше нищо добро.

— Жена! — повтори Тери.

— Да, жена! Баща ти не ти ли каза? Но това всъщност няма значение. Мъж или жена, става дума само за подписа ѝ.

Той погледна виновно към банята. Как ли би реагирала Елизабет, ако чуеше думите му?

— Не, татко не ми каза нищо! — тя буквално пробождаше с поглед баща си. Самуел сведе бързо глава и се наведе над бюрото си. — Баща ми винаги употребяваше „тази персона“! И що за жена е тази? Млада? Хубава? Чаровна? Забавлявате ли се добре?

— Моля те, Тери! Посред нощ е! А и аз съм уморен. Не смяташ ли, че трябва вече да привършваме?

— Заблуждаваш ме, скъпи! Мислиш ли, че няма да забележа?

— Изобщо не те заблуждавам, просто вече искам да спя!

Питър дочу шум от банята. Елизабет изглежда се сушеше. Само след миг щеше да отвори вратата...

— Добре, спи тогава! Но ако разбере, че ме правиш на глупачка, със сватбата е свършено!

Тя хвърли нервно слушалката върху апарата, и в същото време на другия край на линията Питър затвори.

Минута по-късно Питър вече държеше ухаещото тяло на Елизабет в ръцете си и напълно забрави Тери. И когато тя започна да милва хълбоците му и да притиска разкошния си бюст към него, миналото изчезна от съзнанието му. Ако Елизабет в този миг го бе помолила да се ожени за нея, той щеше да се съгласи веднага. Възбуждаше го толкова много, че искаше да я обладае веднага, с нетърпението на ученик, дори без да изчака да задоволи напълно желанията ѝ. Така и си мислеше понякога. А и истина беше, че Елизабет го желаше толкова често, че желанията ѝ изглеждаха неизчерпаеми. Тя дори не му оставяше достатъчно време да възстанови силите си.

— Спиш ли? — запита тя половин час по-късно.

— Не.

— За какво мислиш?

— За това, че отдавна не съм бил щастлив толкова много, както през тази вечер.

— Колко щастлив? Можеш ли да ми покажеш?

Той се разсмя тихо и положи глава между гърдите ѝ.

Докато пръстите му си играеха с русите ѝ коси, езикът му милваше зърната на гърдите и те набъбнаха от възбуда.

— Ненаситна си! — каза той. — Ще ме унищожиш!

— О, не мисля, че изглеждаш чак толкова зле! Искам през деня да си толкова уморен, че изобщо да не си спомниш за този проклет подпис!

— Бих могъл да те изнудя, моя малка, безскрупулна възлюблена!

Елизабет целуна рамото му и запита:

— Да ме изнудиш? Как?

— Така!

Той се полуизправи над нея. Стройните му хълбоци се очертаха в лунната светлина. Ръцете му се изпънаха, телата им престанаха да се докосват.

Елизабет виждаше колко е възбуден той. Протегна ръце към него и се опита да го притегли към себе си. Бедрата ѝ се разтвориха. Изгаряше я огън.

— Вземи ме! — помоли шепнешком тя. — Ела! Ела!

Питър като че ли се наведе над нея, но не я докосна.

— Така! — каза той хрипкаво. — Така ще те изнудя! Ще подпишеш ли?

Беше игра и Елизабет го знаеше. Но в същото време беше и истина. Така копнееше за него, че беше принудена да каже „да“. Питър бавно се отпусна върху нея. Ръцете му я повдигнаха, притиснаха гъвкавите ѝ хълбоци към тялото му. Със страст, граничеща с изпадане в безсъзнание, тя разтвори широко крака и го прие в себе си. Питър се прилепи в нея с диво желание и не се откъсна, докато двамата, впили ръце във влажните си от пот тела, не достигнаха едновременно екстаза си. После заспаха прилепени един до друг, твърде уморени, за да направят друго движение, и Питър все още бе в нея, в горещото ѝ лоно.

На сутринта Елизабет бе изчезнала. Тя бе измъкнала ключовете за апартамента си от панталоните на Питър и се бе оттеглила там с двата си куфара, които бяха престояли през нощта в коридора, забравени и от двамата. Елизабет се бе влюбила в хотела. Стаите бяха същинска мечта. Портокалова коприна, кремави килими, бели плетени мебели, огромно, удобно легло, и изгледът към тюркоазното море, с проблясващи на хоризонта бели платна.

Елизабет стоеше на широката си тераса, на която излизаха двете ѝ стаи, и се опитваше да си спомни какво ѝ беше отговорил Питър. Вчера или завчера? Вече не знаеше колко дни са изминали откакто се запознаха. Страстните нощи изглежда замъгляваха разума ѝ. Искаше да знае дали е женен. Беше ли споменал нещо за приятелка или годеница? Просто не можеше да си спомни. Тогава явно бе твърде пияна!

Един така добре изглеждаш мъж като Питър не можеше да не е попаднал в нечии ръце! Тя си спомни за собствените си авантюри. Да, имаше един мъж в Швейцария, и един във Франция, и един особено важен в Лондон, и, разбира се, Боби в Ню Йорк. Но всичко, случило се преди Питър, изглеждаше така невъобразимо далеч сега!

Щеше ли да се почувства засегната, ако Питър има приятелка? Не, разбира се, поне докато бяха на острова, но после...? Може би някъде го чакаше жена и той щеше да се върне при нея!

Доброто ѝ настроение и задоволство от изминалата нощ започваха да бледнеят. Имаше само един начин да узнае истината — трябваше да попита Питър още веднъж.

След като се бе насладила на изобилната закуска и разходка по плажа, тя почувства как клепачите ѝ натежават. Проспа половината ден, същото впрочем правеше и Питър. Събудиха се в ранния следобед почти едновременно.

Телефонът на Елизабет иззвъня.

— Мис МакКръти? — беше Питър.

— Да, сър? — отвърна тя весело. — Какво желаете?

— Бих ли могъл да ви поканя на вечеря, Ваша милост?

Елизабет се забавляваше да отговаря на изисканата му любезност.

— С удоволствие, мистър Фостър! — отвърна тя. — Ще ви бъде ли удобно в осем?

— Удобно ми е по всяко време, мис МакКръти!

Тя избра бяла копринена рокля с цепка на гърба, достигаща до талията ѝ. Отпред беше пуритански затворена до врата. Русите ѝ коси падаха сияйно златни по голия ѝ гръб. Сложи си светлосини сенки, прокара спирала през миглите си, начерви пълните си устни с розов молив, огледа се възискателно в огледалото и се намери достатъчно хубава.

Точно в осем на вратата се почука. Питър се бе облегал небрежно на рамката, кръстосал дългите си крака, ухаещ на скъп одеколон. Той ѝ отправи топлия си поглед и тя почервения. „Е, нощем това не ти се случва!“ — укори се мислено.

Тя се обърна да вземе чантичката си и Питър възхитено се вгледа в гърба ѝ. Имаше разкошна, безупречна кожа. Бе така увлечен в гледката, че приличаше на малко дете, с отворена уста и увиснали рамене. Не знаеше защо се чувства така безпомощен в нейно присъствие — като омагьосан! Намираще се в такова объркано положение! Главата го заболяваше, когато се опитваше да мисли за това.

— Толкова си хубава! — пророни той. — Надявам се, че няма да се срамуваш с мен.

Носеше светлосиви меки панталони и кашмирен пуловер с изрязана яка, разкриващ якия му врат. Русите му коси се виеха над високото чело. За Елизабет гледката бе неотразима.

— Защо да се срамувам? — запита тя, без да разбира.

— Заради спортното ми облекло. Ти си така елегантна и ако не се лъжа, това се очаква от гостите тук. А аз трябваше да отлетя набързо от Ню Йорк, така че просто напъхах в куфара няколко дрехи за потопъл климат и се озовах на островите.

— Искаш да кажеш, че си взел първия самолет?

— Не, тук съм със собствения си самолет.

— Имаш собствен самолет?

— Хм... — той потърка брадичката си — почти...

— Почти? Какво значи това — нает?

— Не бих ли могъл да ти обясня, докато се храним? — запита той и прекрачи прага.

Седнаха на богато украсена маса. Сервитьорът запали розовите свещи в сребърни свещници. Питър видя отражението си в очите на

Елизабет.

— Мартини? — запита той.

— Не, днес по-добре да взема леко вино. Искам главата ми да е свежа тази вечер.

Питър поръча искрящо калифорнийско розе. Разглеждайки менюто, те си хвърлиха на няколко пъти многозначителни погледи над листите.

Питър бе решил да ѝ разкаже за Тери, а Елизабет твърдо смяташе да го разпита за миналото му. И двамата обмисляха да започнат в най-удачния момент. Елизабет почти се боеше да узнае нещо повече за него, а Питър се страхуваше, че след признанието му тя ще го напусне. Времето минаваше, но никой не предприемаше решителната стъпка.

— Кажи ми нещо за хобито си? — запита Елизабет вместо това.

— Имаш предвид летенето?

— Да, интересно ли е? Трудно ли е? Скъпо ли е? Всеки ли може да се научи?

— Мисля, че почти всички могат да се научат да карат самолет. Естествено не е евтино, и трябва да отделиш доста време, преди да получиш разрешително.

— А самолетът? Изглежда мистър Джонсън ти плаща добре, щом можеш да си позволиш самолет!

— Е, той е само наполовина мой!

— А чия е другата половина?

Питър я погледна смутено със сивите си очи. Знаеше, че отговорът няма да ѝ е приятен.

— На годеницата ми! — каза го най-после.

Той посегна към ръката ѝ, но тя се отдръпна бързо. Беше стоден, по дяволите, това надминаваше и най-лошите ѝ очаквания!

— Годеницата ти? Богата ли е? Сигурно е богата, иначе нямаше да може да си позволи половин самолет.

— Тя е дъщерята на шефа ми, Елизабет! Дъщерята на Самуел Джонсън.

Тя оцени искреността му, макар че я засягаше дълбоко.

— Сигурно е полезно да се ожениш за дъщерята на шефа си — каза тихо. Трябваше да прозвучи презрително, но прозвуча безкрайно тъжно.

— Елизабет, моля те!

Елизабет знаеше какво иска да каже той: „Какво повече от един флирт по време на отпуска очакваш да има между нас? Не го приемай така трагично! Не съм ти обещавал нищо! И двамата получаваме това, което искаме — удоволствие, и не съм ли пределно искрен с теб?“

Всичко беше вярно, но ѝ причиняваше толкова болка! Тя хлъцна. Дано поне буцата в гърлото ѝ се разтвори по-бързо! А сега? Сгоден все още не означаваше женен. Трябваше ли да отложи въпроса?

— Определен ли е вече денят на сватбата? — запита тя с възможно най-хладния си тон.

— Да, само след една седмица!

Тя се втренчи в него с широко отворени очи. След една седмица? И той, далеч от Ню Йорк, се забавляваше с друга, докато там годеницата му най-вероятно бе затрупана с хиляди тревоги и задължения по подготовката на сватбата?

Тялото на Елизабет се стегна, тя започна леко да трепери, нещо се изкачи високо в гърлото ѝ... Не, никакви сълзи, никакви хълцания! Тя се усмихна! Дори се разсмя, изпадна в истеричен, неконтролируем смях!

Питър се чувстваше напълно безпомощен. Преведе я набързо покрай масите, от които вече ги следяха с внимателни погледи. По стълбите тя започна да се успокоява. В стаята на Питър заплака.

— Това е само... — хлипаше тя, а Питър внимателно я взе в прегръдките си. — Аз само... знаех, че...

Той затвори устата ѝ с устните си.

— Не мога повече без теб! — установи той, измъквайки я от роклята ѝ. — И не знам какво ще става занапред!

Разгарящото се желание за взаимни ласки надделя над тъгата от възможната скорошна раздяла и те се отдадоха безрезервно един на друг.

Питър задържа Елизабет в изпълнена с нежност прегръдка, и тя полека се отпусна и заспа. Опрян на лакът, той дълго я наблюдаваше. В лунната светлина тялото ѝ приличаше на блестяща мраморна статуя. Той не можа да заспи тази нощ. Мислите за бъдещето не му даваха покой.

На сутринта Елизабет се събуди до Питър и грижите от изминалата вечер я връхлетяха. Имаше три възможности: или веднага да го напусне и да го забрави, или просто да забрави факта, че е

сгоден, или да му разкрие коя е в действителност. След основно обсъждане отхвърли последната възможност. Дори да развали годежа си с дъщерята на Самуел Джонсън и да остане с нея, тя винаги щеше да има неприятното чувство, че е сменил една богаташка щерка с друга! Възможност номер две — да забрави, че е сгоден — едва ли щеше да ѝ се удаде. Оставаше номер едно; тя въздъхна тежко. Да се откъсне завинаги от него — това беше непоносимо тежко!

Завита в хавлията му, ухаеща великолепно на тялото и парфюма му, тя продължи разсъжденията си. „Сега е светъл ден! Сега тя, другата, е силна! Ще се заключи и ще скрия ключовете!“

Беше забравила напълно защо двамата са тук. И за момент дори не се сещаше за историята с неподписаната декларация.

Остров Сейнт Джон бе като цветна картичка. Но Питър и Елизабет бяха толкова заети един с друг, че не обръщаха внимание на красотите му.

На всичко отгоре очите на Елизабет през целия ден бяха препълнени със сълзи, така че едва ли можеше и да види нещо!

Вечерта приближаваше. Копнежът на Питър за скъпата му малка дама ставаше непоносим. Елизабет стоеше, все още облечена в неговата хавлия, в стаята си до леглото и гледаше към телефона. И когато той иззвъня, тя сграбчи толкова бързо слушалката, че от рязкото ѝ движение апаратът полетя към пода.

— Ще се съ согласиш ли поне да вечеряш с мен?

Как би могла да устои на този глас? Знаеше точно как изглежда физиономията му в момента. Тя въздъхна.

— Да!

— В осем?

— Да. Ще се радвам.

В осем той я взе. В девет вече ѝ се бе завъртяла главата. В десет бе пияна. Искаше да забрави напълно грижите си.

— Ела! — помоли тихо Питър и я поведе към дансинга. — Преди да си се напила напълно, бих искал да потанцувам с теб.

Тя се отпусна в прегръдката му и си помисли, че това е единственото място, където може да го направи публично.

Тя преметна ръце през раменете му. Положи глава на гърдите му, чу ударите на сърцето му, мощни и учестени, и разбра, че е заради нея.

— А тази нощ? — промълви Питър.

Елизабет не отговори. Музиката прекъсна и Питър я заведе на бара. Поръча нови напитки, после спря да ги брой. Накрая двамата се озоваха в апартамента на Елизабет.

Елизабет почти изтрезня, когато Питър започна да я разсъблича. Тя запротестира:

— Тази нощ нищо, и утре нищо, и... изобщо никога нищо повече! — мърмореше тя и се опита да отклони ръцете му, но когато устните и езикът му се плъзнаха по нежната ѝ шия и усети напрегнатата му мъжественост по голата си кожа, изостави всякаква съпротива. — Един последен, най-последен път! — мълвеше тя. Не знаеше дали Питър я разбира.

Хубавото ѝ тяло се изтегна съблазнително. Питър бързаше да го покрие цялото с целувки. Устата му галеше нежно лицето ѝ, а когато спря на устните, тя се вкопчи отчаяно в него.

— Вземи ме Питър, вземи ме!

Сграбчи ръката му и я пхна между краката си. Започна да стене.

— По-бързо! — изстена. — По-бързо!

Тялото ѝ като че изгаряше.

— Само още веднъж!

Питър нахлу в нея със страст, която само тази жена бе успявала да пробуди в него. Ако това беше действително последният им път, то той трябваше да продължи вечно! Те се въздържаха съзнателно, но после внезапно се понесоха на гребена на възбудата, потопиха се в нея и се забравиха. С висок стон Елизабет поведе Питър към дълбините на насладата.

„Любима моя! Прости ми! Не искам нищо да противоречи на волята ти. В бъдеще ще уважавам всяко твое желание! Благодаря ти за незабравимата нощ!

Питър!“

Елизабет откри бележката до възглавницата си, когато се събуди с пресъхнала уста и бучаща глава. Опита се да си спомни какво се беше случило предишната нощ. Проклинайки се, направи къса

рекапитулация: вечеря, бар, танци, пийване — и после безброй нежни целувки, нежности, пълни с очакване тела, и накрая — молбата ѝ да не я прелъстява! Посланието на Питър не обясняваше нищо друго. Да, тя си спомни смътно: беше приказвала нещо за последен път! Какво трябваше да означава бележката му — че е джентълмен, или че не би заменил една богата дъщеря на Самуел Джонсън с една бедна Елизабет МакКръти?

Тази сутрин Елизабет не знаеше кое я боли повече — сърцето или главата. Телефонът извънтя. Изглежда главата все пак я болеше повече, защото заплашваше да се пръсне.

— Да — промърмори тя, очаквайки да чуе Питър.

— Елизабет! — беше баща ѝ. — Какво става с теб?

Тя изкриви лице. Когато баща ѝ използваше така направо цялото ѝ име, значи беше в лошо настроение.

— Защо не се обаждаш толкова време?

— Но, татко, опитвах, ти знаеш...

— Знам, че се беше влюбила, и какво излезе от това?

— Нищо не излезе!

— Би ли могла да ми обясниш малко по-подробно?

— О, татко, всичко е толкова объркано. Става дума за бъдещия зет на мистър Самуел Джонсън!

— Сериозно ли говориш?

— Казва се Питър Фостър, дясната ръка на Самуел Джонсън, и е сгоден за дъщеря му, татко! И също, ако го смяташ за толкова ясно, изпратили са го по служба в Карибско море. Трябваше да ме уговори да се подпиша под декларацията, че се отказвам от обезщетение за проваления круиз!

— Е, и? Успя ли?

— Не, не направо, татко! Сърцето ми все още е пленено от него. Но не се тревожи за мен.

— Изобщо не се тревожа! — можеше да почувства вълнението в гласа му. — Искам веднага да се върнеш!

— Не мога, татко! Моля те, опитай се да ме разбереш! Не мога просто ей така да тръгна за Ню Йорк, поне докато Питър е на острова.

— Тогава го завоювай! За какво са ти хубавата глава и острия ти ум! Използвай ги най-последно!

— Да, татко! — отвърна тя отчаяно. — Ще опитам!

VI

На рецепцията имаше телеграма за Питър. Той разгърна и прочете:

„Разследването започва в понеделник — стоп —
Какво става с подписа? — стоп — Предложи й пари —
стоп.

Самуел“

Той смачка телеграмата и я захвърли ядосано в кошчето за отпадъци. Завъртя се и видя пред себе си Елизабет.

— Лоши новини?

— Можеше да се очаква! — той погледна смутено встрани. —
Закуси ли вече?

— Не. Ще ми правиш ли компания?

Терасата беше почти празна. Седнаха един до друг и загледаха мълчаливо зелената вода и блестящо белия плаж. Цветовете тук изглеждаха по-ярки от където и да било другаде по света.

След закуската Елизабет попита:

— Какво мислиш за една разходка из острова? Ще ми се да се разведря; ако легна на слънце, главата ми ще се пръсне!

Питър помисли за телеграмата и се съгласи.

Един от шофьорите на такси се опита по забавен, но трудноразбираем начин да им разкаже историята на острова. Той непрекъснато се обръщаше усмихнат към двамата си пасажери, следящи пейзажа наоколо си с унили изражения.

— Страната все още не е застроена — обясняваше той, — като един голям национален парк. Плажовете ни са прочути, едни от най-добрите в света.

Елизабет посочи с опасение към пътя, докато я гледаше ухилен.

— Гледайте, моля ви, напред! Искам да се върна жива и здрава в хотела.

Шофьорът се разсмя, като че ли беше чул страхотен виц. Огромните му зъби блеснаха като перли.

— Не се страхувайте, мадам. Движение почти няма!

Питър изтри потта от челото си. Въздухът беше тежък, денят бе горещ. Колата нямаше климатична инсталация. През отворените прозорци нахлуваше топъл въздух, който не ги освежаваше.

— Сега сме на Бордо Монтен. Висок е над петстотин метра и е най-високият хълм на острова.

На върха шофьорът спря и Питър и Елизабет слязоха. От изградена специално за туристите платформа се разкри приказна гледка. Далеч към хоризонта лежеше мастиленосиньо море и приближавайки се към сушата, променяше цвета си в светлозелено. Бели платноходки се носеха през великолепно оцветената вода. Малки тъмозелени острови се виждаха разпръснати тук-там като изумруди. Изгледът беше завладяващ.

Десетина минути по-късно шофьорът натисна клаксона и разходката продължи.

— Следваща спирка — Корал Бей!

Корал Бей се оказа тих, извит като дъга залив. Пътят до него минаваше през непроходима тропическа гора. Понякога пътят им бе препречван от магарета, кози или сиви патици. Те изобщо не се смущаваха от колата и с неудоволствие правеха път.

— Ще се гмуркате ли? — запита любезно шофьорът, когато приближиха залива.

— Не, за съжаление не — отвърна Питър.

— Корал Бей, Трънк Бей и Кинамон Бей са превъзходни за гмуркане, сър! За няколко долара получавате най-голямото си удоволствие за деня. Риби, шарени като в цветна книжка!

Елизабет и Питър размениха къси погледи. Може би си струваше да се опита? Но насладата от едно забавно потапяне под водата като че ли не ги привличаше в момента.

— Може би по-късно — промърмори Питър.

Елизабет бе на същото мнение. Тя внезапно си представи колко хубаво би било да са само двамата с Питър на плажа. В мислите си вече докосваше топлината на тялото му, мускулите му, здравия му торс.

Питър леко докосна ръката ѝ.

— Не се ли чувстваш добре? Толкова си тиха! Не ти ли харесва тук?

„Харесва ми навсякъде, където си и ти“ — отвърна вътрешният ѝ глас.

— Ако искаш да продължиш отпуската си на Сейнт Джон — започна неочаквано Питър, — няма да има никакви проблеми. Аз ще платя хотела, ти ще подпишеш... — той я погледна виновно.

Елизабет сложи тъмните си очила. Вече не можеше да гадае по израза на очите ѝ. Вгледа се право напред и не каза нищо.

— Ще подпишеш — повтори той умолително, — и аз още тази вечер отлитам за Ню Йорк.

„Макар че изобщо не знам дали го искам — подхвърли той на себе си. — Това, че ми се цупи, не променя нищо в отношенията ни!“

И Питър си представи колко хубаво би било да са сами на плажа. Той рисуваше в съзнанието си любовта им на горещия пясък...

— Моля? — запита той, изтръгнат от мислите си.

Елизабет бе положила длан на ръката му.

— Знаеш ли дали на острова има казино? — запита тя. — Искам да играя на рулетка или Блек Джак! Разбира се, само за няколко долара! — подхвърли тя. — Не бих могла да си позволя да загубя пари. Изкарвам ги твърде трудно. Всъщност, ако бях заможна, едва ли щях да пръскам парите си по този начин.

— Игрално казино? — шофьорът се завъртя отново към тях. — Разбира се, че има игрално казино. По средата на острова, с разкошен изглед към Карибско море, очевидно, за да утешава тези, които напускат казиното с празни джобове.

— Благодаря, не смятам да съм между тях!

— Не съм играч — обади се Питър, — казината ме отегчават.

„Добре, скъпи! — помисли си Елизабет. — Макар че мисля, че ще ме придружиш, иначе ще се отегчаваш сам в хотела тази вечер. А по-късно ще видим...“

Сега те се движеха покрай брега и пред тях се показаха първите ниски къщи, варосани в бяло, едноетажни.

На Корал Бей ги очакваше малко пристанище за яхти и около дузина от най-красивите момичета, които Елизабет бе виждала някога. Те бяха от класа по гмуркане и очакваха пред клуба моторната лодка,

която щеше да ги отведе до черния коралов риф, чиито разклонения можеха да се видят и от брега.

Питър и Елизабет се разположиха на терасата на ресторанта над залива и ги загледаха мълчаливо.

— Обзалагам се, че участват в конкурс по красота! — каза Елизабет и посочи към момичетата. — На острова постоянно се провеждат такива конкурси.

— Откъде знаеш? — попита Питър.

— От вестниците! Всеки го знае.

Един от гостите, който ги бе чул, се намеси.

— Не са от конкурс за красота, упражняват се в училището по гмуркане. Идват от всички краища на света. Нашият Пиер — личи си от името му — е парижанин. Изглежда всички момичета са го последвали, когато се пресели тук! — той се разсмя на собствената си шега.

— Била ли си в Париж? — запита Питър.

— Разбира се, че не съм! — отвърна Елизабет. — Откъде ти дойде на ума? Откъде бих събрала пари за пътуване до Европа?

Питър разглеждаше с присвити очи белите платноходки в далечината. Какво ли би било да зареже Ню Йорк и проклетия живот, който водеше там, и да прекоси морето на една от тези лодки? Животът му ще е далеч по-спокоен и хармоничен, ще държи Елизабет в ръцете си и ще бъде по-щастлив от всякога!

Елизабет се размърда. С удоволствие би узнала за какво мисли Питър в момента. Трябва да беше нещо приятно, защото лицето му се разведри, а очите му се отправиха към нея с нежен поглед.

— Извини ме! — измънка той. — За какво говорехме? За какво се нуждаеш от пари?

— За да пътувам до Париж, Питър. Ти бил ли си в Париж?

— Нямам време за това! Вечно старата история, Елизабет! Напъхаш ли се веднъж в тежкото еднообразно всекидневие, няма измъкване! Важи за всяка професия. Мен специално работата ме съсипва, изяжда цялото ми време!

„Значи си направо създаден да се шляеш с мен из Париж — помисли си Елизабет. — Вечер ще седим в някой тих бар, ще се гледаме в очите, без да забелязваме света около себе си, а после, хванати ръка за ръка, ще се скитаме из улиците на бляскавия, вечно

пулсиращ от живот град. На всеки два метра ще спираме, за да се целуваме! И няма да правим впечатление на никого, защото в Париж никой не се обръща, за да гледа целуващи се двойки. И в тъмната топлина на хотелската ни стая ще лежим така притиснати един до друг, че влажната ни гореща кожа ще прилепва в прегръдките ни, и аз ще се разтапям под теб, и ще те моля да ме любиш...“

Елизабет замечтано гледаше силните му ръце.

Накрая таксиметровият шофьор ги извади от мечтите им.

— Пет часа, мосю! — изкрещя той, сочейки ръчния си часовник.
— Време е за връщане!

Те хвърлиха пълен със съжаление поглед към разкошната вода и се качиха в колата.

— Искате ли да видите Анаберг? — запита ги шофьорът. — Захарна плантация от осемнадесети век? Или — още по-романтично — една от червените скали в клисурите по крайбрежието? И двете са ни по път.

— Не, не и днес — помоли Елизабет, — искам да се върнем по най-бързия начин в хотела.

Влажната жега не ѝ се отразяваше добре, а и главата все още я болеше.

— Тогава обратно към хотела! — разпореди се Питър. — Но все пак ни разкажете за клисурата!

Водачът натисна така внезапно педала на газта, че колата подскочи рязко напред. Няколко пилета, които се бяха събрали мирно около пясъчната ивица до пътя, се разлетяха с крясък. Елизабет им хвърли загрижен поглед, но жълт облак прах закри задното стъкло.

— Клисурата — започна шофьорът, — е разположена между Лайнстър Бей и Френсис Бей и е заобиколена от червени скали. Едно предание разказва, че...

Той сви рязко, за да избегне лежаща на пътя черно-бяла коза, колата се наклони и Елизабет се оказа в ръцете на Питър. Слънчевите очила се смъкнаха от лицето ѝ. Погледът ѝ издаде непоносимия копнеж по него и Питър не се забави да я целуне горещо.

— Едно предание разказва — повтори шофьорът и се завъртя усмихнат към тях.

Елизабет отблъсна Питър от себе си и се изправи на седалката.

— Моля! — Питър ѝ подаде очилата.

— Благодаря! — тя ги надяна на лицето си с упорито изражение.

— Едно предание — започна шофьорът за трети път — разказва, че от тях в морето се хвърляли непокорните африкански роби.

— Ужасно! — промърмори Питър, преструвайки се, че слуша напрегнато. В момента съвсем не му беше до тази история. Съблазнителното тяло на Елизабет го бе извадило от контрол и той много трудно потискаше възбудата си.

— Да, сигурно е било ужасно! — потвърди шофьорът. — Морето се разбива там с бесни вълни в скалите и да попаднеш на скалите означава сигурна смърт!

— А защо са искали да се убият? — запита Елизабет.

— Те са били цветнокожи от Мартиника, мадам. Участвали в робско въстание и ги изпратили тук на заточение. Те предпочели смъртта пред работата като роби в памуковите плантации на Сейнт Джон!

— И от кръвта им скалите се обагрили в червено?

— Да, мосю! Боядисали се в червено от кръвта на тези борци за свобода. Дори бурният плисък на морето не могъл да измие кръвта им.

— Колко тъжно! — прошепна Елизабет и потрепери. После погледна несигурно към Питър.

Тогавашо шофьорът внезапно започна да си свирка весела песничка. Вероятно това трябваше да означава: историята е измислена само за да се създават емоции за туристите, в нея няма нищо вярно. Елизабет си пое дъх.

Преди да се разделят пред стаите си в „Мулет Бей Ризорт“, Питър помоли още веднъж.

— Помисли си още веднъж, Елизабет! Имам предвид подписа. Самуел Джонсън сигурно с нетърпение чака да му се обадя.

Заболя я от деловия му тон. Сви рамене и му обърна гръб. „Колкото повече ядове имаш с бъдещия си тъст, толкова по-добре! Ако крахът в служебните ти задължения доведе до отменяне на сватбата ти, ще бъде най-добре!“

Неприятностите действително не му се разминаха, и то по-скоро, отколкото очакваше Елизабет.

— Справи ли се най-сетне с нея? — запита Самуел Джонсън.

— Не, сър, мис МакКръти отказва, както и преди.

— По дяволите! Ако до два дни не си в Ню Йорк с проклетия подпис, тогава... тогава...

Самуел Джонсън не довърши и тресна слушалката на апарата.

Питър седна с въздишка на леглото и зарови ръце в косите си. Опитваше се да открие изход от трудната дилема, но разумът му някак отказваше да мисли логично.

VII

Елизабет не знаеше какво да избере. Вечеря или Питър. Ставаше ѝ зле само като си помислеше. Той не беше споменал за вечеря. Но все пак трябваше да е гладен! И сигурно щеше да вечеря в хотела. Трябваше да го издебне, нямаше да е трудно.

След освежителния душ се вмъкна в тясна морскозелена рокля — знаеше, че изглежда умопомрачително в нея — гримира се и слезе в бара. Главата все още я болеше, затова си поръча само минерална вода.

— Извинете!

Красив пъргав мъж, очевидно южноамериканец, с фантастично извити очи, леко гърбав нос и нежно лице се изправи до нея.

— Извинете ме, просто исках да поговорим. Възхищавам ви се от няколко дни. Мога ли да седна до вас?

Елизабет го наблюдаваше нерешително. Беше ѝ напълно безразлично дали ще седи тук, или някъде другаде. Тя кимна и непознатият зае столчето до нея на бара.

— Направо сте омагьосваща! — той хвана ръката ѝ.

Тя ядосано я отдръпна, и в същия миг съзря Питър! Той стоеше на вратата и я наблюдаваше с мрачно изражение. Изглежда бе немало време там, наблюдавайки настоящия обожател. Ядосаният му поглед не обещаваше нищо добро. Тя веднага разбра, че той ревнува, и настроението ѝ скочи до небесата.

Тя му махна приятелски като на най-близък другар и Питър бавно се приближи.

— Бих искала да ти представя... — тя погледна очаквателно непознатия.

— Рамон Гарсия!

— Бих искала да ти представя мистър Рамон Гарсия. Току-що се запознахме!

Рамон протегна към Питър загорялата си ръка, на която блестяха два големи, безвкусно изработени пръстена. Елизабет беше сигурна, че не са истински. Питър пренебрегна ръката и се поклонил едва

забележимо. Елизабет ликуваше — беше познала, той наистина ревнуваше.

— Моля да ни извините — помоли тя Рамон Гарсия и премести погледа си към другия мъж — но имахме уговорка за вечеря.

Изправи се и хвана под ръка учудения Питър.

— Може би ще се видим по-късно!

Рамон засия.

— Ще ви чакам тук, ако ще и цяла вечност! — каза той.

Елизабет потисна усмивката си. Цяла вечност! Може и тъй да стане, защото нямаше никакво намерение да се среща и да говори повече с него, той й бе нужен само да запали ревността на Питър, за да направи той всичко за нея. Включително да забрави годеницата си!

По време на вечерята Питър седеше безмълвен срещу нея. Беше се ядосал на натрапчивия непознат, тъжен от неизбежната раздяла с Елизабет и страстните им нощи, и с лоши опасения за утрешния разговор със Самуел Джонсън. Нещастията му се допълваха от пълната безпомощност да се справи с чувствата си към Елизабет. А тя го следеше скришом с весела искра в погледа.

— Защо да не отидем тримата в казиното по-късно? — запита тя уж невинно. Естествено нямаше никакво намерение да кани Рамон, просто искаше да изпита реакцията на Питър.

— Не съм играч! — отвърна сухо той.

— Е, не трябва да си кой знае какъв комарджия, за да заложиш някой долар в казиното, Питър!

— Така ли? Значи отиваш там само за да подишаш въздуха на големия богат свят? Жени като теб...

Елизабет остро пое въздух. Кръвта изби ядосано по страните й.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах! — отвърна той натъртено.

Елизабет го стрелна с искрящите си от гняв зелени очи и изсъска:

— Въздуха на големия богат свят го вдишвам по съвсем друг начин, и най-малко за това имам нужда от казиното. И едва ли ще може да ме впечатли с нещо! Всеки знае, че този въздух не се състои само от тамян и благовония, а има и достатъчно смрад в него!

— Не вярвам зловонието да те смущава, скъпа моя!

Питър знаеше, че последната му бележка е непочтена. Но лекотата, с която тя разговаряше с този Рамон, го ядоса безкрайно. И ако не отидеше с нея, изглежда нямаше да се посвени да прекара нощта с новия си приятел. При мисълта, че красивото ѝ тяло ще се изпъва под целувките на Рамон, той усети как кръвта му забумтя в слепоочията. Беше го наранила и искаше да ѝ отмъсти. А че беше направила едно съвсем безобидно предложение, изобщо не го интересуваше. Най-малко Рамон я привличаше в момента, но той не го разбра.

— Ти, ти...

От вълнение Елизабет не намираше думи, които да ѝ изглеждат подходящи.

— Ти, ахмак такъв! — изтръгна се от нея накрая.

Тя бе толкова прелестна в гнева си, че Питър неволно се разсмя.

— Ахмак ли? — запита той. — Що за дума? Звучи чуждоземно!

— И наистина е чуждоземна! Господи, на всичко отгоре си и необразован!

— Европейска ли е?

— Чувала съм я в Германия!

— Била си в Германия? Мислех, че не си напускала Америка!

— Абсолютно не ме интересува какво си мислиш! Нямам намерение да ти разказвам къде и защо съм била!

Питър реши да опита помирение.

— Не исках да те засегна, Елизабет — той посегна към ръката ѝ и я задържа със сила, когато тя се опита да я измъкне. — Сигурен съм, че не отиваш в казиното, за да впечатляваш богатите с дебелия портфейл!

— Кой знае! — Елизабет не се хвана на увещателния му тон. Беше я ядосал и обидил, тя нямаше да му прости скоро. И за да го засегне възможно най-болезнено, подхвърли: — Предполагам, че вече има поне един с достатъчно дебел портфейл, за да си заплати една нощ с мен!

Питър почти строши чашата си.

— Значи, такава си била! — изръмжа той.

Елизабет замахна. Плесницата прозвуча толкова гръмко, че привлече немалко любопитни погледи. Тя скочи рязко на крака и столът ѝ политна към пода. С напирани в очите сълзи Елизабет

профуча между масите, изтича по стълбите и нахлу в стаята си, където хълцаща се хвърли на леглото. Е, всичко бе свършило! Никога нямаше да си простят! Но един ден... Тя си представи смаяното му изражение, когато един ден срещне Елизабет Уинтри! О, да, този ден щеше да настъпи. И това щеше да е отмъщението ѝ, нейното сладко отмъщение!

Минаха часове, преди да се успокои. Беше станало твърде късно, за да излиза тепърва. Не се сети и за миг за Рамон, който сигурно я чакаше на бара, както бе обещал. Надигна се от леглото и се разсъблече. През отворената балконска врата долиташе високото цвърчене на хиляди цикади. Огромна ярка луна бе увиснала в небето и хвърляше лъчите си над тъмната вода и пясъка, протегнал се като бяла, безкрайна линия.

Тя постави влажна кърпа на подутите си очи и се унесе в неспокоен сън.

По-голямата част от гостите в салона видяха спречкването между Питър и Елизабет, но Рамон го пропусна. Той седеше на бара, радвайки се на уговорката с Елизабет. Погледът му често се отправяше към вратата, очаквайки появяването на привлекателната блондинка. Но вместо нея на бара се появи Питър.

Беше се помаял още около половин час след ефектното оттегляне на Елизабет. Любопитните погледи на гостите не го интересуваха.

Искаше да удави неприятното чувство от скарването с Елизабет с едно силно питие. С тази жена не можеш да имаш и една спокойна минута! Би могъл да ѝ извие врата в такъв момент! Беше се държала като истинска мръсница! Дано поне подпише декларацията по-скоро, за да се свърши с всичко това.

А на бара седеше Рамон и му се усмихваше жизнерадостно. Питър го отмина и зае възможно най-отдалеченото столче. Но Рамон беше настоятелен. Той го последва и установи приятелски:

— Хубава вечер! В тропиците човек не забелязва как лети времето.

Питър си поръча първото уиски и му хвърли студен поглед.

— Чакате дамата ли?

Какво искаше този негодник? Питър гаврътна наведнъж уискито си, поръча следващото и взе да се ядосва на Рамон все повече и повече,

при това без никаква основателна причина.

— Много е красива! — опита се Рамон да поддържа разговора.

— Знам! И вие сигурно веднага сте ѝ го казали!

— Естествено, мосю! Какво друго би очаквала една жена? А при въпросната дама комплиментът бе съвсем искрен. Не ми бе никак трудно да изразя възхищението си.

— Може и да изглежда хубава, но е една малка мръсница!

— Не бива да говорите така за нея, мосю!

— Говоря каквото искам! И ви казвам, че е мръсница и студена като лед!

Що за глупости говореше? Знаеше отлично каква е тя! Защо лъжеше?

— Но когато срещне истинския мъж, ще се разтопи! — Рамон вече се бе досетил, че Питър и Елизабет са се скарали.

Питър си поръча нова чаша.

„Изглежда русата хубавица го е изхвърлила, независимо от добрия му външен вид!“ — помисли си Рамон доволно и подхвърли на глас:

— Естествено, такава красавица не влиза в леглото с кого да е!

— Може би не с всеки, но със сигурност с доста! — отвърна кисело Питър.

— Може би... — Рамон не можа да си спести бележката — поне не и с вас! — насмешлива усмивка заигра на устните му.

Питър кимна, замахна с ръка и стовари мощно кроше в брадата на Рамон. Рамон се строполи на пода.

— Мосю, мосю! — барманът пъргаво се прехвърли през плота и заплаши Питър с юмрук. — Не желая разпавии на бара си, мосю!

Той напълни чаша с вода и я лисна в лицето на лежащия на пода Рамон. Секунда по-късно Рамон отвори очи, изправи се с мъка и потърка наболяващата си брадичка.

Всичко бе продължило само няколко секунди и междуременно Питър — отдавна вече пьян — зараглежда удивено юмрука си. Наистина ли бе ударил Рамон? Случваше му се за първи път! Никога досега не беше посягал на човек!

— Пихте достатъчно за тази вечер, мосю! — намеси се барманът и подхвана крепко Питър през рамото.

— Оставете ме! Нямам нужда от бавачка!

— Пиколото ще ви съпроводи до стаята.

— Плюя на това!

Без да погледне повече към Рамон, той се затътри през бара.

Спря пред апартамента на Елизабет. Дали да не почука и да признае геройството си? Не беше ли по-добре просто да я притисне към себе си и да ѝ каже, че я обича? Но тя едва ли щеше да му повярва. И дали наистина я обичаше? Беше ли съвсем сигурен в това?

Това беше въпросът, който го оплиташе като муха в паяжина!

Той с мъка отвори вратата на собствената си стая. Беше му дошло до гуша! А утре всички щяха да се нахвърлят отново върху него: бъдещият му тъст, годеницата му, този лигав Рамон. И Елизабет сигурно вече нямаше да му проговори!

Елизабет се събуди в по-добро настроение и реши просто да игнорира събитията от предишната вечер. Ако Питър беше достатъчно умен, щеше да постъпи по същия начин.

На закуска тя съобразяваше колко ли още време Питър би могъл да остане на острова. Знаеше, че той ще трябва да даде показания пред съда, но кога? Беше забравила — или по-скоро — беше ли ѝ казал?

Внезапно сърцето ѝ затупа лудо — ами ако вече е отпътувал? Тя скочи и се запъти към салона на хотела. Момичето на рецепцията седеше до телефонната централа със слушалка в ръка, но я свали, когато видя панически махащата Елизабет.

— Само един въпрос! Мистър Фостър замина ли вече?

— Не, мадам! Пиколото току-що му занесе портокалов сок и вода в стаята.

Елизабет ѝ благодари сияеща. Все още беше тук!

— Искате ли да говорите с мистър Фостър? Тъкмо го свързвам в момента? — извика момичето след нея, но тя вече се бе насочила към терасата. Обърна се към рецепцията и само поклати глава.

Закуската внезапно ѝ се стори два пъти по-вкусна. Той беше още тук! Щеше да го види. Беше ѝ все едно за каква я мисли — нали щеше да го види отново!

На масата ѝ падна сянка. Тя бързо се обърна. Зад нея стоеше Рамон, облечен изцяло в бяло, с голямо тъмносиньо петно на брадата.

— Хелоу! — поздрави тя усмихната. — Какво ви се е случило?

— Наистина ли се интересувате? Мога ли да седна?

— Моля! Закусихте ли вече?

— Сутрин пия само чаша кафе!

— Тогава си поръчайте чаша кафе и ми разкажете откъде сте се украсили с тази скъпоценност?

— Много сте любезна, мадам, и затова ще ви простя, че снощи ме подведохте!

Елизабет му хвърли непринуден поглед.

— Наистина ли направих така? Господи, та аз наистина си легнах рано. Много съжалявам!

Тя захапа един хрупкав кроасан, а Рамон я загледа възхитено.

— Има ли цвят, който да не ви отива? — запита той ненадейно.

Елизабет спря да се храни и се огледа. Носеше червени шорти, червена ленена риза, сини обувки и синя лента в русите си коси.

— Не знам! — тя се засмя. — Не съм се замисляла върху това!

— Чухте ли вече какво се случи снощи? — запита Рамон. Тъмните му очи обхождаха всяка частица от тялото ѝ.

— Не! — отвърна Елизабет. Усмивката ѝ изчезна.

— Удариха ме заради вас! — той попипа насинената си брада.

— Моля? — Елизабет се задави и започна да кашля.

— Сбих се с мъжа, с когото сте винаги заедно!

— С Питър?

— Да, мисля, че така се казваше.

Тя отново се изкашля. Нещо бе заседнало в гърлото ѝ. После някой я потупа по гърба.

— Така става, когато говориш с пълна уста! — беше Питър. — Не са ли те учили като дете да не го правиш?

Елизабет се разсърди на наставническия му тон.

— А теб не са ли те учили като дете да не налиташ на по-слабите?

Питър хвърли унищожителен поглед към Рамон. Значи той вече ѝ бе разказал всичко!

Рамон сведе очи и заразбърква кафето си.

— И двамата трябва да се срамувате от себе си! — упрекна Елизабет мълчащите мъже. — И ако е вярно, че сте се сбили заради мен, не ви ли интересува моето мнение по въпроса?

Зелените ѝ очи святкаха гневно.

— Мразя разправиите. Вас, Рамон, не ви познавам, и сигурно не бих могла да съдя за характера ви, но теб... — острият ѝ поглед прониза Питър — смятах за по-разумен! Как можеш да се биеш заради мен, и то с неравностоен противник!

Рамон погледна неловко към тесните си рамене, а Питър си лепна злорада усмивка.

— Приятна сутрин, господа! Вече нямам апетит!

Елизабет отметна глава и се отдалечи с широки крачки.

— Е? — запита Питър язвително. — Доволен ли сте сега? И двамата се скарахме с нея!

С удоволствие би изпратил южняка още веднъж на пода. Седна да закусва възможно най-далеч от него и се опита да задуши яда си с безброй чаши кафе. И отново се запита защо Елизабет го вълчи в неща, които винаги завършваха с неприятности и разправии? Искаше му се отново да я има в ръцете си, както в приятните им сладки ноци — изглеждащи невъобразимо далеч сега.

В апартамента си Елизабет се преоблече. Избра чифт бикини, с които не би си позволила да се покаже на никои плаж в Ню Йорк, и с две бели плажни хавлии под мишница се отправи към басейна. Опъна ги на ръба, разположи се удобно, затвори очи и се остави на слънцето. Не след дълго почти всеки от мъжете, прекарващи ваканцията си в „Мулет Бей Ризорт“, се беше завъртял около нея. Но тя не се интересуваше от тях. Нито Питър, нито Рамон се показаха наоколо, и тя се зае с обичайните си занимания от началото на отпуската си — плуваше, печеше се на слънце и се отпускате.

Питър през това време бе на километър от нея, седнал на една от черните скали, изпъкващи така ярко на фона на светлото великолепие на Карибските острови. Гледаше отнесено към светлосините рибарски лодки в далечината. И, естествено, мислеше за Тери и Елизабет.

Мислите му подскачаха като топче за пинг-понг в главата му. Тери — Елизабет! Елизабет — Тери! Тери — студена, позната. Годеницата, която тъй често му обръщаше хладно гръб в последно време.

Елизабет — любвеобилната, страстната, непознатата — същинско предизвикателство!

Не знаеше почти нищо за нея. Откъде беше? Къде живееше семейството ѝ? Имаше ли приятели? Не знаеше дори дали е сгодена, женена или разведена! Всичко беше възможно! Дори и да има дете! Обичаше ли го? Беше го повярвал през горещите им любовни нощи, но може би това беше само желание за физическа наслада? Искаше ли го тя изобщо? Той притисна със стон ръце към слепоочията си. Главата му се пръскаше!

Може би нищо не беше вярно — освен едно: той се побъркваше по нея!

Нощта приближаваше. Слънцето се оцвети в пурпурночервено и почти без преход прозрачното небе почерня. Тропическата нощ се спусна. Питър се смъкна от скалата. Беше взел решение.

Елизабет бе от доста време в стаята си. След дългия престой под палещите слънчеви лъчи тя се бе разходила из градината на хотела, в която безброй хибискуси бяха разтворили карминеночервените си, прилични на коприна цветове. После сложи тъмните си очила и се качи на терасата да потърси Питър. Не го откри и разочарована се прибра в стаята си.

Сега лежеше във ваната, играеше си отнесено с уханната пяна и се чувстваше така нещастна! Нещата вървяха зле. Питър я изоставяше. А толкова се бе зараждала за него, когато се събуди.

Тя се измъкна от ваната, изсуши се грижливо и се огледа колебливо. Не знаеше какво да предприеме. Нямаше желание да се облича. Поръча си чаша портокалов сок и блюдо плодова салата в стаята, похапна на терасата и загриза безсмислено ноктите си. Небесното зарево постепенно премина в сиво и после потъмня, морето се разстилаше тихо в зелено под нея, но копринената му мекота и разкошни цветове не я успокоиха. Чувстваше се тъжна. Вече мислеше да се върне в Ню Йорк. Беше загубила Питър, преди да успее да го овладее напълно — чувстваше го.

Телефонът я стресна. Беше баща ѝ.

— Как си скъпа?

— Добре, татко!

— Не се преструвай, нещата ти не вървят! Познавам този глас!

— Да, наистина не вървят — предаде се тя.

— Заради мъжа ли е?

— Да, татко! Днес той се връща в Ню Йорк — при годишницата си!

— Каза ли ти го вече?

— Не, не още! Моля те, татко, не ми задавай въпроси, на които не мога да отговоря.

— Тогава ще те питам нещо, на което сигурно ще можеш да отговориш, скъпа. Каза ли му, че го обичаш?

— Не! И изобщо няма да му го кажа! Ако все още не го е забелязал, значи е толкова тъп, че не ме заслужава!

— Точно така, детето ми! Вдигни глава! Няма да се оставяш да те победят!

Лесно беше да се каже.

— Кога се връщаш? — запита баща ѝ.

— Може би утре или вдругиден. Ще ти се обадя преди това.

— Какво стана с подписа ти?

— Питър — искам да кажа мистър Фостър — вече не ме пита за това; поне днес не ме е питал. Може би ще подпиша, не знам.

— Не знаеш! Звучиш жалко! Наистина не си добре. Ако този ми падне в ръцете, ще му дам да се разбере!

— О, татко...

След разговора настроението на Елизабет се разведри. Беше успокоително да чувстваш нечия опора зад себе си. Баща ѝ и внушаваше точно това чувство!

Когато на вратата се почука, тя стоеше по бикини и къса риза пред огледалото, чудейки се дали да си легне, или да се облече и да слезе в бара.

Сигурно беше момчето, което трябваше да прибере чиниите от терасата. Тя му викна нехайно:

— Влез! — потънала в мисли за подходяща дреха. Момчето не можеше да надникне в стаята ѝ. А и не се тревожеше от него.

Но после внезапно някой се изкашля в спалнята ѝ — беше Питър! Тя вдигна ръце пред гърдите си и го загледа втренчено. Той остана да стои безмълвно пред нея с бледо лице и сиви, тъжни очи. Очевидно не се чувстваше добре, не ѝ бе трудно да разбере. Протегна

съчувствено ръце към него, той пристъпи напред, прегърна я и потопи лице в косите ѝ. Елизабет забрави страховете и безпокойството си и се притисна плътно към него. Изглеждаше, че са стояли така цяла вечност. После той повдигна глава, погали нежно косата ѝ и попита:

— Имаш ли време? Бих искал да поговорим.

— Да!

Те седнаха на широкото легло, най-удобното място, на което можеха да се разположат, и се отпуснаха на меките завивки. Елизабет се прилепи до него.

— Утре сутринта отлитам за Ню Йорк.

Каза го! Повече не можеше да го задържи в себе си. Елизабет се вцепени в ръцете му.

— Не мога другояче, Елизабет. Да изоставя жена си десет дни преди сватбата, не е почтено от моя страна. Нямам извинение!

— Но кой би могъл да те упрекне, Питър? — тя повдигна глава и го загледа с големите си тъжни очи. — Все още ли се съмняваш, че постъпваш правилно? Тогава щеше ли да се случи последното ни спречкване?

Питър замълча. Не можеше да ѝ обясни чувствата си. Не се съмняваше дали Тери е подходяща жена за него, познаваше я по-добре от Елизабет, бяха сгодени от дълго време, сватбата беше планирана и съвместният им живот вече се приближаваше.

Но въпреки всичко това, въпреки Тери, сърцето му копнееше за Елизабет, а тялото му подлудяваше по нея. Защо трябваше да ѝ обясни всичко това, а после да я напусне! Не беше честно!

— Не казвай нищо повече! — тя загаси светлината и се пъкна под завивката. — Съблечи се — помоли го тихо — и ела при мен!

Тя чу как дрехите му се свличат на пода и той се плъзна до нея под чаршафите. Притисна се щастливо и тъжно едновременно до топлото му тяло и не можеше да осъзнае напълно, че той отново е при нея!

— Обичай ме! — помоли Елизабет.

Питър започна нежно да целува лицето ѝ, а големите му ръце галеха кожата ѝ. Устните ѝ се разтвориха с желание. Езиците им се галеха. Гърдите ѝ се надигаха в ръцете му, изгаряйки за топлата му уста.

Никога не бе копняла толкова много за нежностите на един мъж!

Целувките му ставаха все по-буйни и все по-горещи. Главата му премина между гърдите ѝ, по корема, по златистите косъмчета в долния му край. Бедрата ѝ се разтвориха с готовност за него и тя пое жадно въздух. Когато проникна рязко в нея, Елизабет почти изпадна в блажен несвяст, усещайки членът му да се задвижи в нея. Той я любеше с отчаяние, граничещо с насилие, но на Елизабет това не бе достатъчно. Във все по-учестен ритъм те се стремяха към върха на наслаждението си. Елизабет остана без дъх, от нея се изтръгна вик, и в същия миг двамата потънаха в безумен екстаз.

После се отпуснаха един до друг, едва видими в лунната светлина, изчерпани, изтощени, но задоволени. Всеки стискаше партньора си в прегръдка, сякаш търсеха закрила в ръцете си.

Елизабет осъзнаваше, че това е последният им път, завъртя се към него изпълнена с отчаяние и прислони лице към шията му. Избиваше я на плач, но сълзите ѝ не идваха. Тя повдигна глава и започна нежно да обхожда лицето, шията, очите на Питър с целувки, докато той с безнадеждно желание я притисна така силно към себе си, че повече не можеше да се движи.

И той я люби още веднъж, още по-горещо. Като че ли искаше да се запечати в нея, за да не го забрави! И тя никога нямаше да го забрави!

Събудиха се едновременно, след като бяха проспали не повече от час в прегръдките си. Бе едва единадесет.

— А сега... — Елизабет запали настолната лампа и се вгледа в бледото му лице — сега се обличаме и излизаме! Нито дума за раздяла! Нито дума за Ню Йорк! Не искам да се сбогуваме! Уважавам решението ти, любими, знам, че ти е много тежко, но не мога да променя нищо! Но ти трябва да ми подариш тази последна нощ!

В банята Питър я изкъпа като дете, после тя се зае с грима си особено грижливо, докато той все още се къпеше. Искаше да е най-красивата през тази нощ, без значение къде ще отидат. Питър трябваше да я запомни завинаги такава!

И тя бе изумително красива, когато малко по-късно напусна апартамента, хванала Питър под ръка. Тясна, прилепнала вечерна рокля с оголен до талията гръб, обсипана с хиляди сапфиреносини пайети, проблясващи като звезди при всяко нейно движение. Елизабет слизаше изправена и горда по стъпалата и от салона в нея се впериха

възхитени погледи, сякаш излизаше направо от приказките! Тя забеляза излизащия от бара Рамон и се притисна леко до Питър. Рамон остана на място като вкопан от възхищение и дори не помръдна, когато минаха покрай него.

— Бедният негодник! — каза тихо Елизабет. — Не трябваше да го удряш!

— Не исках! Бях пиян и то заради теб! Опита се да направи някаква бележка по твой адрес.

— Сега това няма значение — отвърна Елизабет. — Поръчай такси! Искам най-после да видя това казино!

Те изчакаха колата в салона. Хълбоците ѝ се допираха така плътно до тялото му, че той отново усети надигаща се възбуда и бе доволен, когато таксито се показва.

Шофьорът им отвори вратата, един великолепен крак се оголи до бедрото, когато Елизабет се качваше, после вратата хлопна и колата бавно потегли.

VIII

Игралното казино бе разположено във великолепно здание на един висок хълм в средата на острова, на не повече от десет километра от „Мулет Бей Ризорт“. Пътят минаваше покрай високи един човешки ръст насаждения от захарна тръстика и памукови поля. Стръмнината се увеличаваше и колата забави ход. Питър и Елизабет имаха възможност да се насладят отново на несравнимия изглед към Карибско море. В подножието на Сейнт Джон проблясваше осветената крайбрежна улица, протягаща се като ярка лента в нощта. Трептящи светлини грееха тук-там в морето — бордовите лампи на платноходките. Питър и Елизабет бяха като омагьосани.

Таксито спря пред входа на ярко осветеното казино. Служител в червено-златна униформа отвори вратата на автомобила и протегна учтиво ръка на Елизабет. Те пристъпиха в приемната. Любимите цветове на архитекта изглежда бяха в червената гама. Таванът бе в червено, четирите стройни колони светеха в червено и златно, червен беше и дебелият килим на пода. От двете страни на салона се редяха скъпи бутици.

— Знаеш ли как се играе? — запита Питър, когато влизаха в самото казино. Играта не го интересуваше, но днес би съпроводил Елизабет до края на света.

— Какво толкова сложно има? — тя се засмя. — Залагаш и печелиш или губиш!

— Точно като в любовта!

— Ти го каза, скъпи! Ще рискуваме ли?

Елизабет бе вече попаднала в погледите на присъстващите, заглеждаха я отвсякъде. Питър го установи гордо, и в същото време тъжно. Днес тя му принадлежеше, но утре може би щеше да флиртува с някой от тези богати мъже, които сега я гледаха така жадно. И той не би могъл да я възпре. В края на краищата това си беше нейният живот!

— Блек Джак! — каза тя. — Защо не опитаме с Блек Джак?

Те застанаха пред полукръглата маса, зад която един мъж разбъркваше картите с фантастична бързина.

— Това е игра с карти — прошепна Питър. — Имаш ли представа как се прави?

— Само приблизителна! — тя седна на един от столовете и помоли: — Дай ми една банкнота от двадесет долара, ще ти я върна по-късно. Нямам дребни.

Тя подаде на мъжа банкнотата, която беше измъкнал Питър. Срещу нея получи два червени чипа от купчинката в ъгъла на покритата със зелено сукно маса. Мъжът раздаде на нея и на трима други играчи на масата от картите в ръцете си.

— Достатъчно ли са? — запита той, и когато играчите кимнаха, той раздаде и на себе си. После поклати глава. Беше загубил, а парите на Елизабет се бяха удвоили.

— Виждаш ли! Толкова е просто! — обясни му тя усмихнато, когато продължиха. — А сега ще си опитаме щастието на рулетката. Ти си на ред!

Питър се възхищаваше на самоувереността и елегантните ѝ движения. Трудно можеше да се повярва, че е бедно момиче, което едва ли е виждало нещо повече в живота си от Кони Айлънд, няколко второкласни кина и най-много — ваканция в планински лагер във Вермонт като дете. Дрехите ѝ бяха скъпи. Носеше само обувки от естествена кожа и модни чантички. Малкото бижута, които си слагаше, също не бяха от евтините. Той започваше да се замисля.

— Питър! Стига си мечтал! — Елизабет го притисна гальовно. — Ето! Вземи печалбата ми! Едно старо правило гласи, че със спечелени пари човек има повече късмет!

Как така се оправяше толкова добре в казината?

Спряха пред овалната маса с рулетката, заобиколена най-плътно от хора. Топчето се завъртя три пъти, три пъти играчите залагаха, печелиха или губеха, докато се освободи едно от местата.

— Заложил на червено, скъпи! Червеното е цветът на любовта! — прошепна Елизабет.

Той постави всичките си чипове на червено — и загуби! С печална усмивка тя го дръпна от масата. Обхвана дланта му с двете си ръце и за момент Питър се уплаши, че ще избухне в сълзи.

— Трябваше да се сетя! — отрони тя горчиво. — Черното щеше да ни подхожда повече!

Изглеждаше потисната.

— Може би изобщо не трябваше да идваме, не смяташ ли? — запита след малко. — Трябваше да прекараме последната си нощ в леглото — както първата!

Сега вече в очите ѝ наистина се появиха сълзи. Не можеше да я напусне сутринта, това просто не можеше да бъде! Не ѝ ли бе останал и най-малкият шанс?

Що за жена бе годеницата му, щом можеше да упражнява такава власт над него? Власт, по-силна от страстта, която изпитваше към нея? Или Питър бе просто ловец на зестра? Дали в дъното на всичко не бе корабна фирма „Джонсън“? И дали не би имала повече шанс, ако се разкрие като Елизабет Уинтри? Компанията „Уинтри“ не отстъпваше на „Джонсън“ — а може би и дъщерите не падаха по-долу?

Елизабет се колебаеше. Беше почти готова. Признанието лежеше на езика ѝ — но въпреки всичко премълча. Искаше да я обича заради самата нея, а не заради компанията на баща ѝ. Ако Питър смяташе, че трябва да се ожени за жената в Ню Йорк... моля! Не знаеше какво ще прави след това, но и не искаше да мисли!

— Колко е часът? — запита. Мразеше отлитащото време.

— Два часа, любима! — отвърна Питър. — Искаш ли да се върнеш в хотела?

— Да, стига ми толкова!

Бяха спечелили и загубили, спечелили и загубили — спечелили нищо и загубили нищо.

— Сигурно ние сме единствените, които напускат казиното, без да оставят нищо тук — каза Елизабет, отправяйки се бавно към изхода.

Пред сградата почакаха за такси. Питър се опита да стъпва в крак с нея и двамата се засмяха.

— Нека седнем! — предложи Елизабет. — Няма да стане скоро.

Те седнаха на бял каменен блок, полускрит в цъфналите жасминови храсти, и Питър веднага я притегли към себе си за целувка. Елизабет кръстоса ръце зад врата му, отвърна жадно на целувката, молейки се на времето да спре. Мекият нощен въздух галеше голите ѝ рамене. Бляскавата ѝ рокля бе толкова тясна, че тя искаше да я разкъса и захвърли, за да може да лежи гола в ръцете му.

— Знаеш ли какво искам? — запита тя след време. — Искам да се върнем пеша в хотела.

— С тези обувки? С тази рокля?

— Естествено не! Бих могла да си купя удобни обувки. Нали видя бутиците в залата? Мисля, че там имат всичко. Надявам се, че все още са отворени.

Елизабет стана и се протегна. С изпънатите си бели ръце тя приличаше на жрица, молеща се на пълната луна. Питър никога нямаше да забрави тази гледка.

Купиха червен спортен анцуг и удобни тенис обувки. Елизабет се преоблече в гардероба на малкия бутик, докато Питър плащаше. Сметката бе на името на „Джонсън“. Това ѝ напомни за злополучния подпис.

Защо Питър не питаше повече за това? Нима бяха капитулирали пред твърдоглавието ѝ? Мистър Джонсън ли бе наредил на Питър да се връща, или Питър го бе решил сам? Макар че това всъщност вече нямаше значение.

Питър бе свил в книжен плик под мишницата си роклята на Елизабет и сатенените ѝ обувки и двамата поеха мълчаливо ръка за ръка. На острова имаше само един асфалтиран път, пресичащ го от север на юг близо до хълма. По същия път бяха дошли с таксито. Ярката луна осветяваше пейзажа наоколо им. Светлите ѝ лъчи падаха върху високите тръстики в полето и непроходимия гъсталак. В необичайната тишина на нощта не се осмеляваха да проговорят.

— Дръж ме! — помоли Елизабет и Питър положи силната си ръка на тесните ѝ рамене.

От хрусталаците наредко долитаха остри животински крясъци. Елизабет се притисна още по-плътно до него. Беше възбуждащо странно и необичайно хубаво наоколо.

Отначало се виждаше далечният бряг, после пътят зави и гледката се скри.

Елизабет постоянно намираше причини да спират. Не ѝ се искаше никога да достигнат целта си. Пътят се простираше безкраен пред тях — но за нея не беше достатъчно безкраен.

Напуснаха обработваемите поля и дивата тропическа гора. Отляво и отдясно се простираха обезлесени пасища, на които почиваха мирно кози и крави. Малка дървена хижа изплува от тъмнината. Те се

отправиха към нея, без да продумат. Копнееха за място, където да могат да се отдадат един на друг. Влязоха в хижата и се любиха на леглото от мека слама, разпръсната на пода. Диво, страстно и с желание като никога преди.

Това вече бе последният и най-хубав път, когато бяха заедно. В свежия утринен въздух се дочуваха трелите на първите птици. Преди да напуснат хижата, потънаха в една последна, особено нежна целувка. Това трябваше да бъде прощалната им целувка.

В „Мулет Бей Ризорт“ не се виждаше жива душа. Уморената служителка на рецепцията седеше зад бюрото. Гостите почиваха в стаите си. Двамата се промъкнаха в апартамента на Елизабет като тийнейджъри, прекарали заедно една забранена нощ.

— Кога тръгваш? — запита тихо Елизабет.

Току-що се бе изкъпала и се загръщаше в огромна бяла хавлия. Изглеждаше бледа, уморена и безкрайно тъжна.

— След закуска. Връзка със Сейнт Томас има на всеки половин час.

Питър, завит като нея в хавлия, я гледаше спокойно. В момента и двамата си приличаха много. Сближаваше ги неописуемата мъка от раздялата.

Питър поръча закуска и келнерът я сервира на балкона. Но апетитните блюда останаха непокътнати. И двамата пиха само кафе.

Моментът на раздялата настъпи. Питър го искаше и Елизабет не можеше да се противопостави. Искаше да сдържи думата си, не можеше да разбие сърцето на годеницата си! Но какво щеше да стане с нейното сърце?

Питър и Елизабет разменяха последен нежно тъжен поглед, когато на вратата се почука. Преди Елизабет да отговори, вратата се отвори рязко.

— Тери!

Питър гледаше на тъмнокосата красива жена, която влезе с енергична стъпка, като на внезапно появил се дух.

„Тери?“ — повтори Елизабет на себе си. Тери, годеницата му? Тя премести учудения си поглед от жената към Питър.

— Тери... — промърмори Питър още веднъж и се изправи.

— Ах! Знаех си, че ще си глътнеш езика! Но това... — тя хвърли гневен поглед към Елизабет — това вече не го знаех!

С ръце на хълбоците тя очакваше обяснение.

— Тери... как така... защо... откъде идваш? — успя да запита безпомощно Питър.

— От Ню Йорк! От Ню Йорк, където те очакват! Всички — баща ми, адвокатите ни, те очакват подписа ти! Още стотина поканени също чакат да празнуват с нас след една седмица!

— Аз... — Питър се опита да положи ръка върху рамото ѝ, но тя гневно я отхвърли. — Не можем ли да обсъдим всичко на спокойствие в моята стая? — помоли той.

Той се обърна, за да погледне Елизабет, която с преbledняло лице и широко отворени зелени очи наблюдаваше годеницата му.

— В *твоята* стая? — запита Тери насмешливо. — Колко си хитър! Наел си си стая за прикритие! Прекарваш ли нощите си с тази... с тази „персона“? Тя ли е твърдоглавката, която не иска да подписва?

Елизабет скочи с бяло като тебешир лице и се втурна покрай тях в банята, докато Питър се опита да я спре.

— Чакай... — помоли той, — ще ти обясня всичко!

Елизабет заключи, преди той да успее да я стигне.

— На *мен* трябва да обясниш всичко! — каза Тери с треперещ от ярост глас, и докато Елизабет се опря с несигурни колене на ваната, Питър и Тери напуснаха стаята.

Измина доста време. Елизабет чакаше. Питър не се върна. Тя отключи вратата и погледна към високото огледало над мивката. *Това* ли беше Елизабет Уинтри? Тази бледа жена с тъмни кръгове около трескавите очи? С уморени, тежки крачки прекоси малкия елегантен салон и влезе в спалнята си. Имаше само едно място на света, където можеше да се скрие с мъката си — в леглото!

Тери беше извън себе си от гняв, но в никакъв случай не искаше да скъса с Питър. Сватбата трябваше да се състои! Нямахте да понесе позора да бъде изоставена заради друга жена. Тя стисна зъби, докато

наблюдаваше как Питър се облича. Беше видяла какво ли не, но за пръв път ѝ се случваше някой мъж да предпочете друга пред нея. Ако трябваше да следва чувствата си, щеше да се обърне и да зареже Питър завинаги. О, веднага след сватбата тя щеше да му отмъсти! Но сега трябваше да се престори, че му прощава. Друго разрешение не виждаше.

Тя все пак не успяваше да сдържи ожесточението си, кракът ѝ гневно тупаше по пода.

Питър се изправи облечен пред нея.

— Прощавам ти! — каза студено Тери.

Това беше лъжа. Не му прощаваше. С удоволствие би го унищожила.

Питър би предпочел да не му прощава. Умореният му, разконцентриран поглед не виждаше хубавото ѝ лице насреща. Пред него изплуваше отново и отново Елизабет.

Устата на Тери се движеше. Малките ѝ зъби бляскаха матово. Очите ѝ искряха. Той виждаше всичко това, но не чуваше какво говори тя, думите ѝ не го достигаха. Ушите му бяха запушени.

Питър последва Тери през стаята като робот. Тя започна да събира дрехите му в куфара. После напусна стаята. Питър знаеше какво възнамерява да направи...

На вратата на Елизабет се почука късо и тя се сви още по-дълбоко под завивките си. Без да чака покана, Тери влезе в спалнята ѝ. С триумфиращ поглед каза:

— Загубихте! Всичко свърши! След няколко минути напускаме острова!

Гледаше студено към нещастната купчинка под завивката. Думите ѝ се забиваха като малки отровни стрели в сърцето на Елизабет. Тя затвори очи и се помоли всичко да е само сън.

— Не ми разигравайте комедии! Сами сме! Не можете да ме измамите. Бъдете честна, искайте да го хванете на въдицата, защото има всичко, за което момиче като вас може само да мечтае: пари, външност, успех! За нещастие е и добродушен и не може да отблъсне рафинирана лъжкиня като вас! Но играта свърши! Ето — тя измъкна

чековата книжка от джоба на самото си. — Той ви изпраща нещо за утешение, чек за две хиляди. Стига ли?

Наведена над ноцната масичка на Елизабет, тя бързо попълни чека, подписа го и го захвърли на леглото.

— Дявол да ви вземе! Трябва да сте била доста добра! — продължи Тери злорадо. — Това ли е цената за една нощ?

Елизабет не отговори. Не можеше да повярва, че Питър би ѝ нанесъл подобно оскърбление.

— Обичам го! — прошепна тя накрая. — Вземете си чека и изчезвайте!

Тери сви презрително рамена.

— Скъсайте го сама! — каза тя — И преди да си отида... има още една подробност. Подпишете това най-последно!

Очите на Елизабет се изпълниха със сълзи. Едва се сдържаше с огромно напрежение на волята. Гордостта ѝ забраняваше да отстъпи пред Тери. С нежелание сграбчи парчето хартия и я подписа. После захвърли декларацията, като че ли я изгаряше. Тери я прибра и я сгъна в джоба си. Без да каже дума повече, тя напусна стаята.

Елизабет дълго гледа към вратата. Можеше да откаже и да причини куп неприятности на „Джонсън“ — но тя обичаше Питър и искаше да му спести това. А неприятностите щяха да паднат върху неговата глава, ако не бе подписала декларацията.

Питър се поколеба, когато под ръка с Тери премина покрай апартамента на Елизабет. Ами ако сега... Но се остави да бъде отведен от Тери. „Свърши се — мислеше Питър — най-хубавият блян в живота ми се пръсна като сапунен мехур!“

Няколко минути по-късно вече бяха на малкото пристанище. Фериботът потегли веднага. Тери се облегна на релинга, наблюдавайки водата и отдалечаващия се остров. Беше приказно красива гледка. И колкото по-отдалечени от Сейнт Джон бяха, толкова повече се очертаваше красотата му. Белите плажове обхващаха крайбрежието, а като светъл смарагдов обков над него се издигаше лабиринтът на тъмнозелената тропическа растителност и стърчащите високо кралски палми.

— Красиво и кичозно като пощенска картичка — промърмори Тери. — Винаги съм си мислила, че фотографите шарлатанстват, когато правят подобни снимки.

Питър стоеше до нея, но не я чуваше. В мислите си той изживяваше още веднъж прекрасната изминала нощ. Виждаше Елизабет пред себе си, във възбуждащата вечерна рокля, в спортния костюм, виждаше всеотдайното ѝ тяло. При мисълта за страстта и завладяващата им любовна игра той усети как в гърлото му заседна була.

— Летим обратно с „Пан Ам“. Твоят самолет ще докара в Ню Йорк друг пилот! Ще трябва да се прехвърлим в Маями, няма друг начин! — обясняваше Тери.

Питър я гледаше, но не я виждаше.

„Е, ще дойде бързо на себе си — мислеше Тери. — По време на полета ще пийне нещо, а като слезем в Ню Йорк, вече ще е забравил тази персона!“

Фериботът акостира и Тери махна на едно от такситата. Трябваше да се действа бързо. Тя не беше съвсем сигурна колко ще продължи безволието на Питър. Ами ако се възпротиви в последния момент?

Подаде на шофьора двадесетдоларова банкнота и го подкани да побърза. Колата като че ли прелиташе през острова.

До Шарлот Амали, главния град на острова, достигнаха за броени минути. Започнаха да се мяркат игрища за голф, градини с цъфтящи храсти хибискус и олеандър и все по-често сгради на хотели. Над всичко се бе изпънало тъмносиньото безоблачно небе. „Ветеране Драйв“, хотелът до пристанището, където Питър се бе запознал с Елизабет, изплува и премина покрай тях. Малко след това таксито спря пред сградата на летището.

Питър би желал всичко станало да е само една авантюра. Летаргията му бе отминала, сега усещаше нещо като махмурлук.

Тери се огледа нервно. Зад гишето на една от компаниите седеше младо момиче и си вееше с едно списание. Тери пристъпи към нея и хвърли билетите на плота.

— Имаме само ръчен багаж! — обясни тя.

Момичето погледна билетите и се усмихна любезно:

— Няма защо да бързате, мадам, до полета има още три часа! Защо не изчакате в ресторанта ни? Оттам има превъзходна гледка към морето!

— Три часа?

Тери погледна изумено към момичето. Искаше да отлети възможно най-бързо.

— Няма ли по-ранен полет?

— „Истърн Еърлайнс“ току-що направиха последно повикване, мадам. Ако имате късмет... Но трябва да побързате!

— Съобщете, че има още двама пасажери! — настоя бързо Тери. — Цената няма значение!

Момичето вдигна телефона, после махна на Тери и Питър да я последват. Почти бегом те пресякоха салона и бариерата.

Услужливи ръце се протегнаха насреща им и те се промъкнаха през затварящата се вече врата на самолета. Тери си позволи дълбока въздишка — беше успяла!

Трябваше да се прехвърлят три пъти. Когато късно вечерта стигнаха летище „Кенеди“ в Ню Йорк, Питър бе мъртво пиян. Бе удавил мъката си с безброй чаши уиски.

Тери го примъкна до едно такси и назова адреса на баща си. Двамата го довякоха до една от стаите за гости, където той падна на леглото и моментално заспа.

— Ето! — Тери измъкна подписаната декларация от джоба на сакото си. — Следващия път, когато имаш труден проблем за разрешаване, по-добре изпращай направо дъщеря си, татко!

Елизабет стигна в Ню Йорк значително по-рано. Самолетът ѝ — същата машина, за която бяха билетите на Тери — се приземи в ранния следобед. Шофьорът на баща ѝ я очакваше, за да я отведе у дома.

Елизабет седеше, все още с тъмните очила на лицето си, на задната седалка и не чувстваше нищо около себе си. В далечината се показаха познатите силуети на Манхатън, но тя не повдигна поглед.

Пред очите ѝ се носеше друга гледка, друга — и винаги една и съща!

Тя гледаше към вратата, зад която изчезна Тери, и чакаше. Чакаше да се случи нещо!

Не би могъл да си отиде, без да се сбогува, това беше невъзможно! Една последна дума, един последен поглед сигурно бе запазил за нея! Тя чакаше. Но нищо не се случи! Измина половин час. Тя гледаше през сълзи към вратата. После извъня телефонът. Помисли си, че още веднъж ще чуе гласа му. Но беше баща ѝ.

— Скъпа, какво за бога става с теб? Да не си си загубила гласа?

— Загубих *всичко*, татко!

Баща ѝ бе разбрал веднага.

— Опаковай си багажа и се връщай веднага, бейби! Можеш ли да го направиш, или да изпратя да те вземат!

— Ще го направя, татко!

И после сълзите ѝ текнаха безспир, защото бе разбрала: той замина, замина и няма да се върне! Без раздяла!

Не знаеше как ще стигне до Сейнт Томас и самолета. Някак си бе успяла да се придвижи, да лети, да се прехвърля, и да пристигне.

Спомняше си смътно, че с чека на Тери бе платила сметката си в хотела.

Тя влезе в елегантното жилище на баща си над Централ Парк. Щеше да остане тук за известно време. Отпусна се на коженото канапе и го загледа.

— Искаш ли да поговорим, или сега не ти е до това, дете?

— В момента не, татко! Нека минат няколко дни.

— Трябва ли — както ти обещах — да му извия врата?

Той видя опит за усмивка на измъченото ѝ лице. Ако мъжът в момента бе пред него, със сигурност би изпълнил закана си. Не можеше да гледа как Елизабет страда. Кой беше човекът, причинил ѝ толкова болка?

— Обичам го! — каза тихо Елизабет. — Затова всичко е толкова трудно.

— Да го потърся ли? Ще го намеря! Питър Фостър, бъдещият зет на конкурента ни, едва ли е трудно да бъде открит!

— Знаем, татко, но е безсмислено! Той ще се жени за дъщерята на мистър Джонсън. И няма да я изостави пред сватбата им.

— А какво ще стане с теб?

— Той не може да се отдели от нея!

— Не може да се отдели! А мислил ли е за последниците, когато те е ухаждал?

— Татко, всичко просто свърши! И не можем да направим нищо срещу него! Аз съм достатъчно нещастна, така че, моля те, не ме упреквай повече. Остана ми само любовта към него! — тя целуна баща си и се оттегли в стаята си.

Два дни по-късно все още не бе напускала апартамента. И отново стоеше срещу баща си — бледа, негримирана и тъжна.

— Не мога да понасям повече това! — заяви Робърт Уинтри. — Нещо трябва да се направи. Ще измисля нещо!

Елизабет се опита да се направи на заинтересувана.

— Като имаш проблеми, не значи, че трябва да се погребваш! — започна баща ѝ. — И най-доброто лекарство срещу любовната мъка, е, разбира се, работата, помага естествено и времето!

— Знам татко, но времето следва собствения си ход!

— Права си, дете. Значи остава само работата!

— И какво предлагаш?

— Забрави ли първоначалния си план, бейби? Някога искаше да работиш на един от нашите кораби като мениджър. Е?

— Не знам. Толкова съм скапана, татко! За това е необходима енергия, по-добре да се откажа.

— Е, нека започнем постепенно. Имам предвид една служба в компанията. Ще порботиш известно време, ще се поогледаш, ще бъдеш между хора, а вечер старият ти баща ще се радва да те види. Е, съгласна ли си?

Тя мисли цялата нощ. На сутринта прие предложението.

Елизабет започна в огромната сграда на 31-ва улица, на ъгъла на Медисън Авеню, като помощник в отдел „Кадри“. Едва ли някой знаеше, че е дъщеря на собственика и тя беше доволна от това. Офисът на баща ѝ бе на 43-ия етаж. Тя го посещаваше един път дневно, а вечер бе почти напълно изтощена от непривичната дейност. Но тя издържа и Робърт Уинтри беше много горд с нея. Елизабет бавно възвръщаше присъщата си жизненост, но не забравяше Питър Фостър денем и нощем. Нощите бяха най-тежки! Тялото ѝ крещеше за него и от несбъднат копнеж тя често плачеше в съня си.

В продължение на две седмици след пристигането си тя не разгърна нито един вестник и не включи телевизора нито веднъж. С ускорена стъпка минаваше покрай будките с вестници. В един от тези дни трябваше да се състои сватбата на Тери Джонсън и Питър Фостър.

Самуел Джонсън беше богат и известен и вестниците сигурно щяха да отпечатат снимки от събитието. Елизабет не искаше да види ни една от тях. Не искаше и да види репортажа по телевизията. Искаше да запази Питър в спомените си такъв, какъвто го познаваше. А не до тази Тери Джонсън!

IX

Предсказанието на Тери не се сбъдна. И в Ню Йорк Питър не забравяше Елизабет нито за минута. Разследването на катастрофата с кораба мина без никакви неприятности за Самуел Джонсън. Той сияеше от радост и връчи на Тери и Питър един особено щедър чек за предстоящата сватба.

— Ще ви потрябва, деца мои! — каза той.

Тримата вечеряха в късните часове на нощта. До сватбата бяха останали само три дни. Питър мълчаливо ровичкаше из чинията си, а после внезапно я отблъсна напред.

— Няма да ни потрябва! Сватба няма да има!

И да бе настъпил изведнъж свършекът на света, едва ли би впечатлил повече Тери и баща ѝ. Тери чувстваше, че всеки момент ще изпадне в безсъзнание, а Самуел усети признаците на сърдечен инфаркт. Все пак успяха да се съвземат.

— Какво каза? — запитаха те едновременно.

— Казах, че сватба няма да има! Правете с мен каквото искате, няма да променя решението си. Тери знае защо.

— Тази персона, тази руса пачавра!

Тери скочи от стола си нахвърляйки се върху него с вик.

— Каква персона? — Самуел Джонсън се опита да задържи дъщеря си и да я върне обратно на стола. Не разбираше какво става.

— Мис МакКръти, татко! — изкрещя, истерично Тери и се откъсна рязко от ръцете на баща си. — Тази упорита коза, която не искаше да подписва! На остров Сейнт Джон той и тя... те спяха заедно. И сега... сега... — тя спря и се разтърси в ридания.

— Успокой се, детето ми! И седни на стола!

Самуел Джонсън успя да я придърпа обратно. Питър не бе продумал повече, но се чувстваше ужасно облекчен. Каза го, най-после се престраши. Сватба няма да има!

Не би могъл да забрави Елизабет и за миг отгук насетне. Обичаше я. С всеки ден прекаран с Тери, ставаше все по-сигурен в

това. Щеше да е пълна глупост да се ожени за Тери, щом не я обича вече. През изминалата нощ бе взел решение. Откакто се бяха върнали, Тери бе станала учудващо общителна. Искаше да го измъкне от хладната безучастност, обзела го след напускането на Сейнт Джон. Но не ѝ се бе удало — всяка нощ беше пълна катастрофа за двамата. С възбуждащо прозрачна черна нощница Тери се вмъкваше в леглото му и започваше да го гали. Тялото му обаче се вцепеняваше от допира ѝ. Тя го възсядаше, вмъкваше ръце между бедрата му и започваше да го масажира... Нищо не помагаше. Последната нощ бе преминала в пълно смущение. Тери изпадна в истеричен гняв, обвинявайки го в студен егоизъм.

— Мислиш само за собственото си удоволствие! Но когато Питър Фостър иска, аз трябва да съм на разположение! — бе извикала тя през сълзи: — Ако бях някоя руса повлекана като тази на Сейнт Джон, тогава...

Целият ден след това не си говореха. А сега се беше освободил най-после!

— Ще обясниш навън в колата!

Самуел Джонсън се изправи, Тери и Питър също се надигнаха. Изнизаха се мълчаливо един след друг към гардероба. В колата Питър каза:

— Съжалявам, Тери, наистина съжалявам! Опитах да забравя тази жена, но не успях, повярвай ми! Обичам я. За теб наистина е мъчително да го чуеш, но да се оженим, ще бъде голяма грешка. Не те обичам вече, това е истината!

Тери не продума. Самуел Джонсън също не му проговори повече, след като бе изръмжал:

— Утре си вземаш документите от отдел „Кадри“. И не искам повече да ми се мяркаш пред очите!

Питър бе слязъл от колата, сияещ от облекчение. Беше без работа, без жилище, сватбата му бе отменена, но едва ли би могъл да бъде по-щастлив!

Той прекара безсънна нощ в един малък хотел. На сутринта потърси магазин на „Мейси“. На Сейнт Томас Франк Гилянхаус му бе съобщил, че Елизабет е продавачка в този прочут магазин за обувки.

Питър нахлу в отдела за обувки и се огледа наоколо си. Между щандовете с обувки беше празно. Две от продавачките си размениха

клюки до касата. Те захихикаха, като го видяха.

— Побъркан тип? — прошепна едната и скри лице, кискайки се в шепите си.

Питър нямаше как да не я чуе.

— Един въпрос! — каза той усмихнато и погледна продавачките една след друга. — Мис МакКръти не е ли на работа днес?

— Мис МакКръти? — запитаха те едновременно. После се спогледаха и поклатиха глави.

— Тук не работи никаква мис МакКръти! — отговори едната, очевидно по-възрастната.

— Но моля ви, съвсем сигурен съм, че работи тук. Може би я познавате само по малкото ѝ име — Елизабет?

— Нямаме Елизабет! — продавачката отново поклати глава.

— От колко време работите на този щанд? — запита Питър все още усмихнат, но вътрешно вече започваше да се безпокои.

— От пет години, сър! И за това време тук никаква Елизабет МакКръти не е продала и чифт обувки тук! Момиче с такова име не е работило за нас. Можете да ми вярвате, аз не забравям имена. Още повече име на колежка! Изглежда някой ви е заблудил!

Лицето на Питър се сви. На продавачката ѝ дожаля за него.

— Опитайте и на другите щандове или по-добре направо в „Личен състав“. Може би просто сте объркал щанда! — опита се да го ободри тя.

Питър поклати глава и напусна смазан отдела. Повика асансьора и попита момчето за „Личен състав“.

— Петият етаж, сър!

— Добре, тогава петия етаж, моля!

Асансьорът спря, Питър излезе, огледа се, последва указанията на една табелка, зави и спря пред врата с изписани златни букви „Личен състав“. Отначало не му повярваха, после му обясниха, че не е разрешено да се съобщават имена на служители на външни лица. Накрая успя да ги убеди и включиха компютъра — нищо! Никаква Елизабет МакКръти нямаше — и то от десет години!

Питър напусна замаян магазина. Затича се панически към Медисън Авеню и ъгъла на 42-ра улица, обзет от внезапен ужас — бе разбрал какво означават данните от компютъра на „Мейси“. Не

обръщаше внимание на блъснатите от него минувачи. Никога, никога вече можеше да не открие Елизабет МакКръти!

Тогава му дойде на ум за телефонния указател. Трябваша му два часа, за да прелисти указателите на Манхатън, Бронкс, Бруклин, Стейтън Айълндс и Куинс — петте района на Ню Йорк. Откри тридесет МакКръти — две с малкото име Елизабет. Набра веднага и двата номера, но не получи отговор. Беше два часа — време за обяд в Ню Йорк. Може би Елизабет не бе вкъщи, може би и двете Елизабет не бяха вкъщи, може би работеха по цял ден! Той се хвана за главата и простена...

Същия предобед Тери напусна Ню Йорк. Искаше да прекара два месеца в Европа и да се скрие там. Прехвърли на баща си неблагоприятната задача да отмени поканите за сватбата на Тери Джонсън и Питър Фостър. Той го уреди с мрачна физиономия и се затвори в офиса си, недостъпен за никого.

Когато секретарката съобщи за Питър, той изръмжа:

— Да чака!

После внезапно излетя от стола си, въпреки немалкото си килограми, дръпна вратата на приемната и изкрещя на Питър:

— Какво, по дяволите, искаш още?

— Самуел, не се ядосвайте! — започна Питър определено плахо. — Имам само един последен въпрос. Какво ще стане със самолета? Той все още е на Сейнт Томас!

— Самолетът? — Самуел Джонсън пое дълбоко въздух. — Самолета можеш да си го закачиш на шапката. Задръж го! Напомня ми за проклетата отложена сватба! Документите му така и така са на твое име.

Питър благодари с вдигната ръка и се отправи към изхода.

— И си вдигни нещата от апартамента на Тери! — викна Джонсън след него. — Ключът изпрати в офиса ми!

Питър погледна часовника си. Все още нямаше пет. Франк Гилянхаус трябваше да е в стаята си. Сигурно вече бе разбрал за уволнението на Питър, а може би и за причините, но Франк винаги го бе харесвал и сега Питър се надяваше, че няма да му откаже една малка среща. Мениджърът го прие.

— Сигурно сте чул...? — запита Питър.

— Да, чух. Съжалявам, Питър. Тук всички ви харесваха.

— Благодаря, мистър Гилинхаус!

— Мога ли да направя нещо за вас, Питър? — той премига с очи.

— Не, благодаря, много мило от ваша страна. Макар че... Има една съвсем дребна подробност. Знам, че „Джонсън“ пази с години списъците на пасажерите си. Бихте ли могъл, мистър Гилинхаус, да ми съобщите адреса на мис МакКръти? Ще ви струва едно натискане на копчето, нищо повече!

— Готово!

Франк Гилинхаус предаде молбата на Питър на секретарката си. Две минути по-късно телефонът му иззвъня.

— Да. А, така ли. Добре... Благодаря! — Франк затвори.

— Успяхме ли?

— Не, за съжаление не! Младата дама не е оставила адреса си. Отива й! Не можем да принуждаваме пасажерите си да го правят, нали?

— Въпреки това ви благодаря, мистър Гилинхаус, и ви желая всичко добро!

— Всичко добро и на теб, Питър, и късмет!

Късмет щеше да му е необходим. Той напусна сградата на компанията „Джонсън“ и спря пред първата телефонна кабина.

И двете Елизабет МакКръти отвърнаха със старчески, треперещи гласове на обаждането му.

— Извинете, сбъркал съм! — измърмори Питър.

После се загледа замислено в течащото покрай него трескаво движение — профучаващите коли, бързащите хора и сновящите навсякъде гълъби, които се провираха на косъм между хиляди гуми и крака.

Питър бе щастлив човек, защото бе решил да се отдаде на любовта си към една жена. Целият му проблем бе да я намери! Нямаше смисъл да ходи в полиция — Ню Йорк не бе Европа. Нямаше служба по жилищна регистрация. Започваше дори да се съмнява, че Елизабет бе дала истинското си име за пътуването. Още повече се съмняваше, че работи като продавачка. Спомни си за вечерта в казиното. Роклята и бижутата, които носеше, не бяха от евтините. Би ли могла да си ги позволи една продавачка?

Същата вечер той отседна при един от приятелите си. Беше безработен и трябваше да пести парите си. Разказа му в какво положение бе изпаднал. Приятелят му се усмихна, когато чу за самолета.

— Продай го! — посъветва го Стивън. — А с пари за ново жилище ще помогна и аз. Какво ще правиш с мебелите си? Тук е твърде тясно за тях, нов апартамент в Ню Йорк няма да намериш скоро, а и ще ти струва няколко хилядарки.

— Пет хиляди!

— Пет хиляди?

— Пет хиляди беше месечният наем за апартамента, в който живеехме с Тери, над Сентрал Парк.

— Е, това е било доста изгодно предложение! — пошегува се Стивън.

Питър продаде безбожно скъпите мебели, които Тери бе открила, а той бе платил. После постави ключа на апартамента в плик и го изпрати на Самуел Джонсън.

На следващия ден излезе да си търси работа — и разбира се, Елизабет.

Тери Джонсън седеше с приятели в един ресторант на Шанз Елизе. Беше пропътувала повече от месец из Европа и накрая се бе спряла в Париж. Тук ѝ хареса най-много.

„Странноприемница Гамел“ принадлежеше на един млад американец, добре известен сред сънародниците си и немалко други младежи в Париж. Джим Гамелин, собственикът, бе учил в училище по хотелиерство във Франция и после бе отворил този ресторант. Умееше да съчетава по неподражаем начин френската и американската кухня. Джим бе трудолюбив, привлекателен мъж със сиви очи и кафяви къдрици, и понякога напомняше Питър. Когато Тери се появяваше в ресторанта, той я обслужваше лично. Очевидно я харесваше.

Вътрешно Тери бе благодарна на Питър за развалянето на годежа. Естествено никога не би го признала, особено пред баща си, който я третираше като тежко болна и изпращаше щедри суми в Париж. Животът в Париж бе вълшебен и тя се наслаждаваше на всяка минута. Едва ли щеше да е така, ако се бе омъжила за Питър.

— Ще се върнеш ли по-късно? — прошепна тихо Джим.

Тери се надяваше никой да не е чул. От няколко дни той ѝ задаваше все същия въпрос. Днес тя най-после кимна незабележимо и му хвърли кокетен поглед, който трябваше да демонстрира съгласието ѝ. Защо не? Беше привлекателен и тя го харесваше. Струваше си да прекара няколко нощи с него.

— В дванадесет — прошепна Джим още по-тихо в ухото ѝ. — Цялата нощ ще е пред нас!

След вечеря Тери и приятелите ѝ напуснаха ресторанта, за да отидат на кино. Всички се бяха побъркали по някакъв филм, разказващ за последния китайски император. Тя се остави да я водят със себе си и когато филмът свърши, вече бе единадесет часа.

— Днес смятам да си легна рано! — излъга Тери. — Продължавайте без мен!

Не обърна внимание на протестите им, поръча си такси и се отпрати към „Гамел“.

Джим я чакаше пред ресторанта в сребристо „Ферари“.

— Какво мислиш за едно питие на Монмартр — или да отидем направо в апартамента ми, скъпа?

Тери прие прямотата му — нахална и възбуждаща в същото време. За секунда си спомни Питър — той винаги се бе държал като джентълмен; до грубото скъсване, разбира се!

— Имаш ли шампанско у вас? — запита тя. — Тогава можем да си спестим Монмартр.

Тери се съгласяваше да легне с него без никакви уговорки и любовни истории. Няколко нощи, един малък флирт — и двамата не желяеха нищо повече.

— Харесвам жени като теб! — Джим се ухили. — Прями, достъпни, и боже мой, съвсем не сантиментални!

Той положи ръка на бедрото ѝ и се опита да отметне полата ѝ.

— По-добре се съсредоточи в движението! — помоли Тери. — И без това сега няма да стане.

В жилището му, старомодна къща до Болонския лес, той я поведе направо към спалнята: стая с бели мебели и оцветени в оранж стени.

— Жадна съм! — оплака се Тери, когато той я притегли към леглото. — Обеща ми шампанско!

— Ще си получиш шампанското, но след това! Не бъди толкова нетърпелива!

Той започна с нежностите си и Тери забрави за шампанското. Любиха се, без Тери да се възбуди особено. Неволно сравни Джим с Питър, но бързо отхвърли мислите за нежния си ексгоденик и запита Джим за любовните му авантюри.

Тери с удоволствие оставяше мъжете да говорят за похожденията си. Изпитваше чувство на триумф при това — другите бяха минало, тя — настояще!

Галейки косата ѝ, Джим започна да разказва за последната си приятелка, американка.

— Беше блондинка, много красива и, преди всичко, много забавна. Няма да я забравя никога! Мисля дори, че имам снимката ѝ, макар че обикновено ги захвърлям! Това създава само усложнения. Може би я познаваш. Дъщеря е на един от корабопритежателите в Ню Йорк. Казва се Елизабет Уинтри. Говори ли ти нещо?

— Не, нищо. Знам, че Уинтри има дъщеря, но не съм я срещала. Ню Йорк не е село!

— Почакай, ще ти покажа снимката — Джим скочи от леглото и измъкна едно чекмедже. Ключове, писма и копчета за ръкавели се изсипаха на пода, докато той ровеше из чекмеджето. — Ето я! — той повдигна фотография с размер на пощенска картичка.

Тери погледна към снимката и хубавите ѝ очи се разшириха.

— Какво става? — запита Джим. — Не ти ли харесва?

— Това ли... това ли е Елизабет Уинтри? — едва изговори Тери. „Това значи е същата Елизабет МакКръти, с която Питър се забавляваше на остров Сейнт Джон!“ — премина през главата ѝ.

Джим се учуди на внезапно променения ѝ поглед, но захвърли небрежно снимката обратно в чекмеджето.

— Страхотна жена! — отбеляза той. — За съжаление изчезна от Париж. Предполагам, че се е върнала в Ню Йорк. Но беше най-добрата в класа ни.

Тери замълча ѝ внезапно се разбърза. Искаше да остане насаме, за да размисли върху случайно наученото и да се обади на баща си. Сбогува се и се отправи към хотела си.

В Ню Йорк беше посред нощ, когато в парижката утрин Тери позвъни на баща си.

— Какво по дяволите... А, ти ли си, скъпа. Какво има?

— Искам да ти разкажа една луда история, татко!

— Три часа през нощта е, Тери, не би ли могла да почакаш?

— Не, няма никакво време, татко! Сигурно си спомняш за момичето, което ни разиграваше толкова време с подписа си, нали? Малкият флирт на Питър! Беше се представила за Елизабет МакКръти. Знаеш ли коя е в действителност?

— Нямам представа, бейби, и не ме интересува!

— Засега не, татко, но само си представи: ЕЛИЗАБЕТ УИНТРИ! Дъщерята на най-големия ни конкурент! Е, ще кажеш ли нещо?

Самуел Джонсън отначало замълча, а след малко попита:

— Сигурна ли си, Тери? Как разбра?

— Чиста случайност, татко! Узнах го снощи и реших, че непременно трябва да ти разкажа! Как мислиш, защо ли е избрала един от нашите кораби за пътуването си? Сигурно ни е шпионирала!

Тери беше съвсем права в предположението си, но баща ѝ го прие равнодушно.

— Не вярвам; сигурно е само въпрос на каприз от нейна страна. И ти не си далеч от подобни прищевки. При това няма и кой знае какво за шпиониране — нали корабът заседна. Повече ме интересува дали Питър го е знаел?

— Какво да е знаел татко?

— Че тя е Елизабет Уинтри, естествено! И ако е така, той сега е при конкурентите ни и разказва надълго и нашироко за тайните на компанията!

— Смяташ, че сега са заедно с Елизабет?

— Разбира се! Не беше ли ни уверявал, че я обича?

— Но може би те вече са се оженили! Този предател! Искам да разбереш това, татко! Непременно го разбери!

— Все още ли мислиш за него? — запита предпазливо Самуел Джонсън.

— Не, съвсем не! — заяви Тери. — Само съм любопитна, това е всичко. Пусни хрътките да душат и като научиш нещо, позвъни ми веднага в Париж. И... приятни сънища, татко!

През целия ден тази история се въртеше из главата на Тери. Тя си спомняше съвсем отчетливо сцената в спалнята: Елизабет, завита презглава с одеялото, безпомощно слуша ругатните ѝ! „О, господи, и

тя също е в нюйоркското висше общество! Колко обидно! Елизабет Уинтри никога няма да ми го прости! Аз на нейно място бих си отмъстила жестоко за това! И какво още й казах, когато й дадох чека?“ — мислеше Тери.

„Две хиляди долара — трябва да си била наистина добра! Това ли е цената на една нощ?“

Тери трудно излизаше от равновесие. Беше твърде уверена в себе си. Но сега се отпусна треперееща на един стол и прокле волнодумството си.

На другата сутрин се обади баща ѝ.

— Разказвай, разказвай! — помоли го тя възбудено. — Какво узна?

— Робърт Уинтри наистина има дъщеря — русокоса, на име Елизабет, приблизително на твоята възраст и все още неомъжена, детето ми! Прекарала е около две години в Европа и е учила в училище по хотелиерство там.

— Тогава наистина е тя. Всичко съвпада. Защо е разиграла тази комедия?

— Нямам представа! Слушай какво още узнах!

— Не се ли е оженила за Питър, татко? Това ме интересува най-много!

— Не, не е нито сгодена, нито омъжена. Няма дори и приятел. Детективът, който работи за мен, си разбира от занаята. Описах му Питър Фостър съвсем точно, но не го е виждал нито веднъж с нея. Живее заедно с баща си — някъде близо до нас в Манхатън. Работи в компанията, рядко излиза — само с баща си в един и същ ресторант — и изглежда не се интересува от мъже!

— Но, татко, тук нещо не е наред! Та нали Питър ме заряза заради нея! Той наистина я обичаше, а изглежда и тя него! Защо не са заедно?

— Нямам намерение да го разпитвам! Жилището ви е празно. Той прибра вещите си и ми изпрати ключа.

— Но къде, по дяволите, може да е сега? Не би ли могъл да разбереш? Наистина не се интересувам вече от него, татко, но съм ужасно любопитна!

— Ще опитам, Тери! Но сигурно ще отнеме известно време. Уинтри са достатъчно известни и за детектива беше лесно. Но Питър

би могъл отдавна да напусне Ню Йорк! Той трябва да си намери работа, не забравяй! А за една добра работа можеш да обиколиш цяла Америка! Нищо чудно да е заминал и в чужбина!

— Не е спешно, татко, но все пак бих искала да узная какво става с него. И друго — какво стана със самолета?

— Оставих го на Питър като един вид обезщетение. Ако се оплаче от мен — аз го уволних ден за ден, а това не е много законно — ще ми струва значително повече.

— Дали го е върнал в Ню Йорк? Ако си спомняш, бяхме го оставили в Сейнт Томас.

— За това ще има грижа детективът, а също и за адреса на Питър!

Х

Шест седмици изминаха, а Питър все още не си бе намерил нова работа. Започваше да се безпокои — банковата му сметка отъня значително, но не се отчайваше. Щеше да се отчае, ако не му се удадеше да открие скоро Елизабет. В Ню Йорк живееха осем милиона души — щеше да е трудно да я открие и под истинското ѝ име, а какво остава ако е фалшиво! Не беше обикалял никога през живота си толкова много места. Оглеждаше се по улиците за нея като побъркан! Вглеждаше се във всяко лице, което срещаше. Напускаше дома си сутрин в седем, връщаше се вечер в десет. Нощем пишеше молби за работа, които сутрин пускаше в пощенската кутия. През уикендите кръстосваше Централ Парк, мотаеше се из Рокфелер Сентър, търсеше я из Гренд Централ Стейшън, Ватъри Парк, следеше фериботите за Стейтън Айлънд и отново и отново — „Мейси“. Знаеше, че само случайността може да му помогне.

Не я откри!

Приятелят му започна да се безпокои за него.

— Трябва да престанеш! — каза един ден Стивън. — Това, което правиш, е смешно! Законът за вероятностите е напълно срещу теб! Имам една идея за теб! Защо не пуснеш обявление във вестниците?

Сивите очи на Питър, съвсем потъмнели от мъка, светнаха.

— Момче, това е страхотна идея! Ще се обадя в „Ню Йорк Таймс“, и то в неделното издание!

— Кое то тежи два килограма и обявите се губят като игла в купа сено, Питър!

Питър не разбираше защо тогава приятелят му е предложил обява във вестника.

— Нямах предвид големите нюйоркски вестници — обясни Стивън, — кой чете двукилограмов вестник страница по страница! Иди в отделните райони ѝ пробвай в регионалните вестници.

Питър се съгласи с него и двамата обмислиха какъв текст да напишат в обявата.

— Смятам, че като се има предвид състоянието ти, трябва да е нещо романтично — предложи Стивън.

Питър го погледна с тъжните си очи.

— Романтиката е за хората, които описват и обезсмислят чувствата, Стивън! При мен става дума за нещо много повече! Ако не открия скоро Елизабет, аз пропадам в нищото, разбираш ли? Не мога да живея без нея! Преследва ме като привидение, като призрак! През нощта я виждам до себе си, разговарям с нея! Побърквам се! Мислиш ли, че човек може да се побърка от любов? Просто да загуби разсъдъка си?

— Питър, не може да продължаваш така! — приятелят му поклати глава. Започваше да се страхува за него. — Трябва да се разсееш! Потърси си по-усилена работа, това ще те отклони от мислите ти!

— Не искам да се отклонявам от мислите за нея!

— Тогава в най-скоро време си готов за психиатър! Само се погледни на какво приличаш!

Питър и сам знаеше как изглежда. Хубавото му лице се бе издължило и пребледняло, имаше тъмни кръгове около очите и не се бе усмихвал цяла вечност.

На следващия ден Питър изпрати до регионалните нюйоркски вестници следната обява с телефонния номер на приятеля си.

„Елизабет, моля те, прости ми!

Питър“

Цяла седмица след това той прослушваше вечер телефонния секретар на Стивън — без никакъв успех. Няколко момичета се обадиха за развлечение и от любопитството, но от Елизабет нямаше и следа.

Беше обиколил междувременно почти всички корабни компании на Източния бряг — освен компанията „Уинтри“, за която знаеше, че е най-силният конкурент на „Джонсън“. Лоялността му на бивш служител не му позволяваше. С последни сили той реши да си опита късмета на Западното крайбрежие. Резервира си полет за Сан Франциско и отлетя.

— Честолюбието ти прави чест, Елизабет, но не можеш да продължаваш така! Ти си млад човек и не трябва да се погребваш жива. По цял ден се блъскаш във фирмата, вечер продължаваш вкъщи. Книги, книги, книги! Искам да спреш!

— Но, татко, искам да разбера как върви компанията! Как бих могла да се ориентирам в дейността ѝ, ако не изуча основно всичко за нея!

Елизабет и баща ѝ разговаряха в просторната всекидневна, от чиито огромни прозорци се виждаше част от Манхатън и едно ъгълче от Сентрал Парк. Тя бе заобиколена от счетоводни и търговски книги. От седмици, след като бе изучила всевъзможни дейности в компанията, тя продължаваше ревностно да работи и вечер. Интересуваха я най-заплетените случаи.

— Да, да научиш! — отвърна баща ѝ. Той се разхождаше неспокойно пред нея. — Млада жена като теб вечер не би трябвало да има никакво свободно време! Господи, детето ми, ти си хубава, умна, чаровна! Мъжете трябва да се тълпят около теб! Излизай, кани приятелите си тук, ходи на кино, на театър, на концерти! В най-интересния, в най-вълнуващия град на света! И ти живееш в него. Милиони хора по света биха се борили, за да са на твое място. А какво правиш ти? Седиш си вкъщи и четеш! Същото можеш да правиш и на Северния полюс.

— Татко — каза Елизабет примирително — все пак не живеем на Северния полюс, а и аз се нуждая от време. Все някога ще ми премине...

— Кога ще ти премине? Кога?

— Не знам, татко! Едва-два месеца...

— Два месеца са достатъчно!

— Татко, моля те, не съди прибързано. С чувствата човек не може да си играе и да ги пали и гаси тъй лесно! Ще е необходимо време, докато угаснат, а и ти сигурно не искаш да те лъжа! Трябва ли да ти разигравам комедии, да се правя на щастливата щерка, когато съм дълбоко нещастна?

— Естествено не, Лиз! Извини ме.

Робърт Уинтри седна до нея и тя положи глава на рамото му.

— Не знам какво да правя — каза тихо. — Просто не мога да го забравя.

— Виждаш ли, точно това имах предвид. Направо ме убиваш със страданието си. Седя безпомощно до теб и се чувствам абсолютно безполезен!

— Напротив, татко, полезен си ми и то много. Ти си голямото ми утешение!

— Голямото ти утешение ще предложи по един коняк!

Елизабет отмести книгите встрани и се изправи.

— И то двоен! — добави баща ѝ, протягайки ръка към документите.

Тя му ги подаде с усмивка и си взе чаша шери.

— Виждаш ли, татко, познавам те отлично — започна Елизабет и отново седна до него. — Когато започнеш да се тревожиш за състоянието ми, подозирам, че замисляш покушение срещу мен. И този път ли е така?

Баща ѝ гаврътна коняка си и положи ръка на рамото ѝ.

— Имаш право, бейби! Нещо лично и служебно в същото време. И ми е много трудно да ти го предложи!

Елизабет го загледа заинтересувана над ръба на чашата си.

— Лично и служебно?

— Не забравяй, то е само предложение, не си задължена да го приемеш!

— Татко, не ми играй по нервите.

— Така... — Робърт залюля останалия в чашата коняк. — Компанията подготвя баснословни сделки. Разширяваме се, става ни тясно в съществуващите рамки. Пътуванията с кораби стават все популярни и централата ни в Ню Йорк не може да контролира ефикасно целия бизнес. Затова реших да купя сграда в Маями и да отворя там филиал на компанията.

— Татко, много се радвам, че бизнесът се разраства, но каква роля си предвидил за мен?

— Виждам как се интересуваши от всичко и предчувствам, че един ден ще станеш първокласен ръководител, две думи: искам ти, обигран мениджър, да поемеш клонът там и да ме облекчиш малко. Ще видиш, няма да мине много време, и клонът в Маями ще съперничи на този в Ню Йорк — той затвори очи за миг. — Вече виждам огромния

надпис над два небостъргача: „Корабна компания «Уинтри» — Ню Йорк — Мями“!

Елизабет се засмя.

— Ти и твоята компания, татко! Не ти ли стига досегашният успех? Кажи ми честно, че искаш да ме изпратиш да работя. Само за това си го измислил — да ме откъснеш от грижите ми!

— Да се отърва от теб...?! — той я притисна късо и силно към себе си.

Тя разбра, че му е дяволски трудно да се лиши от нея.

— Наистина, детето ми, как ти дойде на ум тази идея?

— Добре, ще трябва да помисля за това!

— Обмисли го! В края на краищата, до Маями са само два часа полет!

— Но ако се съглася за Маями, ще има нужда от подготвен човек за мениджър. Аз съм начинаеща и без твоята подкрепа съм загубена!

Елизабет наистина познаваше добре баща си. Сигурно отдавна бе подготвил всичко.

— Да, това наистина е сериозен проблем. Може би най-сериозният от всички. Екипът ми тук в Ню Йорк е съвършен; всички работят отлично заедно и не мога да се лиша от нито един от тях. Мисля си за някой нов мениджър, някой, който има достатъчно опит в бранша, и който ще запретне ръкави и развие новия филиал в най-кратко време!

— И къде ще намериш такъв златен къс, татко?

— В „Ню Йорк Таймс“! Ще видиш как ще се стекат молби от цял свят. Следващата неделя ще изпратя обявата във вестника, разбира се, ако ти се съгласиш!

— Лека-полека ме караш да приема, татко! А за сградата? Опипа ли вече почвата в Маями?

— Това изобщо не е проблем, двама посредница вече работят по него. Когато открият нещо по вкуса ми, ще ме известят. Разбира се, аз ще отлетя лично до Маями — искам да се убедя на място в качествата ѝ. И ще се радвам, ако дойдеш с мен.

— Татко! Нали обеща да почакаш до утре! А сега говориш, като че ли всичко вече е решено! — Елизабет събра разпръснатите по пода книги и с купчина папки под мишница пожела на баща си: — Лека нощ, татко! До утре!

Естествено, на другата сутрин тя се съгласи. Ново обкръжение, нови задачи. Да, това наистина щеше да я отклони от тъжни мисли, тук баща ѝ беше прав, но не и от Питър! Тя го обичаше и нито новият град, нито новата работа можеха да я накарат да го забрави. Щеше да го обича винаги! Понякога го сънуваше. Дали все още прекарваха медения месец със съпругата си? Тя все още не отваряше списание, а от вестниците следеше само политическите и икономическите хроники.

Но нощите ѝ продължаваха да бъдат тежки. Копнежът по Питър се засилваше непоносимо и без таблетки за сън почти не успяваше да заспи. Но и в тягостната полудрямка я преследваше образът на Питър, неговите целувки и нежности.

— Чете ли обявите днес, Елизабет?

Една седмица след решението на Робърт Уинтри да открие филиала в Маями те седяха на просторната си тераса, от която се откриваше прекрасен изглед към разсталия се пред тях овал на Централ Парк. Робърт постави разгърнатата страница до чашата ѝ.

— Ето тук!

Обявата му се разполагаше на половин страница. Беше му струвала едно малко състояние. Елизабет я изчете основно.

— Квалификацията на подходящия човек трябва да е страхотна, татко. Не поставяш ли твърде много изисквания?

— Те са не само в интерес на фирмата, детето ми, те са и в твой интерес. Искам зад теб да стои супермен! И ако не го открия, ще трябва самият аз — той замълча и потърка замислено брадичката си, — макар че... не, това са глупости. Нека изчакаме няколко дни и да видим кандидатурите.

В понеделник телефонните жици към „Личен състав“ почервеняха, а пощата бе затрупана с писма с молби и документи. В същото време се обадиха и посредниците от Маями, които смятаха, че са открили подходяща сграда. Вечерта Робърт Уинтри успя да убеди дъщеря си, че ще демонстрира най-добре самостоятелността си, като отлети за Маями и сама разгледа зданието.

— Ще трябва да се срещна лично с всеки кандидат тук, детето ми, и това ще ми отнеме най-малко седмица, а междувреме ще

изпуснем може би най-благоприятното предложение от Маями! Така че утре летиш, скъпа!

И тя наистина отлетя. Но когато преди кацането в Маями самолетът описа широка дъга над морето, в главата ѝ отново нахлуха спомените от злополучното увеселително пътешествие.

От самолета тя слезе с дълбоко покрусена душа.

Престоят ѝ в Маями се оказа по-продължителен, отколкото очакваше. Посредниците я разкарваха непрекъснато. Всеки се опитваше да я убеди да купува, но тя не се поддаде на увещанията им и разглеждаше здание след здание. При обиколките на няколко пъти ѝ се случваше да мине през околностите на пристанището, и сълзите всеки път едва не избиваха в очите ѝ. Белите луксозни лайнери пробуждаха у нея болезнени спомени.

Междувременно Робърт Уинтри разпитваше кандидатите за длъжността в Маями с най-големи подробности. Подхождаше към тях с грижливостта на бижутер, избиращ сурови диаманти. Към края на първата седмица се бе спрял на двама мениджъри, но реши да изчака още няколко дни. Може би от чужбина щяха да се появят и други заслужаващи внимание кандидатури.

Но и през следващата седмица подходящият човек не се появи, макар че той реши да удължи срока. Така дойде понеделникът.

На летището в Лос Анжелис Питър чакаше да подготвят самолета му за полет. Четиринадесет дни бе обикалял напразно от Сан Диего до Сан Франциско, търсейки подходяща работа. Постепенно губеше надежда, че ще може да се занимава отново с дейността си от последните пет години. Имаше чувството, че се изтърква физически. Самочувствието му бе паднало ужасно след безрезултатното търсене на работа. С мъка гледеше хората в очите.

В Ню Йорк уморено отключи апартамента на Стивън и се затътри към всекидневната.

Беше безкрайно благодарен на Стивън, неговият истински приятел, който го остави да живее в дома му. С тази мисъл в главата той пристъпи в стаята си и отначало не забеляза оставената на леглото му изрезка от вестник. Питър дръпна завивката, листчето полетя към пода и той инстинктивно посегна към него. Погледна го бегло — беше

обявление за работа. Стивън сигурно го бе изрязал и запазил за него. Корабна компания „Уинтри“ търсеше млад, способен мениджър за откриващия се в Маями клон на фирмата. Предложението беше великолепно, но и изискванията бяха изключително високи. Питър не се обезпокои от тях. Може би тази обява бе благоприятното кимване на съдбата! Въпреки ударите, нанесени на самочувствието му, Питър реши на следния ден да се яви в компанията „Уинтри“.

— Татко! — Елизабет седеше със слушалка в ръка срещу двамата посредници в Маями, които най-накрая ѝ бяха показали най-приемливата сграда. Искаше да осведоми баща си и да поиска разрешение да подпише договора. — Това е сграда с офиси на десет етажа. Знам, че искаше петнадесет, но не попаднах на нищо подходящо. В чудесно състояние е. Да подписвам ли?

— Подписвай, детето ми! Аз, за разлика от теб, все още не съм решил коя от двете кандидатури за мениджър да предпочета. Знаеш ли, в целия си бизнес винаги съм се осланял на своеобразно шесто чувство. И винаги съм познавал. А сега и при двамата мъже шестото ми чувство се колебае.

— Ще продължаваш ли да търсиш?

— Всъщност не, днес е последният ден. Може би ще се появи до вечерта още нещо смислено.

— В напрежение съм, татко. След около два часа ще кацна в Ню Йорк и ще дойда веднага при теб!

— Чудесна идея, Лиз! До скоро!

— До скоро, татко!

XI

Тери Джонсън се завръщаше вкъщи. Два месеца бяха изминали, вълненията около отменената сватба бяха забравени и вече копнееше за Ню Йорк, колкото и добре да се бе забавлявала в Париж.

За Питър Фостър не бе узнала нищо повече. Изглежда беше изчезнал нанякъде. Тери се отказа да продължава търсенето му.

Беше два часа, когато самолетът на Еър Франс се приземи на летище Кенеди. В два и пет на същото летище кацна и машината от Маями.

Тери и Елизабет, пасажерки от двата самолета, налетяха една на друга пред сградата на летището, опитвайки се да спрат едно и също такси. Сърцето на Елизабет подскочи, кръвта изби по бузите на Тери. Направо се чуваха какво мислят, макар и да не размениха и дума!

„Щастлива ли си? — запита вътрешният глас на Елизабет. — Нали спечели, трябва да си щастлива! Той ти принадлежи! Да не бях те срещала никога, сега старите ми рани закървиха отново! Сигурно вече си разбрала коя съм аз. Направо ти личи! Знаеш го и се срамуваш! Не ми беше лесно да изслушам ругатните ти тогава!“

„От всички тези хора в Ню Йорк тъкмо на теб ли трябваше да попадна! — мислеше Тери в същото време. — Толкова ми е неприятно! И ти знаеш, че те познавам — изписано е на лицето ти!“

— Извинете! — промърмори тя и отстъпи спрялото такси на Елизабет.

— Благодаря! — прошепна Елизабет. Беше се изплашила ужасно, че до Тери ще види Питър! Не беше ли логично да е до младата си жена на летището?

Таксито отмина с Елизабет, но и двете жени трудно успяваха да се успокоят. Сърцето на Елизабет тупаше припряно дори когато колата спря пред офиса на баща ѝ. Тя плати на шофьора и побърза да се скрие в огромното фоайе. И четирите асансьора се изкачваха нагоре, но само един от тях спираше на етаж на шефа. Натисна копчето и зачака. Когато една от вратите се отвори, пристъпи вътре.

— Питър? Осем часът е! Ставай веднага и се приготвяй! — Стивън провря глава през полуотворената врата на спалнята на Питър. — Късмет, приятел! В кухнята има прясно кафе. Аз изчезвам.

Питър измърмори нещо неразбираемо. Беше спал съвсем малко и едва отлепи клепачите си.

— Само пет минути още! — помоли той, когато Стивън дръпна завивката му. После се обърна и моментално заспа отново.

Когато се събуди, беше два часа. Той погледна към будилника и не повярва. Два часа! Докато се измие, обръсне и облече, дори да действа светкавично, ще стане почти три! Той се завъртя към стената и се опита да заспи отново. Утре! Утре ще отиде в компанията „Уинтри“ и ще се представи, днес няма да успее. По дяволите! Беше обещал твърдо на Стивън за днес!

Няколко секунди продължи да лежи, после скочи внезапно и трескаво се зае с подготовката за излизането. Елегантният му сив костюм му бе станал твърде голям. В последните два месеца бе отслабнал най-малко с десет килограма! Лицето му бе измършавяло, брадичката му се бе изострила. Сивите му очи изглеждаха особено големи и безпомощни. Правеше впечатление на много по-стар от тридесетте си години.

Документите му бяха вече подготвени в черно кожено куфарче. Пръсна няколко капки от най-скъпия си одеколон на опънатата си кожа и се понесе.

Секретарката на Робърт Уинтри вече мечтаеше за предстоящата си среща за вечерта, когато на вратата се почука.

— Влезте? — извика тя.

Питър пристъпи в приемната на най-големия шеф в компанията.

— Изпратиха ме при вас, защото не съм бил заведен в „Личен състав“.

Той опита една завладяваща усмивка, защото лъжеше.

В „Личен състав“ само бяха свили рамене при настояването му, сочейки кръглият час на часовника над вратата, когато се бе позовал на обявата във вестника.

— Мястото заето ли е вече? — беше запитал той.

— Не знаем! Във всеки случай днес е последният ден, ако бяхте дошъл по-рано... Но може би шефът ще се съгласи да ви изслуша — получи в отговор.

— Мистър Уинтри в офиса си ли е? Бих ли могъл да говоря с него?

— Опитайте! Офисът му е на 43-я етаж. Ако имате късмет, секретарката ще ви впусне.

Имаше късмет! Секретарката докладва за него.

Робърт Уинтри познаваше добре хората. Високият, слаб мъж, който престапи прага, му допадна от пръв поглед.

— Да? — запита той. — Приближете се! Как е името ви?

— Фостър. Питър Фостър.

— Питър Фостър? — името в ума на Уинтри зашумя като в стара латерна. Питър Фостър! Зетят на Самуел Джонсън? Голямата любов на Елизабет! Какво по дяволите...? — Седнете, мистър Фостър! Какво мога да направя за вас?

Това бе мъжът, значи, по когото линееше Елизабет вече два месеца! Сега би могъл да му извие врата! Лицето на Робърт Уинтри се изкриви така, че на Питър му се прииска да скочи и да избяга. Да, наистина беше безсмислено да очаква работа от мистър Уинтри!

— Сър! — започна учтиво Питър. — Дойдох при вас, защото се интересувам от обявата за мястото на мениджър в Маями. Аз...

Робърт Уинтри го прекъсна.

— Мястото? Търсите работа?

Той внезапно избухна в смях, а Питър се зачуди защо. „Дали все пак не са го изпратили нарочно — помисли си Уинтри. — Зетят на Самуел Джонсън ме моли за работа? Невероятно! Да ни шпионира ли иска?“

— От два месеца съм без работа — разказваше Питър — и понеже...

Уинтри го прекъсна отново.

— Безработен сте? От два месеца? — преди два месеца това момче бе изоставило дъщеря му, за да се ожени за Тери Джонсън!

Питър опита за трети път.

— Ще бъдете ли така любезен да погледнете документите ми?

Той отвори куфарчето си и извади папката с дипломите си, препоръките и служебната характеристика на Самуел Джонсън. Робърт

Уинтри не сваляше поглед от него през цялото време. Питър бавно му подаде документите над бюрото.

Но Робърт не пое документите и запита отново:

— Женен ли сте? — лицето му се напрегна забележимо и погледът му пронизваше Питър като при кръстосан разпит.

Питър поклати отрицателно глава, и тогава се случи нещо съвсем неочаквано. Лицето на Робърт Уинтри се проясни, като че ли беше видял нещо изключително приятно. Той скочи пъргаво, заобиколи бюрото и сграбчи ръката на Питър, разтърси я широко усмихнат и викна:

— Не сте женен! Значи нищо не се е случило!

Питър не разбираше нито дума.

— Не, не съм — потвърди напълно объркан. — Не съм женен! — „Защо се радва толкова този Уинтри?“ — Сър... — помоли той. — Документите ми...

Робърт Уинтри се върна отново в креслото си и започна да чете досието на Питър. Страница по страница и много грижливо. Когато пое в ръката си не особено ласкателната препоръка от Джонсън, Питър пребледня и дланите му се изпотиха. „Сега — помисли си — сега ще ми покаже вратата!“

Но вместо това Уинтри събра документите заедно. Препоръката на Самуел Джонсън го беше накарала да се ухили широко. Той я отдели настрана.

— Поздравявам ви! — Робърт Уинтри протегна ръка през бюрото. — Получавате мястото. Вие сте човекът, когото търсех!

Питър беше като вцепенен. Не помръдна от мястото си. Вече наистина нищо не разбираше.

— Подпишете, мистър Фостър! Мястото е ваше! Все още го искате, нали?

— Дали го искам? — изпелтечи Питър и се вкопчи в протегнатата ръка като удавник за сламка. Усещаше силното ръкостискане и все пак му се струваше, че сънува. Това просто не можеше да бъде! Беше невъзможно! Беше си истинско чудо!

— А сега, момчето ми, разказвайте! — подкани го Робърт Уинтри.

— Да разказвам? — запита Питър. — Какво искате да чуете, мистър Уинтри?

— Искам да чуя какво сте правил през тези два месеца, откакто зарязахте дъщерята на Самуел Джонсън и той ви изрита заради това!

— Откъде знаете, мистър Уинтри?

— Разбрах от някои обстоятелства, мистър Фостър! Едно от тях е препоръката, която ви е дал Самуел Джонсън. Никой не работи пет години с един интелигентен и амбициозен млад мъж само за да го уволни след това внезапно, когато изглежда най-обещаващ! Господи, цели пет години!

— Но откъде разбрахте, че съм бил сгоден за Тери Джонсън?

Робърт Уинтри погледна към вратата.

— Един момент, моля! — помоли той. — Сигурен съм, че още някой ще се интересува от разговора ни!

Питър седеше с гръб към вратата и не се обърна, когато тя се отвори, поне не веднага. Но после изведнъж чу гласа ѝ!

— Татко! Тук съм! Това ли е новият мениджър за Маями?

Питър скочи и се втренчи в Елизабет. Наистина беше тя! От плът и кръв пред него! Но защо беше казала „Татко!“?

Той хвърли объркан поглед към ухиления Робърт.

— Питър? — запита трепереща Елизабет и тръгна към него с пребледняло лице и несигурна стъпка. После се олюля и за момент Робърт Уинтри помисли, че тя ще изгуби съзнание.

Питър почти литна към нея и я обгърна в прегръдката си.

— Какво правиш тук? Предлагаш ли нещо?

— Той е подходящият човек за нас! — приближи се баща ѝ. — Знаеш, че винаги се съветвам с шестото си чувство и то посочи него. А и ти го чакаше през цялото време — добави като на себе си.

После изпита чувството, че пречи и тихо напусна офиса.

Толкова много бе копняла Елизабет за прегръдката на Питър, но не можа да се въздържи и да не зададе въпроса, който сега бе най-важен за нея.

— Между теб и Тери всичко свърши ли?

— Свърши! Просто не можех да се ожения за нея, когато три дни преди сватбата ми стана ясно, че обичам само теб!

И това бе първият път, когато ѝ го каза.

— Тогава не си се женил за нея?

Устните ѝ се разтвориха в щастлива усмивка.

— А аз мислех... — пророни плахо тя, — че прекарваш медения си месец с нея!

Питър обхвана дребното ѝ красиво лице в ръцете си.

— Обичам те! — прошепна той. — Само теб! И не можех да ти го кажа, защото Елизабет МакКръти като че ли потъна в земята! Бях като смазан. Мислех, че ще изгубя разсъдъка си! Къде можех да те търся? Една почти непозната!

Устните му се приближиха към нейните. Най-последно! Най-последно я имаше за себе си и щяха да работят заедно! Една мечта се сбъдна.

Той затвори очи и я целуна със страст, която напомни и на двамата за горещите им карибски нощи. Оттук насетне в живота им щеше да има само карибски нощи...

Издание:

Лайза Хел. Елизабет

САЩ. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Детелин Гичев

ISBN: 954-439-115-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.